

Kẻ Sát Nhân

Contents

Kẻ Sát Nhân	1
1. Chương 1:	2
2. Chương 2: Nụ Hôn Đầu	3
3. Chương 3: Rung Động	6
4. Chương 4: Giết Người	9
5. Chương 5: Đi Học	14
6. Chương 6: Bắt Cóc	18
7. Chương 7: Bị Âm Sát	24
8. Chương 8: Cầm Trại (phần 1)	30
9. Chương 9: Chinh Phục Trái Tim Bằng Giá	34
10. Chương 10: Lạnh Nhạt	37
11. Chương 11: Đua Ngựa	41
12. Chương Ngoại Truyện 1: Chút Chuyện Của Nước Và Lửa	44
13. Chương Ngoại Truyện 2: Chút Chuyện Của Nước Và Lửa	49
14. Chương 12: Đua Ngựa	54
15. Chương 13: Càng Ngày Càng Xa (phần 1)	58
16. Chương 13: Càng Ngày Càng Xa (phần 2)	61
17. Chương 14: Lưu Thiên Vũ (phần 1)	64
18. Chương 14: Lưu Thiên Vũ (phần 2)	68
19. Chương 15	74
20. Chương 16: Trở Lại	77

Kẻ Sát Nhân

Giới thiệu

Tên tác phẩm : Kẻ Sát Nhân Tác giả : Ngọc Đen (Rimny) Thể loại : Ngôn tình, hiện đại Tình trạng : Đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-sat-nhan>

1. Chương 1:

Đôi mắt đen láy, vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ. Mái tóc thắt hai bím dày, cánh mũi nhỏ, thanh tú khê phập phồng. Bờ môi trắng bệch dù thiếu sức sống vẫn cuốn hút lại thường. Trên đời này còn có người đẹp đến thế sao?

Vẻ đẹp mong manh, thanh khiết, cao quý đến nỗi chẳng ai dám lại gần vì cảm thấy mình bé nhỏ biết bao.

Một kẻ như vậy sao lại vào nhà thương điên được?

Cô gái này, lên mười sáu tuổi đã giết người, không lời biện minh, chỉ mỉm cười nói một câu duy nhất:

-Chúc mừng sinh nhật.

Như thế thì bảo sao người ta không nghĩ cô bị điên? Dẫu ai cũng ngỡ ngàng vì cô quá hoàn hảo và tiếc nuối ột thiếu nữ 18 tuổi đã phí tuổi thanh xuân vào vòng pháp luật.

“Cạch”

Một người phụ nữ bước vào. Lộng lẫy, kiêu sa và đẹp mê hồn. Đôi mắt vương vất nét buồn nhìn cô con gái của mình trong nỗi đau và tuyệt vọng.

-Thục Nguyên, mẹ đến thăm con này.

Cô gái kia giờ mới quay đầu lại. Nụ cười vô cảm có mà như không.

Người phụ nữ dường như đã quá quen với biểu cảm đáng sợ của cô, bà vuốt mái tóc dài đen nhánh của Thục Nguyên. Đôi mắt đã khô giờ lại đầm ướt.

-Con không bị điên, con không giết người mà, đúng không? Con nói đi, nói đi! Chỉ cần nói, mẹ sẽ làm tất cả để con quay trở về... Ngô Nữ Thục Nguyên, con nói đi!

Cái bà muốn là một lời biện minh từ cô. Một lời thôi, dối trá cũng được. Nhưng, như mọi lần, vẫn cái nghiêng đầu, chớp mắt nhẹ nhàng ấy.

-Nguyên Nguyên! Con nói đi có được không? Làm ơn, đừng im lặng như thế.

-Đừng gọi tôi là Nguyên Nguyên!

Thục Nguyên gào lên đầy giận dữ. Mỗi lần nghe cái tên Nguyên Nguyên, cô lại thế này, đôi mắt long lên đầy thù hận. Cô đẩy người phụ nữ kia ra khỏi cửa, đóng sập lại. Gương mặt xinh đẹp trở nên lạnh lẽo.

Ngô Nữ Thục Nguyên, con điên thật rồi. Người phụ nữ khốn khổ bỏ đi. Lần nào cũng thế, cô luôn là người cắt đứt niềm hi vọng của bà. Có một lần bà đến thăm cô, Ngô Nữ Thục Nguyên bật cười thích thú, nhìn bà bằng ánh mắt ấm áp, vui cười. Những tưởng cô đã bình thường trở lại, bà vui mừng khôn xiết.

Nhưng không phải, cô cười là vì nhìn dòng máu đỏ tươi đang chảy ra trên tay mình.

-Nhìn xem, máu đẹp quá!

Kinh hãi. Chỉ hai từ đó mới diễn tả được. Một người con gái 18 tuổi cười bởi sự chết chóc, nhìn máu mà lấy đó làm niềm vui, thì chỉ có người bị tâm thần mới như thế. Xem ra, bà đành sử dụng cách đó thôi. Cách khiến cô trở lại.

...

Quán cà phê Kst đột nhiên đông đến nghẹt thở, khách khứa ra vào nườm nượp. Nguyên nhân chính là kẻ ngồi bàn số 10 kia.

Ngô Nữ Thục Nguyên đã đẹp, nay còn có người đẹp hơn.

Lạnh lùng và hoàn hảo, vừa lảng tử lại rất đàn ông. Đôi mắt sắc như cắt mọi thứ làm trăm mảnh, lướt qua đám đàn bà, con gái bằng vẻ khinh thường. Bất chấp điều đó, một cô gái mạnh dạn tiến lại, tự tin ngồi xuống ghế, bộ dạng rất gợi tình. Tuy nhiên, chưa kịp diễn màn tiếp đã bị một li nước lạnh đổ ào xuống. Nhếch mép khinh khỉnh, chủ nhân cú tạt nước ngoạn mục đứng dậy, đến bàn khác như đề phòng virus Ebola.

Đôi mắt lóe lên ánh sáng lạnh, ngằm đe dọa, khí thế cao ngạo, bức người làm nhiệt độ giảm xuống xấp xỉ 0°C. Những người trong quán bất giác cảm thấy rét run.

Một người phụ nữ trung niên đẩy cửa bước vào, tay khê gõ gọng kính đen. Đôi mắt vàng vât nhìn quanh rồi không do dự mà tiến đến bàn của người thanh niên đẹp hơn vampire kia.

Nét mặt của Lưu Thiên Vũ có dần ra nhưng vẫn lạnh như băng.

-Bác cần gì?

Người phụ nữ có hơi ngần ngừ, đôi mắt kiêu sa cụp xuống rồi lại ngược lên:

-Bác muốn nhờ cháu đem lại hạnh phúc cho con gái bác. Nhìn nó như vậy bác thực sự rất đau lòng.

Lưu Thiên Vũ uống 1 ngụm cà phê, đôi mắt dài màu đen liếc nhìn người phụ nữ trước mặt. Rất điềm nhiên, thư thái, môi nhếch lên 1 đường hoàn mỹ.

-Kẻ Sát Nhân? Bác biết cháu ghét phụ nữ đến mức nào mà.

Biết. Đương nhiên là biết. Ở Lưu Thiên Vũ tồn tại một mối thù sâu sắc và khó hiểu với mọi kẻ được gọi là phụ nữ, chỉ trừ ân nhân và người mẹ nuôi. Nếu phải lựa chọn, một là đánh người đàn ông xúc phạm mình, hai là giết người con gái theo đuổi mình, anh sẽ chọn giết người con gái mặc kệ mình bị xúc phạm đến thế nào đi chăng nữa. Nhưng linh cảm của bà cho biết Lưu Thiên Vũ là kẻ thích hợp để cảm hóa Ngô Nữ Thục Nguyên. Không, là cảm hóa nhau mới đúng. Hai đứa trẻ này đều rất độc ác, bàn tay đã nhuộm máu từ rất sớm. Ngô Diệu Hân khẩn khoản cầu xin nhìn người thanh niên trẻ:

-Bác biết con bé bình thường nhưng không hiểu nổi tại sao nó giết người. Bác xin cháu, chỉ cháu mới làm được điều bác không thể.

Lưu Thiên Vũ dao động trong nỗi phân vân. Nhiều năm trước, Ngô Diệu Hân đã cứu mạng anh. Cho dù có hận phụ nữ đến mức nào thì ơn không thể không trả. Anh biết Ngô Diệu Hân là người tốt, cách nhìn của anh đối với bà ta đầy sự biết ơn. Anh cũng có chút tò mò về Kẻ Sát Nhân, cũng muốn xem cô là người thế nào mà giết người không chớp mắt, không một dấu vết như vậy. Suy nghĩ hồi lâu, Lưu Thiên Vũ nói:

-Được, thủ tục kết hôn trên giấy tờ cháu sẽ lo, cháu cũng sẽ đón cô ta về nhà. Nhưng, Ngô Diệu Hân, bác cũng đừng quá tin tưởng cháu. Việc này là trả ơn, thành công hay không thì không rõ. Giờ cháu xin phép.

Nhìn theo cái bóng cao của người con trai tuần tú, môi của người phụ nữ trung niên khê cong một đường đầy hi vọng.

2. Chương 2: Nụ Hôn Đầu

“Kẻ Sát Nhân được minh oan và trao trả tự do. Hung thủ thực sự của bốn vụ án liên tiếp vẫn chưa xuất đầu lộ diện...”

Sau một tuần, Ngô Nữ Thục Nguyên rời khỏi nhà thương điên, tội danh được gọi rửa sạch hoàn toàn. Chỉ trong một tuần, cô từ Kẻ Sát Nhân trở thành Tây Thi của Châu Á, báo chí ca tụng rất nhiều, nổi tiếng và là điểm chú ý hot nhất từ trước đến giờ. Riêng đương sự chỉ thản nhiên im lặng. Cái gì mà Tây Thi, gì mà Cô gái Vàng của Việt Nam? Cô thật sự thích làm tội phạm hơn, dám làm dám chịu, ai cần các người minh oan? Nói trắng ra, cô không bị điên mà hoàn toàn tỉnh táo. Tỉnh táo đến đáng sợ, ngay cả Lưu Thiên Vũ cũng ngằm khẳng định điều này.

Hai kẻ ngồi trong xe, không nói chuyện, chỉ nhìn nhau qua gương chiếu hậu. Lúc mới đầu gặp, Lưu Thiên Vũ có hơi bất ngờ. Người con gái này đẹp như thiên sứ, quá đổi mong manh và yếu đuối, khiến người khác muốn dang tay ra bảo vệ lại là hung thủ giết công khai tám mạng người, đến một chút lo sợ hồi hộp cũng không có, chẳng trách người ta bảo cô bị điên. Bản tính của cô ta khác hẳn sự hiền dịu của Ngô Diệu Vân, khó mà nói hai người có quan hệ ruột thịt.

Ngô Nữ Thục Nguyên nhìn chằm chằm vào kẻ ngồi trên ghế trước. Tướng mạo phi phàm, tuần tú, khí thế bức người, nguy hiểm và khó hiểu. Chắc chắn là mẹ cô và anh ta có trao đổi gì đó nên mới nhúng tay vào.

Có vẻ người này chẳng ưa gì cô, ghét là đằng khác. Anh ta thà để cô bị đám nhà báo vây kín mà thông dong đi lấy xe còn hơn là giúp cô đẹp lữ ruồi. Sự thờ ơ đó khiến cô hơi khó chịu.

Hai nhân vật chính của chúng ta mãi đánh giá đối phương mà không để ý đã đến nơi từ lúc nào.

-Cung nghênh cậu chủ.

Khu biệt thự màu đen xám xịt, lộng lẫy và xa hoa nhưng không kém phần lạnh lẽo. Đặc biệt, gia nhân toàn là đàn ông, chỉ có một người phụ nữ lớn tuổi, gương mặt đôn hậu mỉm cười hiền nhìn cô gái mới đến. Ngô Nữ Thục Nguyên thật có chút bối rối.

Lưu Thiên Vũ đi vào nhà, chẳng đoái hoài đến cô vợ, chỉ phán một câu xanh rờn:

-Tầng 3, phòng cuối cùng là của cô.

-Để ta đưa cô chủ lên phòng.

Người phụ nữ, tức Tổng quản đi trước dẫn đường, theo sau là hai người giúp việc khiêng hành lý. Đám gia nhân đều là đàn ông, nên ánh mắt họ dành cho cô đều mang sự ngưỡng mộ, si mê. Có dịp diện kiến nhân vật trong truyền thuyết, ai lại không như vậy chứ! Quả như lời đồn, cô đẹp hơn thần thánh. Vậy mà cậu chủ nhà này chẳng thèm liếc cô một cái, đứng đưng coi cô như không khí, vừa về đã đi mất. Không có cậu chủ ở nhà, mọi người cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều và dành cho Thục Nguyên sự ưu ái đặc biệt.

-Đây là phòng của cô chủ.

Người giúp việc định xếp hành lý giúp liền bị đuổi:

-Ra ngoài.

Người đẹp vậy mà lạnh lẽo, âm u, tính cách thực hao hao giống chủ nhân nơi này.

Căn phòng với tông màu tím lãng mạn, rộng rãi, được quét dọn thường xuyên, nội thất sang trọng nhưng thoáng mùi cô đơn. Duy chỉ có lọ hoa hồng đỏ kiêu sa là tràn đầy sức sống.

Ngô Nữ Thục Nguyên đến cạnh lọ hoa, cánh tay trắng ngần vươn ra ném lọ hoa đi không thương tiếc. Sau đó ngồi xuống ghế sofa, mệt quá mà chợp mắt một lát. Nói là một lát lại thành ra một giấc từ trưa đến tối mịt.

“Cạch!”

Lưu Thiên Vũ vào phòng, nhíu mày nhìn bóng đèn bật sáng. Quái lạ, anh có vào khi nào đâu.

Trên ghế sofa, một bóng người nhỏ bé co ro nằm ngủ. Đôi mắt tím tím bầm vì thiếu ngủ, cánh tay chống lên thành sofa, đầu tựa lên mu bàn tay, bộ dạng ngủ rất say và có vẻ mệt mỏi. Hàng chân mày khẽ nhíu lại.

Cơn giận trong lòng Lưu Thiên Vũ lập tức dâng trào. Ai cho phép cô ta ở đây? Đã bảo phòng cô ta là căn phòng cuối cùng cơ mà.

“Rầm!”

Nghe tiếng đập vỡ, vài người hầu chạy lên xem thử.

Ngô Nữ Thục Nguyên tỉnh ngủ, lồm cồm bò dậy, chân vô tình dẫm phải mảnh thủy tinh.

-Tôi đã bảo phòng cuối cùng. Ai cho cô vào đây?

Đôi mắt to tròn đen láy căm phẫn nhìn Lưu Thiên Vũ. Không quan tâm đến cô, được thôi. Nhưng đá cô lăn xuống thế này thì quá lắm rồi đấy! Trước giờ ai cũng nâng niu cô như báu vật, chưa có ai dám tàn ngược như anh ta. Đừng quên cô biết giết người, đối xử như vậy có phải không xem cô ra gì không? Thục Nguyên chưa kịp nói đáp trả thì Tổng Quản đã chắn trước mặt cô:

-Thiên Vũ là ta đưa con bé vào đây. Dù gì cũng là phận nữ nhi, chẳng lẽ con định để con bé ở căn phòng tồi tàn kia thật sao?

-Tổng quản...-Vài người chứng kiến khẽ gọi.

Lưu Thiên Vũ nhẹ giọng:

-Con đã nói là phòng cuối cùng. Chính vì cô ta là phụ nữ nên con mới xếp cô ta ở đó.

-Con...Căn phòng này không có ai ở, dẫu sao Thực Nguyên cũng là vợ của con, Mĩ Anh là loại người thế nào, con hiểu rõ nhất, sao con còn yêu cô ta chứ?

-Không quan tâm, bảo cô ta cút đi.

Tổng quản thở hắt. Đứa trẻ mà bà nuôi nấng bấy lâu nay đây ư? Vì một cô gái mà nó đau khổ suốt 4 năm qua. Có đáng không?

-Thôi được, hãy để Thực Nguyên ở phòng ta, để con bé sống trong căn phòng tồi tàn kia ta không đành lòng.

Nói đoạn bà dắt tay cô đi.

Ít ra Ngô Nữ Thực Nguyên cũng là một kẻ sát nhân, cứ thế mà đi à?

Không cam lòng, cô vùng tay ra, tiếng tới, tát thật mạnh vào má Lưu Thiên Vũ, nhếch mép cười:

-Tôi không cần sự thương hại vô sỉ của anh. Ngược đãi như vậy, tôi sẽ tự lo ình. Cảm ơn đã cho ngủ nhờ trên ghế sofa.

Kinh ngạc!

Xưa nay chưa ai dám tát cậu chủ đại nhân cả. Cô gái này quả là không biết sợ trời sợ đất là gì, lại đi đánh thức con quỷ chúa. Sắc mặt cậu chủ xet qua từ bình thường đến xanh đỏ tím vàng và xám xịt. Thôi rồi, cậu chủ của họ sắp nổi giận rồi. Cô chủ, cô nói cái gì đi chứ không cái biệt thự này tiêu mất!

Đằng này, cô chủ lại hờ hững bỏ đi.

-Đứng lại!

Ngô Nữ Thực Nguyên vẫn bước đi, mặc kệ con giận sắp bùng phát của Lưu Thiên Vũ, mặc kệ đám người hầu đang run lấy bấy cầu nguyện.

-Không được đi! Trừ khi tôi cho phép, bằng không cô đừng mơ rời khỏi cái nhà này.

-Sao? Không thể sống thiếu tôi à?

Thực Nguyên dừng chân, quay đầu lại mỉm cười khinh bỉ. Cho cô xin đi, dựa vào mấy lời đó mà đòi giam cô lại sao? Ha, nghĩ tám mạng người ít quá hả?

Lưu Thiên Vũ đứng đối diện cô, chột hung hăng ôm lấy cổ cô, ấn môi mình lên đôi môi mềm đỏ mọng kia. Ngô Nữ Thực Nguyên quá bất ngờ, chỉ biết đứng như tượng, mở to mắt ngạc nhiên. Đến khi tiêu hóa được mọi việc đang diễn ra thì khí oxy trong phổi đã bị rút cạn. Cô chơi với đấy Lưu Thiên Vũ ra. Tuy nhiên, sức người có hạn, Thực Nguyên chỉ có thể đứng im chịu trận. Sau khi trả thù, trút giận đã đời, Lưu Thiên Vũ mới buông ra, ném cô lên ghế sofa rồi đi ra ngoài. Nếu đám gia nhân không nhìn lầm thì cậu chủ độc ác của họ... mỉm cười!

-Cứ ở cái phòng đó đi.

Ngô Nữ Thực Nguyên chẳng để ý đến chiếu chỉ vua ban nữa, ho sòng sọc, thở lấy thở để bù cho chỗ không khí bị mất.

Nụ hôn đầu của cô...

...Thật ghê sợ!

Đánh cô, giết cô hay thậm chí là ngũ mã phanh thây cũng không khiến cô sợ hãi đến mức này. Cái kiểu hôn vừa đe dọa vừa chiếm hữu đó có thể nhấn chìm đối phương trong vũng lầy lúc nào không hay. Lúc đó, cô đã có ý định đáp trả nhưng chút lí trí còn sót lại đã ngăn cô vượt rào. Trong cơn mê hoặc chắc anh ta bảo gì cô cũng nghe mất. Xem ra, hôn mới là cách tra tấn đáng sợ nhất!

Bữa cơm tối, Ngô Nữ Thục Nguyên tự động ngồi cách xa Lưu Thiên Vũ, cúi gầm mặt, thốt nhiên cảm thấy sợ sệt. Hic, cô có khác người quá không vậy? Đáng lẽ ra phải tức giận mà tát anh ta, hay bỏ đi, hay chuốc thuốc mê rồi đem vứt ngoài bãi rác chứ! Đúng là càng ngày cô càng thấy mình dở hơi!

Suy nghĩ mông lung, cô vô thức rời bàn khi đã ăn xong, đầu óc còn mông mị, chẳng để ý mà vấp cái bàn, té cái ạch xuống đất.

“Rackkkk”

Nghe đâu tiếng xương gãy...

-Mẹ ơi, cứu con...

Tối hôm đó, Thục Nguyên được an giấc trong...bệnh viện! Thế mới biết cái tính không chú ý xung quanh của cô tai hại đến mức nào!

Vài ngày sau, cái chân bị gãy xương đã lành lặn, Ngô Nữ Thục Nguyên được xuất viện về nhà.

Tối ngủ lại gặp ác mộng.

Một người đàn ông chạy vào trốn thì gặp đường cùng. Đám người mặc áo đen đã đuổi đến nơi.

“Đoàng!”

Tiếng súng vang dội. Vũng máu đỏ tươi loang lổ, xộc mùi tanh tưởi.

Ngôi nhà xinh xắn trên thảo nguyên bùng cháy, ngọn lửa tham lam nuốt trọn mọi thứ, vang lên văng vẳng bản nhạc đồng ca của Thần Chết.

Cô bật dậy, tỉnh giấc, thở hổn hển, mồ hôi lạnh túa ra ướt cả áo. Gió lùa vào làm rèm cửa tung bay.

Lại là giấc mơ đó. Con ác mộng liên tục nhắc nhở cô không bao giờ được quên cha cô đã chết như thế nào.

Chết tiệt, giấc mơ ngu ngốc.

Ngô Nữ Thục Nguyên mò xuống giường, ôm gối chạy sang phòng của Tổng quản.

Tổng quản thật giống bà của cô, hiền từ, phúc hậu, nụ cười tràn đầy yêu thương ấm áp. Bà xoa đầu, khẽ vuốt mái tóc cô, âu yếm hỏi:

-Sao vậy?

-Tổng quản, con có thể ngủ cùng người không?

-Đương nhiên là được rồi.

Thục Nguyên nhìn lên trần nhà, tay bầu chặt tấm chăn. ngày xưa bà của cô cũng nằm cô cùng thế này, kể chuyện cho cô nghe, thật ấm áp.

Cô nhớ Tổng Quản từng nhắc đến một cái tên. Hình như là Mĩ Anh. Cô lập tức thấy tò mò bèn quay sang hỏi:

-Mĩ Anh là ai ạ?

-Chuyện dài lắm, bắt đầu là từ 4 năm trước....

3. Chương 3: Rung Động

4 năm trước.

Lưu Thiên Vũ là một thanh niên trẻ tốt tính, nhân hậu với trái tim luôn rộng mở. Mọi tình đầu của anh chính là Vương Mĩ Anh.

Một buổi chiều mát lành sau cơn mưa, ở công viên thành phố, ánh chiều tà hắt lên vạn vật trông tuyệt đẹp, Lưu Thiên Vũ dạo chơi sau kì thi vất vả. Hình ảnh chàng thanh niên điển trai nở nụ cười ấm áp làm gục ngã bất kì ai nhìn thấy.

Người khác gục ngã vì anh, anh lại gục ngã vì một cô gái.

Cô ngồi trên ghế đá, tay cầm cuốn sách, đọc với vẻ say mê hiếm có, chú mục vào cuốn sách mà không hay biết có người đang ngáy ra nhìn mình. Mái tóc dài buộc thấp ánh lên trong ánh nắng chiều, gương mặt hình trái xoan, hiền dịu, tinh anh, vẻ đẹp dịu dàng, thuần khiết như thiên thần làm Thiên Vũ rung động.

Chợt, thiên thần ngẩng đầu lên, bắt gặp gương mặt ngây như phỗng của Lưu Thiên Vũ. Thiên thần tròn mắt rồi mỉm cười.

“Rầm!”

Giờ Lưu Thiên Vũ mới biết thế nào là mất máu vì cái đẹp.

Cô gái đó chính là Vương Mĩ Anh, còn Lưu Thiên Vũ, có thể gọi là trúng tiếng sét ái tình, anh quyết định theo đuổi cô!

Ngày mưa ngày gió ngày buồn ngày vui, Lưu Thiên Vũ đều ở bên Vương Mĩ Anh, trái tim đã sớm bị cô俘虏. Vương Mĩ Anh nói cô thích Lưu Thiên Vũ, không gì có thể diễn tả lúc đó anh vui đến mức nào đâu! Cô đồng ý làm bạn gái anh.

Một hôm, anh đến nhà cô. Mĩ Anh ngồi trong góc phòng khóc ròng, đầu tóc bù xù, thân hình mỏng manh ốm yếu khẽ run lên trong tiếng nấc. Mãi lâu sau cô mới bình tĩnh lại mà kể chuyện cho Lưu Thiên Vũ. Cha cô mê cờ bạc, vay 700 triệu đồng lãi suất cao, ông ôm số tiền bỏ trốn, bọn cho vay nặng lãi tìm đến nhà đòi nợ, phá tan nơi ở của cô, còn dọa nếu ngày mai không mang tiền đến thì sẽ bán cô cho bọn buôn người. Lưu Thiên Vũ tức giận, ôm lấy người yêu, che chở, dỗ dành, anh nói sẽ trả cho cô món tiền đó. Vương Mĩ Anh lắc đầu nguầy nguậy:

-Không, việc này không liên quan tới anh. Em không muốn mắc nợ anh.

-Ngốc, em nghĩ anh muốn nhìn thấy em bị bán sao?

-Nhưng...

-Em đừng nghĩ ngợi gì, để anh lo việc đó, nghỉ ngơi đi.

-Không, Lưu Thiên Vũ, em áy náy lắm.

-Anh không trả thì em làm cách nào đây?

-Mặc kệ em, chỉ cần anh đừng nhúng tay vào được rồi, em sẽ tự lo. Hứa với em, anh đừng giúp gì cả.

-Ừ, thôi được rồi.

Nói một đằng, làm một nẻo, sáng sớm ngày hôm sau, Lưu Thiên Vũ cho người đến trả nợ giúp cô. Cô đúng là ngốc, không có tiền, bị bán đi thì sao. Anh cứ nghĩ cô sẽ biết ơn anh lắm. Nhưng khi biết được, Mĩ Anh giận dữ, đôi mắt đỏ hoe đầy nước mắt:

-Anh đã hứa rồi mà, sao lại nuốt lời như vậy? Anh có nghĩ em sẽ cảm thấy bứt rứt thế nào khi mắc nợ người khác không? Em không muốn bị coi là kẻ lợi dụng bạn trai để moi tiền, anh phải tôn trọng em chứ!

Lưu Thiên Vũ ôm cô vào lòng, xoa dịu cô. Một người con gái đầy lòng tự trọng, liêm khiết thế này, anh nỗ lòng nào rời xa? Sau khi “đồng ý” để cô kiếm tiền trả lại mình như vay mượn, Lưu Thiên Vũ nhìn vào mắt cô, đề nghị:

-Mĩ Anh, anh thấy không an tâm khi để em sống một mình như thế. Em đến nhà anh sống đi.

-Anh đùa à? Như thế chẳng khác nào coi em là gái.

-Em không nhớ lần bọn chúng đến quấy rối em sao?

Wương Mĩ Anh xinh đẹp, tài ba, trong sáng. Người theo đuổi nhiều vô kể. Trong số đó cũng có không ít kẻ đến nhà cô gạ gẫm, nhiều lần còn định giở trò. Nếu anh không cho người bảo vệ, chắc cô không còn nguyên vẹn nữa rồi. Để cô sống một mình như vậy, anh không đành lòng.

Mĩ Anh mỉm cười hiền, nghiêng nghiêng đầu nhìn anh:

-Em không sao đâu. Anh biết em luôn có quý nhân phù trợ mà. Mỗi lần họ quấy rầy là mỗi lần có người ra tay giúp em, may lắm đó.

Đồ ngốc, quý nhân đó là anh chứ ai.

-Còn nếu quý nhân đó không phù trợ em nữa, em tính sao đây? Suy cho cùng, tới nhà anh sống đi, anh vừa có thể bảo vệ em, vừa đảm bảo con nợ không chạy mất.

-Em không chạy mất đâu, anh đừng lo. -Cô chun mũi.

-Không nói nhiều, đi thôi.

Thế là bất chấp người yêu phản đối, anh vác cô như vác bao tải đến nhà mình, dọa đủ kiểu thì Mĩ Anh mới miễn cưỡng chấp nhận.

Đôi trai tài gái sắc sống cùng một nhà, hạnh phúc, vui vẻ, không thiếu thốn thứ gì, ai nhìn vào cũng phải ghen tị. Còn người chung cuộc, họ cảm thấy như có thể sống như thế này cả cuộc đời, cầu xin thời gian đừng xóa nhòa những ngày tháng đẹp đẽ này. Vương Mĩ Anh mỉm cười, luôn gọi đây là tình yêu đích thực.

Nhưng không phải thế.

Tập đoàn Lưu Thị phá sản, tài sản thuế chấp bị đem cả đi, cha Lưu Thiên Vũ qua đời, đó là khoảng thời gian khủng hoảng và đau khổ nhất trong đời anh.

Dù vậy, vẫn không đau bằng việc Mĩ Anh rời bỏ Lưu Thiên Vũ, sánh bước cùng người con trai khác.

Hóa ra, cô chỉ yêu tiền của anh thôi, cái thứ cô gọi là tình yêu không hề tồn tại. Lưu Thiên Vũ suy sụp như rơi xuống 18 tầng địa ngục. Trái tim tan vỡ, được thay thế bằng thù hận. Anh điên cuồng lao vào xã hội đen, gây dựng tập đoàn Lưu Thị trở nên hùng mạnh hơn bao giờ hết. Từ khi Mĩ Anh ra đi, Lưu Thiên Vũ dùng máu me, đao kiếm lấp trống tâm hồn. Cũng từ đó, trên giang hồ lưu truyền câu nói bất hủ: “Thà tin Lưu Thiên Vũ không giết người còn hơn tin Lưu Thiên Vũ yêu phụ nữ!”

-Thế anh ta gay à?

Nghe xong câu chuyện, Ngô Nữ Thục Nguyên lại buông một câu ngớ ngẩn. Thảo nào anh ta ghét phụ nữ đến mức vậy. Cô thấy anh ta lúc nào cũng vô cảm, lạnh lùng, vùi đầu vào công việc, thấy cô cũng coi như không thấy, thật chẳng ra làm sao cả. Cảm giác sống cùng một kẻ nặng tình còn vô vị hơn sống cùng mấy người tâm thần trong nhà thương điên.

-Con thấy Lưu Thiên Vũ là người thế nào?

-Yêu nghiệt, ma quỷ.

Tổng quản giật mình. Thục Nguyên chỉ nhún vai:

-Thì đẹp hơn ma quỷ, độc ác hơn yêu nghiệt, đàn bà con gái chẳng ai dám đến gần.

-Giờ thì có rồi đấy.

-Bất đắc dĩ thôi ă.

-Ta nhờ con một chuyện được không?

-Chuyện gì ạ? -Thục Nguyên tròn mắt hỏi. Tổng quản có hơi ngần ngừ.

-Mặc dù không phải mẹ ruột nhưng ta nuôi nấng nó đã 20 năm trời, nhìn nó như vậy rất đau lòng.

-Đừng nói tổng quản nhờ con “chữa bệnh” cho Lưu Thiên Vũ đấy nhé!

-Thì con là hi vọng duy nhất mà.

Cảnh này quen nhỉ? Đúng rồi đấy, là giống cảnh Ngô Diệu Vân nhờ Lưu Thiên Vũ. Mẹ của cô nhờ anh chữa cho cô, Tổng quản lại nhờ cô chữa cho anh. Chuyện này hay, hai người này chữa cho nhau kiểu gì đây? Thục Nguyên dễ thương vì đồng cảm với Tổng quản nên gật đầu nhận lời. Trong hai người, Thục Nguyên dù tàn nhẫn nhưng vẫn còn trái tim nên tất nhiên cô là người hành động trước rồi. Thí dụ như:

Thục Nguyên tự mình lon ton chạy lên phòng Lưu Thiên Vũ, nhẹ nhàng mời anh xuống ăn cơm lại bị người ta quát chạy không kịp.

Thục Nguyên bê thức ăn khuya lên cho Lưu Thiên Vũ, gõ cửa không thấy ai ra mở nên đánh bạo bước vào. Lưu Thiên Vũ vừa mới tắm xong, chỉ quần độc nhất một chiếc khăn, những đường cong vạm vỡ tuyệt đẹp khiến cô ngây người ra nhìn. Kết quả là bị người ta đá ra ngoài với chỗ thức ăn cô cất công chuẩn bị, mặt đỏ như gấc, tim lỗi nhịp, thực sự động lòng.

Hay một lần khác, Ngô Nữ Thục Nguyên nhiệt tình quét dọn phòng cho Lưu Thiên Vũ. Nhưng lại khiến căn phòng ngày càng bừa bộn hơn. Lưu Thiên Vũ về nhà, thấy cô gái đáng thương giữa đồng đồ nát liền dùng đòn roi, phạt cô quì úp mặt vào tường nói câu tôi sai rồi 1000 lần mới tha cho.

Thất bại, Thục Nguyên trút giận lên con vẹt quý hiếm, nhấn tâm bóp chết nó rồi đem đi hỏa táng. Hắc Hắc, hai người này đúng là ác quỷ mà!

Cô gái nhỏ không biết rằng, những hành động thừa thải của mình khiến cho Lưu Thiên Vũ ngồi trong phòng làm việc mà môi mím cười rộng đến mang tai. Hóa ra cô ta còn là người, biết xấu hổ nữa chứ. Đang suy nghĩ mông lung, dao động, Lưu Thiên Vũ chợt thức tỉnh. Cô ta là phụ nữ đấy, không được mềm lòng. Thế là tình cảm đang nảy mầm thì bị dập dậm vùi sâu trở lại trong lòng đất. Căn phòng mới bừng sáng đã bị thối phụt ngọn đèn, trở nên u tối, âm u như trước.

4. Chương 4: Giết Người

Nice to meet you

Where you been?

I could show you incredible things

Cô gái nhỏ ngược đầu nhìn trời đêm, tựa cằm vào lan can, ngêu ngao hát. Đồng hồ điểm 7 giờ tối.

Tic Tooc...Tic Tooc...

Ngô Nữ Thục Nguyên đi đi lại lại trong phòng khách không biết chóng mặt. Cái tên Hội Chứng Ghét Phụ Nữ đâu rồi, khuya lác khuya lơ rồi mà chưa thấy về. Lòng cô dấy lên nỗi lo lắng và nỗi sợ vô hình.

Chiếc ô tô màu bạc sành điệu tiến vào trong sân, như người say rượu, đâm sầm vào chậu cây kiểng. Thục Nguyên chạy ra, người lái im lìm trong xe, không có ý bước xuống. Sốt ruột, cô mở cửa xe, bóng người con trai cao lớn theo quán tính đổ nhào lên người cô.

-Đi đi, không cần cô băng bó.

-Ngồi im, có tin là tôi bỏ hạc đỉnh hồng vào mồm không? Làm cái gì mà bị thương thế này hả?

Lưu Thiên Vũ gả người ra ghế sofa, mặt vì mất máu nên không còn sức đẩy cô gái nhỏ ra nữa. Ngô Nữ Thục Nguyên ngồi cạnh, băng bó vết thương ở bả vai cho anh rất nhẹ nhàng và cẩn thận. Bàn tay trắng muốt, mát lạnh càng khiến anh thoải mái, thâm tâm cũng chẳng muốn đuổi cô đi. Lần đầu tiên sau 4 năm trôi qua, lại có một người con gái chăm sóc cho anh như thế này. Cảm giác khoan khoái, sung sướng tràn về trong tim.

-Nói, anh làm gì mà bị thương thế này hả?

Thục Nguyên dí nòng súng vào đầu Thiên Vũ, hỏi cung, quyết tra cho bằng được. Lưu Thiên Vũ giật mình, lời nói rít qua răng:

-Cô lấy thứ này ở đâu?

-Cái này hả? Trong phòng anh. Nó đẹp thật, đúng không?

Súng mà lấy chơi, nào cô ta có gì vậy? Lưu Thiên Vũ muốn giận cũng không còn sức nữa, gằm gừ trong cổ họng:

-Cô bị thần kinh à?

Không để ý đến đôi mắt tối sầm của Lưu Thiên Vũ, Thục Nguyên tiếp tục hỏi cung:

-Nói, đừng đánh trống lảng!

-Tông xe.

-Anh tông xe kiểu gì mà mình bị thương còn cái xe lành lặn thế kia? Lấy mình che của hả? Anh đi đánh nhau đúng không? Vết thương không sâu lắm, không chết được. Làm thủ lĩnh của Dark Dragon vất vả nhỉ?

Ngô Nữ Thục Nguyên nhìn Lưu Thiên Vũ bằng ánh mắt thâm thúy. Anh ta coi cô là con cóc à?

-Tôi là vợ anh, chi ít cũng biết chồng mình làm nghề gì chứ. Nay, khi nào đánh nhau cho tôi đi với nhé?

Lưu Thiên Vũ dờ người.

Làm sao cô ta biết? Số người biết anh là thủ lĩnh rất nhiều. Nhưng quá 3/4 chết cả rồi, số còn sống chỉ đếm trên đầu ngón tay. Làm sao cô ta điều tra được? Lại còn đề nghị đi theo nữa chứ! Lúc này anh mới hiểu tại sao thiên hạ coi cô là huyền thoại trong lịch sử tội phạm!

Không thể nói thêm được gì nữa, gào thét thì không còn sức, truy hỏi thì cũng vô ích, ngồi cảm thán thì anh không có thời gian, đành đánh trống lảng vậy.

-Đi ngủ đi!

-Vâng!

....

-Đi theo tôi làm gì, phòng cô ở tầng 3 chứ có phải tầng 4 đâu?

-Chồng à, ngủ một mình sợ lắm.

-Cô...

-Đùa tí thôi, ai thèm ngủ với anh.

Cô nhón chân, hôn chụt vào má, nhảy chân sáo về phòng-cử chỉ thường thấy khi cô chúc ai đó ngủ ngon. Thoăn thoắt như một con sóc, không kịp để người ta kịp phản ứng, chỉ biết trơ ra nhìn mĩ nữ đi khuất. Giữa đêm, người ta nghe tiếng đập phá ở tầng 4, trong khi đó, công chúa tầng 3 vẫn yên bình trong giấc ngủ.

-Kẻ Sát Nhân-

Ngô Nữ Thục Nguyên bình thường sẽ chạy lăng xăng khắp nhà, hét giúp đỡ đến phá đám, lúc đầu cũng hơi khó chịu nhưng quen rồi thì thấy vui vui. Không khí căn nhà băng giá nhờ thế mà ồn ào, ấm áp hơn hẳn.

Hôm nay, tất cả mọi người trong căn biệt thự, kể cả Lưu Thiên Vũ như chờ đợi điều gì đó.

Con sóc xinh xắn ấy đi đâu rồi? Mặt trời đã lên à chưa thấy Ngô Nữ Thục Nguyên xuất hiện. Không lẽ đang ngủ nướng à? Chắc thế rồi. Mọi người nghĩ thế và tiếp tục làm việc.

Trưa.

Tổng quản lên phòng gọi cô chủ xuống ăn cơm, trong lòng cũng muốn biết cô làm gì mà sáng giờ không thấy. Bà gõ cửa.

“Cốc! Cốc! Cốc!”

Im lặng.

”Cốc! Cốc! Cốc!”

Im lặng.

“Cốc! Cốc! Cốc!”

Vẫn là im lặng.

Không thấy ai mở cửa, Tổng quản lo lắng bước vào và suýt nữa ngất xỉu.

Ngô Nữ Thục Nguyên không phải đang ngủ hay đang bày trò, cô ngồi giữa căn phòng bừa bộn, thơ thẩn nhìn người đàn ông ở bên cạnh.

Mái tóc dài ngang lưng rối tung, đôi mắt to tròn vô cảm xúc, đôi môi trắng bệch khép hờ, tay cầm ống nghiệm chứa thứ chất lỏng màu xanh lá. Và người đàn ông kia, nếu bà không lầm thì là vệ sĩ của căn biệt thự này.

Hoảng quá, Tổng quản vội chạy xuống dưới lầu gọi Lưu Thiên Vũ:

-Thục....Thục....Thục....Nguyên...

Tay bà run run chỉ lên tầng. Lưu Thiên Vũ biết có chuyện không hay liền chạy lên, xông vào phòng của Thục Nguyên.

Sùi bọt mép, hai mắt trợn ngược lên, tay chân lở loét, làn da khô nứt lại, dòng máu độc màu đen từ mũi chảy ra đã đông lại. Nạn nhân thứ 9, rất đau đớn rồi mới chết. Lưu Thiên Vũ giật phắt cái ống nghiệm, thứ chất lỏng màu xanh này chẳng phải thuốc độc hay sao?

-Cô làm gì thế hả? Muốn giết người thì ra ngoài giết, đừng làm bẩn nhà của tôi!- Trong nhà có người lớn tuổi, lại là mẹ nuôi anh, muốn người ta lên huyết áp chết à?

-Chúc mừng sinh nhật.

Lại câu nói đó, nghe tận tai thì anh mới thấy nó khó chịu đến mức nào. Đôi mắt vô hồn không còn sức sống như trước, khuôn đầu kiêu kiêu hơi nghiêng nghiêng nhìn tác phẩm của mình. Lưu Thiên Vũ nghiến răng:

-Nói! Sao lại giết hân ta?

-Chúc mừng sinh nhật.

-Được! Muốn có sinh nhật? Đi, tôi cho cô quà sinh nhật!

Lưu Thiên Vũ kéo áo Thục Nguyên, lôi đi trước con mắt ngạc nhiên của mọi người. Anh ném cô vào chiếc ô tô màu bạc, nhấn ga đến thẳng một khu đất trống, gọi cho ai đó rồi lôi cô ra khỏi xe, chờ đợi. Vài phút sau, hai chiếc ô tô đen từ từ tiến vào khu đất trống. Một người mặc áo đen kính cận chào Lưu Thiên Vũ rồi mở cửa ột người con trai tóc đỏ. Anh ta vỗ vai Thiên Vũ, tỏ ra đã quá quen với ánh mắt thờ ơ của người đối diện:

-Vợ cậu đây à? Sao xơ xác thế kia?

Không để ý sự trêu đùa của bạn mình, Lưu Thiên Vũ hướng tầm nhìn về phía chiếc ô tô thứ hai:

-Người đâu?

Dương Lịch Hi à lên một tiếng rồi búng tay một cái. Lập tức, một người con gái, ba tên con trai bị trói được đưa ra khỏi xe. Cả bốn người đó đều bị thương tích đầy mình, máu từ khóe miệng rỉ ra giờ đông cứng lại trông vô cùng dị hợm. Người con gái gằn giọng, đôi mắt trừng lớn đầy hận thù:

-Các người muốn gì?

-Không cần vội thế! Tổ chức Black Rose của các người cũng sụp đổ rồi mà. Chẳng qua thủ lĩnh của chúng tôi muốn nhờ tí việc.

Vài ngày trước, Black Rose bị Dark Dragon tóm gọn, không phục là phải rồi. Dương Lịch Hi chỉ không hiểu Lưu Thiên Vũ dẫn vợ theo làm gì. Cái tin Lưu Thiên Vũ lấy vợ đã đủ sốc rồi. Thằng bạn chí cốt của anh ghét phụ nữ đến mức nào, ai mà không biết.

Lưu Thiên Vũ đưa cho Thục Nguyên khẩu súng ngắn màu đen, đẩy cô đến phía trước:

-Giết đi! Quà cho cô đấy!

Bốn kẻ bị trói nhứ mây rồi cười khinh bỉ. Bảo cô gái yếu đuối mong manh đó giết người à? Có đánh chết cũng chẳng ai tin cô ta làm được. Lịch Hi nghĩ Thiên Vũ đang đùa, mỉm cười bảo:

-Súng không phải đồ chơi đâu, cậu...

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!”

Chưa nói hết câu, ba phát đạn đã thay câu nói rồi. Người bắn không ai khác chính là bông hoa yếu đuối Ngô Nữ Thục Nguyên.

Vô thức, những người chứng kiến thốt nhiên run rẩy. Ai nghĩ cô ta sẽ nã đạn chứ? Đúng là mở rộng tầm mắt! Cô gái nạn nhân sợ hãi nhìn Thục Nguyên, nhưng không, trong đáy mắt lạnh lùng kia không có một tia bao dung nào cả. Nòng súng từ từ chĩa vào cô gái kia.

“Đoàng!”

-Chúc mừng sinh nhật. Cảm ơn Lưu Thiên Vũ.

Cô gái nhỏ mặc bộ đồ ngủ màu trắng buông khẩu súng, cuối cùng cũng chịu nói thêm câu thứ hai khi giết người. Gây án xong, cô chui tọt vào chiếc ô tô màu bạc, ngồi yên vị ở ghế lái phụ, xem ra tâm tình rất thoải mái sau khi gọi Thần Chết đến. Bình thần như chưa có chuyện gì xảy ra.

-Về thôi, Tiểu Vũ!

Tiểu Vũ?

Cô ta dám gọi anh bằng cái tên con nít như vậy sao? Thật không thể tin được, rốt cuộc cô ta có phải người không vậy?

-Đi ra!

-Anh đưa tôi đến đây rồi bỏ tôi lại sao?

Thục Nguyên bấm môi hét, thật là nhẫn tâm mà!

-Đi ra!

Thục Nguyên tháo dây an toàn, nhưng không phải đi ra mà là chuyển sang ghế lái xe, có sẵn chìa khóa, cô nhấn ga chạy thẳng. Muốn âm mưu vút cô lại ư? Ha, còn lâu nhé!

Dương Lịch Hi ôm bụng cười ngặt nghẽo. Ánh mắt Lưu Thiên Vũ tối dần lại như cục than, gương mặt chuyển từ màu này sang màu khác, xanh đỏ tím vàng lần lượt xẹt qua như cầu vồng. Lưu Thiên Vũ tức tối lái chiếc xe màu đen đuổi theo. Ngô Nữ Thục Nguyên đã về đến nhà tự lúc nào, đứng tựa lưng vào thành ô tô, thấy Lưu Thiên Vũ thì vậy vậy:

-Chồng à, vào ăn cơm thôi!

-Cô muốn chết à?

-Có giết thì ăn rồi hãy xử, đói bụng quá!

Sinh ra đã bá đạo sẵn, không phải chỉ có mình Lưu Thiên Vũ đâu nhé. Tiểu Vũ à, anh xui rồi!

-Kẻ Sát Nhân-

Người ngoài nhìn vào đánh giá Ngô Nữ Thục Nguyên đều đưa ra hai kết luận duy nhất: Một là hóa thân của Hoa Mộc Lan, hai là bị tâm thần không còn thuốc chữa!

Chuyện là thế này:

Một buổi sáng đẹp trời, công chúa của chúng ta thức dậy sớm hơn bình thường, chạy xuống bếp tự nguyện nấu bữa sáng trong khi ai cũng đang say giấc.

Rất thịnh soạn, bánh qui nướng bơ thơm ngon lừng, mứt đào ngọt lịm và sữa tươi. Gật gù với thực đơn, Thục Nguyên bé nhỏ xoắn tay áo lặn vào bếp.

Mặc dù là công chúa cảnh vàng lá ngọc và đây là lần đầu vào bếp nhưng trong cô rất điêu luyện, căn bếp không hề bừa bãi như cảnh thường thấy, các món ăn ra lò hết sức đẹp mắt, thơm nức mũi, đánh thức tất cả gia nhân trong nhà, kể cả Lưu Thiên Vũ.

Tất cả không còn biểu hiện ngại ngùng ngay khi nhìn thấy món ăn, cùng dâng trào cảm giác thèm thuồng và thâm ghen tị với cậu chủ nhà này. Lưu Thiên Vũ nhìn chăm chăm vào thành quả của Thực nguyên, đôi mắt vốn lạnh rợn người lóe lên tia sáng gì cũng không rõ, có vẻ theo hướng tích cực.

-Cái gì đây?

-Quả cảm ơn vì hôm qua. Thử đi, trông không tệ phải không?

Ngô Nữ Thực Nguyên háo hức nhìn Lưu Thiên Vũ, trên mặt còn dính bột mì trông rất đáng yêu. Thiên Vũ toan đưa tay lau vết bột mì thì khựng lại rồi thu tay về. Né tránh đôi mắt đen láy của cô, anh từ tốn ăn thử.

1 giây trôi qua.

5 phút lượn lơ bay.

Lưu Thiên Vũ vẫn giữ nguyên tư thế cũ, đôi mắt ngưng đọng, chết lặng. Cô gái nhỏ sốt sắng lay lay tay anh:

-Thế nào? Sao anh không nói gì hết vậy?

Tiếng hít sâu vào cổ kìm nén điều gì đó.

Lưu Thiên Vũ chậm rãi khép đôi mắt, hàng mi khẽ động đậy rồi mở ra. Anh chống tay lên mặt bàn, gương mặt tà mị hơi áp sát Thực Nguyên làm cô vô thức lùi lại, đỏ mặt.

-Cô nên cho tôi ăn ô đầu thì tốt hơn đây. Muốn giết chết tôi, thế này chưa đủ.

Ngô Nữ Thực Nguyên bất ngờ nhận một sọt câu hỏi, không hiểu lời mình vừa nghe có ý gì. Cô mở to mắt nhìn Lưu Thiên Vũ hăm hức bỏ lên phòng, còn nghe rõ tiếng đóng cửa thô bạo. Cô gõ gõ trán mình, tự hỏi ý nghĩa sâu xa chồng cô muốn truyền đại là gì. Nghĩ ngợi một lát, cô quay sang thành quả của mình. Thôi, ăn thử đã, tính sau.

Thế là Thực Nguyên đáng thương cuối cùng cũng tiêu hóa được lời của Thiên Vũ nhưng, đáng tiếc thay, cô lại không tiêu hóa được chỗ thức ăn cô vất kiệt sức làm ra, báo hại cô ngồi trong toilet, ngoại tình với Tào Tháo, không rời nửa bước. Đã rõ, chồng cô, vì hương vị “tuyệt hảo” của thứ-không-hơn-rác là mậy mà tức giận, làm cho không khí tăng lên trên 40 độ C, nóng như lửa đốt. Đám gia nhân sợ hãi nhìn chỗ đồ ăn ngon mắt, lần đầu trong đời thấy cảm thông cho cậu chủ của họ. Cũng may, dạ dày của cậu chủ không phải hạng tầm thường, chẳng đến nỗi bám toilet dai như đĩa xôi!

Một tiếng vật lộn với nhà vệ sinh, cuối cùng Thực Nguyên cũng dứt tình được với Tào Tháo. Cô ngồi trên ghế, mím môi tìm cách xoa dịu chồng. Cứ cái đà này thì tất cả bị nướng chín mất!

-Tổng quản, làm món gì đó giúp con được không ạ?

Cô tỉnh ngộ ra chỉ có cách xin lỗi trực tiếp mới hiệu quả. Tổng quản gật đầu, đi làm bát phở, món mà Lưu Thiên Vũ ưa ái nhất.

”Cốc! Cốc! Cốc!

-Chồng à, bớt giận, mở cửa cho vợ được không?

Sự im lặng thoáng mùi giận dỗi.

”Cốc! Cốc! Cốc!

-Bớt giận đi mà, Lưu Thiên Vũ đẹp trai, tài giỏi, Lưu Thiên Vũ là nhất nhất nhất. Mở cửa, được không?

Cô không muốn chơi trò Ai Kiên Nhẫn Hơn Ai tí nào.

”Cốc! Cốc! Cốc!

-Mở cửa đi mà, đừng như con nít thế!

Nhất quyết im lặng.

Chịu không nổi nữa, cô lột mặt nạ ngoan hiền ra mà hét lên:

-Này, Lưu Thiên Vũ chết tiệt, anh thù gì mà dai hơn con gái thế hả? Tôi chỉ muốn xin lỗi thôi mà. Anh có mở cửa không thì bảo?

Im đến phát bực.

Thục Nguyên thở dài, sự nổi nóng xẹp lép như bong bóng xì hơi. Còn người này thật khó hiểu, lạnh hơn băng, ác như quỷ mà đối như con nít. Cô cúi đầu nhìn bát phở, lời nói không to không nhỏ mà đem lại hiệu quả bất ngờ:

-Tôi xin lỗi, tôi sai rồi.

Cánh cửa bật mở, Lưu Thiên Vũ đứng dựa tường nhìn cô, môi nhếch lên cười khinh khỉnh:

-Hoan nghênh.

-Hứ, rút lại lời xin lỗi. Anh đã làm bộ làm tịch vậy thì nhịn đi.

Bị cái nhìn chòng chọc của Lưu Thiên Vũ làm độ tự ái tăng cao, Ngô Nữ Thục Nguyên hứ một cái rồi kiêu kì quay người bước đi. Chưa kịp đi bước thứ hai đã bị người ta túm áo kéo vào phòng, đóng sập cửa lại.

-Này, bát phở, anh ăn cũng được nhưng tha cho tôi được không? Tôi cũng đói mà, bắt tôi ngồi nhìn anh ăn thế này quá lắm rồi đấy.

Lưu Thiên Vũ để ngoài tai và từ tốn ăn, bộ dạng con nhà quyền quý làm cô gái đối diện cáu tiết lên.

-Này, anh điếc hả? Ăn....

Không đợi cô thúc giục nhiều, Lưu Thiên Vũ múc nước lã sợi phở nhét vào miệng cô. Sau đó thần nhiên thu miệng lại ăn tiếp. Thục Nguyên bị đút ăn quá đột ngột liền ho sặc sụa, trừng mắt nhìn tên độc ác. Sao cô lại lấy một tên chồng như vậy chứ? Mẹ cô cũng rảnh quá nhỉ, gửi cô ột người ghét phụ nữ. Hừ, cô điên mất thôi.

-Đừng oán trách tôi, cô nghĩ lấy một người vợ rất rành chuyện hạ độc và không ngần ngại ám sát chồng mình hay lắm hả?

Nói rồi, Thiên Vũ buông muỗng dưa xuống, cười nhẹ:

-Ăn xong rồi, dọn đi.

-Tôi không phải osin của anh.

Trái với bản mặt hầm hầm như bao công kia, Lưu Thiên Vũ mỉm cười hài lòng, anh giơ ngón trỏ lên, gõ gõ vào trán cô:

-Nhưng-Em-Là-Vợ-Tôi.

Từ biểu cảm ẩn tượng như đít nồi, gương mặt của Thục Nguyên chuyển sang đỏ hồng, tròn mắt như thiếu nữ phơi phới trước gió xuân. Nhận ra hành động của mình là nhất thời không kiểm soát được, chưa qua thần kinh xử lý mà chạy tới các chi luôn, Lưu Thiên Vũ lúng túng đứng dậy, đặt bát phở vào tay cô, đẩy Thục Nguyên ra khỏi cửa, phần mình thì cố gạt bỏ thứ cảm giác kì lạ ra khỏi đầu, cố gắng đóng băng trái tim lại. Thục Nguyên cũng chẳng khá khẩm gì hơn khi cô thấy nóng bừng như bị sốt, gương mặt thộn ra đến là buồn cười, tim đập lộn xáo, bất chấp nhịp điệu.

Thế đấy, rung động là thế đấy. Cho dù cố dập tắt, chà đạp, chối bỏ hay thù nghịch cũng không thể ngăn đoá hoa hồng đang tiếp tục lớn lên.

Nhen nhóm trong bóng tối một ánh lửa kì diệu.

5. Chương 5: Đi Học

Ở nhà mãi cũng chán, Ngô Nữ Thục Nguyên đưa ra ý tưởng đi thay đổi không khí. Cô quyết định đi học.

Nhưng, Lưu Thiên Vũ lại một mực lắc đầu.

-Chồng à, cho vợ đi học nha? Dù gì cũng còn “cả chặng đường dài” phía trước, không muốn thất nghiệp đâu.

-Tôi nuôi cô.

-Ai biết được sau này xảy ra chuyện gì, phải có dự trù trước chứ! Nha?

-Không.

-Đi mà, đừng keo quá như thế, anh không muốn nhìn tiền của mình trôi vào dĩ vãng đâu.

-Lắm lời.

-Hừ, tôi thôi...Tôi đi ngoại tình.

-Cô nói cái gì?

Lúc bấy giờ Lưu Thiên Vũ mới ngược lên, rồi mất khỏi đồng tài liệu, giấy tờ. Thục Nguyên mỉm cười thách thức, cánh môi đỏ cong lên tự đắc:

-Ngoại tình.

Thiên Vũ nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong như hồ nước kia, một lát sau mới quay lại với mớ giấy tờ.

-Ngành nào?

-Thời trang.

-Mai vào học.

-Haha, ông xã là nhất!

Thục Nguyên hí hửng reo lên rồi nhảy chân sáo ra khỏi phòng. Thiên Vũ cười nhẹ. Thần đồng Ngô Nữ Thục Nguyên thật quá dễ bị lừa. Anh đâu sợ cô đi ngoại tình, chỉ là thấy biểu hiện của cô quá thú vị thôi.

Vài phút sau, cô quay lại, chỉ dám đứng ở cửa, tần ngần hỏi vọng vào:

-Thế... Có được thi vào đại học không?

-Tôi không rảnh.

-Thôi được rồi.

Nói một hiểu mười, Thục Nguyên ỉu xìu bước đi. Không phải thi vào đại học mà được vào thẳng đại học luôn, không công bằng cho lắm. Mà thôi, được đi học là tốt rồi. Haha, cứ đợi đấy, Tây Thi châu Á sẽ trở lại.

-Kẻ Sát Nhân-

Ở trường đại học Dương Đức xảy ra một hiện tượng bất nháo, ồn ào đến đáng sợ. Nghe đâu, hôm nay vợ của chủ tịch Lưu Thị đẹp trai sẽ đến nhập học. Tin sốt dẻo như vậy, tất nhiên mọi người sẽ chen lấn xô đẩy để được thấy người nổi tiếng rồi.

Đợi mãi đến 9 giờ vẫn chưa thấy Tây Thi xuất hiện.

-Hay, đây là tin vịt?

Chắc chắn là thế. Tất cả kéo nhau đồng loạt đi tìm tên chết dẫm nào tung ra tin đồn đó.

Trong khi ấy, người nổi tiếng vẫn đang nướng đến cháy khét trên chiếc giường Doremon màu hồng. Chồng cô chả thèm gọi cô một tiếng mà cứ thế ung dung đi làm. Vì vậy, cô gái nhỏ ung dung ngủ nướng mà không hay trời hay đất gì cả.

Ngồi trong phòng làm việc, đột nhiên Lưu Thiên Vũ thấy day dứt. Theo “lịch”, Ngô Nữ Thục Nguyên sẽ nướng thả ga trong thứ 2-4-6-Chủ nhật. Hôm nay lại là thứ hai, khá lắm thì trưa cô mới mò dậy, không đánh thức thì cũng thấy có lỗi.

Nghĩ vậy, anh mở lòng từ bi lấy điện thoại gọi cho cô.

-W...H...A...T...

-“Đi học đi.”

-Học cái gì, tên nào vậy? Dám phá giấc ngủ của ta, đồ chết tiệt rồi hời. Ngươi hết chuyện làm rồi hả? Rảnh thì đi cọ toilet đi! Hừ!

Ngô Nữ Thục Nguyên mắt nhắm mắt mở, gục gà gục gật, chửi xối xả. Đầu dây bên kia lắng nghe xong thì nhẹ nhàng trả lời:

-“Tôi, Lưu Thiên Vũ đây.”

Lưu Thiên Vũ?

Cô bật dậy, nhìn lại. Dòng chữ “Hội Chứng Ghét Phụ Nữ” nhảy nhót trên màn hình làm Thục Nguyên tỉnh ngủ hẳn, bộ não căng dây cót, giọng ngọt xót:

-Hi hi, chồng à, có chuyện gì không?

-“Đi học đi.”

“Đi học đi.” ?

Trời ơi chết cô rồi, hôm nay nhập học mà. Sao cơ thể cô biết nghe theo “lịch” quá vậy? Nướng tới chín giờ luôn, chết là cái chắc!

“Vèo!”

Chiếc ô tô màu đen dừng ngay trước cổng trường. Từ trong xe, một cô gái bước xuống, cả ngôi trường đang náo loạn liền rơi vào trạng thái chết đuối.

Mái tóc màu đen nhánh dài ngang lưng xỏa tự nhiên, khẽ lay động trong cơn gió nhẹ. Đôi mắt đen láy, trong vắt tựa hồ nước, hàng mi cong khẽ chớp nhìn xung quanh. Mũi cao, thanh tú đến hoàn hảo, môi đỏ mọng mấp máy vài lời nói thầm. Bộ váy màu hồng phấn càng tôn lên làn da trắng hồng không tì vết. Đẹp cực kì! Đúng như lời đồn, hợp hồn cả thế giới từ trái, gái, bóng bê-đê đến già, lớn nhỏ, chắc ma quỷ cũng không tha. Trong vô thức, hàng loạt dòng máu mũi phun trào.

Cái trường này lạ thật, sao im như tượng thế kia? Chẳng lẽ Lưu Thiên Vũ ghét cô đến mức xếp cho cô học với tượng đá sao? Nhíu mày dị nghị, Ngô Nữ Thục Nguyên tiến vào trong, đến phòng hiệu trưởng.

-Ồ, người quen?

-Hello, Tay Thi of Asia! Sit down, please!

-Thôi đi, nói tiếng Việt cho tôi nhờ.

Ngô Nữ Thục Nguyên bĩu môi rồi ngồi xuống ghế. “Ông thầy hiệu trưởng” kia chẳng phải người cô gặp tối hôm đó hay sao - người con trai tóc đỏ, Dương Lịch Hi.

Dương Lịch Hi mỉm cười. Không hổ danh kẻ Sát Nhân, dễ khiến người ta trông mặt mà bắt hình dong.

-Vâng thưa Bang Chủ Phụ Nhân.

-Tôi đến với tư cách là sinh viên.

-Hắn rồi, Lưu Thiên Vũ đã sắp xếp cho cô. Thần đồng mà cũng phải đi học sao?

-Chán quá không có chuyện gì làm.

-Nên mới nướng nhờ cửa trường?

-Chính xác....Tôi có thể về lớp chưa?

-Không tiễn.

Dương Lịch Hi mỉm cười thích thú. Rồi sẽ có kịch hay để xem à coi. Lưu Thiên Vũ sẽ phải biết mùi vị ghen tuông đầu đời!

-Kẻ Sát Nhân-

Quả đúng như lời tiên tri của Dương Lịch Hi, không chỉ ở Dương Đức mà tất cả các trường trong thành phố đều xảy ra cuộc bạo loạn lớn chưa từng thấy, toàn thể thần dân quen gọi là “Làn Sóng Ngô Nữ Thục Nguyên” do chính nàng Tây Thi châu Á vô tình gây ra.

Ngô Nữ Thục Nguyên đến trường học hành như bao sinh viên khác. Vừa bước chân vào trường, chưa kịp định hình cái gì thì không khí đột nhiên oi bức, ngột ngạt kinh khủng, máy ảnh, điện thoại chớp nhá liên tục đến chói mắt, người này nói, người kia hỏi, người nọ khóc ré, vân vân và vân vân. Té ra, cả thầy sinh viên vây lấy cô hơn cả hâm mộ thần tượng. Kết quả, Ngô Nữ Thục Nguyên quần áo rách tả tơi, thậm chí ăn mày, đến nỗi Lưu Thiên Vũ còn tưởng mình gặp phải ma mà giật mình, phun hết nước trong miệng ra. Những ngày hôm sau, biết rút kinh nghiệm, cô cải trang, ăn mặc kín mít nhưng vẫn bị nhận ra. May thay, Lưu Thiên Vũ thương tình, phái vệ sĩ đi theo bảo vệ, cô mới thoát khỏi móng vuốt học sinh trường này.

Thoát cửa ải thứ nhất lại gặp cửa ải thứ hai.

Cô đến trường, một núi thư tình ào xuống làm cô trở tay không kịp. Cô vào nhà ăn, hàng tá quà, socola nhảy ra làm Thục Nguyên ngẩn ngơ nhìn mở quà cáp. Đến chiều, sợ cái gì đến nữa, Ngô Nữ Thục Nguyên lật đật chạy về trước. Mới ra giữa sân, một chiếc trực thăng ở sẵn trên cao, “thả” một suất hoa hồng xuống, một lần nữa, cô bị nhấn chìm. Về nhà, Lưu Thiên Vũ té khỏi ghế khi nhìn bộ dạng của cô. Lần đầu tiên anh thấy cảm thương thay cho cô, vỗ vai an ủi, còn dẫn cô đi ăn kem lại bị Dương Lịch Hi bắt gặp. Khỏi phải nói anh ta cười khà ồ thế nào, sau này nhớ lại vẫn thấy hối hận đã đưa cô đi ăn kem lúc đó.

Bị Ngô Nữ Thục Nguyên chỉ trích, bày tỏ nỗi thất vọng, đám sinh viên mới thôi dằn dụa cô. Thay vào đó, họ lập vô số Fancub hâm mộ. Mọi thứ về cô đều bị đưa ra ngoài ánh sáng. Từ lai lịch, sở thích, đến số đo ba vòng, thành tích, chuyện cô bị té thế nào, ăn uống ra sao, ngay cả nhãn hiệu quần jeans của cô cũng bị đem ra bàn tán! Chưa hết, chồng cô, Lưu Thiên Vũ cũng cùng chung số phận. Sẵn bản tính thờ ơ, mấy chuyện này được hai nhân vật chính nhắm mắt bỏ qua, lấy đó làm bình yên. Cho đến khi đám fan cuồng truy ra nhà cô liền chạy đến, làm đủ trò bày tỏ tình cảm: hò hét, liều chết xông vào trong, hay ghê hơn còn dọa đánh bom cảm tử sống chết cùng thần tượng. Lưu Thiên Vũ nổi trận lôi đình, rút súng bắn lên trời cảnh cáo, đám fan vẫn gan lì bám trụ trước cổng. Tức quá, anh gọi Dương Lịch Hi đem anh em trong xã hội đen giải tán đám fan. Lúc đó mới yên ổn. Nghĩ đến sự kiện đáng nhớ ấy, Ngô Nữ Thục Nguyên không khỏi run rẩy.

Quá một tuần, cơn sốt mang tên Ngô Nữ Thục Nguyên vẫn chưa thuyên giảm. Các nhân vật đình đám thành phố, hot girl, hoa khôi, dàn chị em bị đám fan trung thành bỏ rơi nên ghen tị với ngôi sao mới lên-Ngô Nữ Thục Nguyên. Thế là họ huy động chân tay hành hạ cô. Sáng sớm, cô được chào đón bằng đám rắn rết ruồi bọ gớm ghê. Đùa à? Có dọa thì dọa cho ra hồn chứ! Cười khẩy, Ngô Nữ Thục Nguyên ung dung ôm chúng vào lòng phán:

-Đáng yêu quá.

“Đám đạo diễn” tức bọn cầm đầu rùm rền, hóa đá.

Trưa, chúng nghênh ngang hất đổ cơm của cô, còn lớn tiếng đá xoáy, nói năng văng tục. Thở dài nhìn lũ bệnh hoạn, Ngô Nữ Thục Nguyên đảo mắt phân vân không biết phải chọn cách giải quyết nào là hợp lý nhất. Nếu nhổ cổ tận gốc luôn thì không còn gì vui nữa, nếu chúng đã nghĩ cô yếu đuối thì chiều chúng vậy. Gật đầu đồng tình, Ngô Nữ Thục Nguyên dùng ánh mắt độc chiêu với bàn dân thiên hạ. Đôi mắt to tròn, trong veo lại rưng rưng, ướt ướt, vẻ long lanh mềm mại khiến ai cũng bị chinh phục. Không đợi cô cất tiếng oan ức, tất cả đồng loạt xử trăm lũ bắt nạt, còn cô thần nhiên bỏ đi.

“Đám đạo diễn” tức bọn cầm đầu vỡ vụn.

Chiều, chúng đích thân vây đánh hội đồng, vẫn chiêu cũ, Ngô Nữ Thục Nguyên lôi kéo tất cả về phía mình. Bệnh viện thành phố lại được dịp bận rộn.

Ngày hôm sau, bị fan của Ngô Nữ Thục Nguyên xử, bọn bệnh hoạn bị đưa ra trước vành móng ngựa, phải

xin lỗi cô. Rất trọng nghĩa, Ngô Nữ Thục Nguyên ban ân xá tội, cảm động quá, tất cả cơn đồ lưu manh đàn chị đàn em đồng chí hướng quy phục cô. Cái tên Ngô Nữ Thục Nguyên lại được sử sách lưu thơm, vẻ vang vô cùng. Dù không muốn, Lưu Thiên Vũ cũng phải thừa nhận rằng vợ mình rất ghê gớm. Nhưng tất nhiên, anh sẽ không để bị bắt nạt!

Không bị bắt nạt, bị làm cho tức chết nhưng ghen đến tàn bạo thì có đấy.

Một ngày đẹp trời, Ngô Nữ Thục Nguyên nhất định đòi Lưu Thiên Vũ đưa đi học. Thẳng thừng từ chối, anh điềm nhiên đọc báo, uống cafe. Đúng lúc không biết phải làm sao thì một chiếc xe bóng loáng thời thượng đến trước cổng nhà cô. Một chàng trai mặc áo sơ mi trắng, quần âu đen, đẹp trai vô đối, mỉm cười ngỏ lời đưa cô đi học. Có người đưa đón, Ngô Nữ Thục Nguyên đồng ý ngay, cười nói vui vẻ, người ngoài nhìn vào cứ tưởng họ là cặp. Nếu Lưu Thiên Vũ đoán không lầm thì đó là Vương Đăng Khoa, thiếu gia tập đoàn Vương Thị. Mặt Lưu Thiên Vũ sa sầm, tối dần lại, tim như bị ai đó bóp nghẹt, cảm giác rất khó chịu. Tờ báo bị vò nát cháy, Lưu Thiên Vũ đứng dậy, kéo Ngô Nữ Thục Nguyên nhét vào xe mình, trước khi đi còn dặn vệ sĩ:

-Thả chó tiền khách.

Wang Đăng Khoa được bài học nhớ đời về định nghĩa “thả chó tiền khách”.

Khi đến trường, Lưu Thiên Vũ mới biết đó là quyết định sai lầm.

Nhìn thấy anh tự mình mở cửa cho vợ, bọn con gái hét lên ái mộ, một phần tử khác thì tức tối, ghen ghét. Khi ý thức được hành động của mình là nhất thời không kiểm soát được cũng đã muộn, Lưu Thiên Vũ chỉ còn cách theo lao. Tuy nhiên, chưa dừng lại ở đó, mọi chuyện theo cái lao đó lại lớn hơn rất nhiều.

Ngày hôm sau, trên báo xuất hiện hình ảnh Ngô Nữ Thục Nguyên nhón chân hôn vào má Lưu Thiên Vũ!

(Ngô Nữ Thục Nguyên: Oa, lúc đó ta cũng nhất thời không kiểm soát được mà.)

Dương Lịch Hi quả rất có tài tiên tri. Bang phó được xem một màn kịch đã đời liên hứng chí trêu chọc ai kia, làm Lưu Thiên Vũ nổi giận, chém giết lung tung, san bằng hàng tá bang phái lớn nhỏ. Xã hội đen lẫn xã hội trắng bạo loạn cả lên, phải mất một thời gian dài mới cân bằng lại. Thế mà chỉ với một câu xin lỗi, kèm theo bộ dạng đáng thương, yếu đuối của Kẻ Sát Nhân là tất cả phải tay cho qua.

Chuyện bé xé ra to, đó là khái quát của toàn bộ chuyện này.

P/S: Tổ chém hơi quá tay, mong mọi người thông cảm.

6. Chương 6: Bắt Cóc

-Gặp lại sau nhé!

-Ừ, có chắc là không cần ta đưa đón không?

-Không, người về đi nha!

-Ừ, thôi ta về.

Ngô Nữ Thục Nguyên mỉm cười nhìn theo bóng Thúy Hồng. Hôm nay, không biết ai xui khiến gì mà Lưu Thiên Vũ xung phong đưa đón cô. Thục Nguyên vô thức cười toác miệng. Hít một hơi thật sâu, cô đi đi lại lại chờ đợi chiếc xe thể thao độc nhất vô nhị ngạo mạn lao tới. Giờ hãy còn sớm, phải 30 phút nữa Lưu Thiên Vũ mới đến, đành đợi vậy.

Ai đó từ đằng sau lấy khăn bịt miệng cô, dùng tay trói cô lại, túm áo vứt vào một chiếc xe rồi chạy biến khỏi.

-Bé yêu, ngồi yên nhé! Khi lấy được tiền rồi chơi với anh một chút rồi anh thả em đi.

Một tên vô lại xấu xí vuốt má cô nham nhở cười. Thấy cô cứ ngồi im như tượng, không phản ứng gì, hắn liền dùng tay mở cúc áo sơ mi của cô ra.

Bấy giờ cô mới hay mình bị bắt cóc.

Không để hấn mở đến cú thứ hai, Thục Nguyên vùng lên, dùng hết sức bình sinh dẫm đạp tứ tung. Tên kia quá bất ngờ, không phòng bị nên va đập khắp nơi. Hấn mở to mắt, nghiêng rằng trèo trẹo:

-Con ranh kia, mày được lắm!

Tên Lái Xe quát lên cảnh báo:

-Trói chặt nó lại! Còn chưa lấy được tiền mà làm gì thế hả? Sau khi lấy tiền rồi thì mày muốn làm gì cũng được!

-Hừ, rồi mày sẽ biết tay tao!

Hấn hậm hực đe dọa. Thục Nguyên thở hổn hển, trực giác mách bảo cô nên ngồi im nếu không muốn con dao kia đâm xuyên qua họng.

Chiếc xe dừng lại trước một ngôi nhà bỏ hoang. Tên Vô Lại lôi cô ra khỏi xe, thô bạo đẩy vào ngôi nhà hoang tàn. Tên Lái Xe rút điện thoại ra:

-Lưu Thiên Vũ, khôn hồn thì đem tiền ra, vợ mày đang trong tay bọn tao.

-“Ai?”

-Ai? Ha ha, tao, Chuột Cống, kẻ năm nào bị mày nã đạn mà vẫn sống sót đây! Chết tiệt, tao không bao giờ quên mối thù đó đâu! Giờ mày nên ngoan ngoãn đem 5 tỷ đến trước trường vợ mày, cô ta sẽ nguyên vẹn. Bằng không...

Tên Lái Xe ra hiệu cho Tên Vô Lại. Hiểu ý, hấn rút cái khăn ra. Thục Nguyên hét lớn:

-Thiên Vũ! Lưu Thiên Vũ!

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu rồi mới trả lời. Tiếng cười lạnh rợn người:

-“5 tỷ? Hà có gì tôi phải chuộc cô ta? Cô ta chết lại càng hay. Các người muốn làm gì, cứ việc!”

Thục Nguyên cứng đờ. “Muốn làm gì, cứ việc”?

Đối...Đối với Lưu Thiên Vũ, cô là cái gì chứ?

Cơ thể đang gồng lên chột thả lỏng, đôi mắt long lanh ngấn nước. Anh ta... không quan tâm đến cô một chút nào cả. Tại sao... Tại sao không quan tâm đến cô? Tại sao một chút cũng không quan tâm? Tại sao cô sống hay chết cũng không để tâm đến? Lưu Thiên Vũ... rốt cuộc có xem cô ra gì không?

-Nhưng... cô ta...

-“Tốn thời gian quá!”

“Rụp!”

Tiếng đập máy vô cùng dứt khoát và lạnh lùng. Tiếng đập máy xé toạt bầu không khí đặc quánh. Tiếng đập máy xẻ tâm can cô gái yếu ớt ra làm hai.

Làm sao bây giờ? Cô phải làm gì đây? Cô phải làm sao để chống chọi với nỗi cô đơn và đau đớn này đây? Sao cô lại thấy lạc lõng thế này? Như có một tầng sương bao quanh cô, tất cả đều mờ mịt, không thể nhìn rõ mọi thứ, ngay cả hướng đi cũng chẳng thể thấy. Làm sao, để tầng sương này tan biến đây?

-Chết tiệt! Cô ta vô giá trị rồi. Mày muốn làm gì thì làm đi, tao tới Knight trước! Mẹ kiếp!

Tên Lái Xe tức tối bỏ đi.

Thục Nguyên lùi lại, đến khi chẳng thể lùi nữa, sau lưng là bức tường loang lổ, mục nát. cũng giống như cơn đau của cô vậy.

-Giờ chỉ còn hai ta thôi.

-Người...Người...Tránh ra, nếu không ta sẽ...

-Không thì sao? Lưu Thiên Vũ có quan tâm đến cô không?

Lưu Thiên Vũ không quan tâm đến cô. Lưu Thiên Vũ không thèm để ý cô sống hay chết. Lưu Thiên Vũ coi cô là rác rưởi. Lưu Thiên Vũ hận cô đến tận xương tủy...

...

Lưu Thiên Vũ anh có biết em thích anh hay không?

...

Em thích anh rồi. Kẻ Sát Nhân rốt cuộc cũng không thoát được bàn tay của Nữ Thần Tình Ái.

...

Đau quá!

...

Ngô Nữ Thục Nguyên chìm đắm trong dòng độc thoại nội tâm, nước mắt tuôn ra như những hạt trân châu trong suốt. Tên Vô Lại xé toạt chiếc áo sơ mi của cô ra. Không còn sức lực, đóa hoa kiều sa quy xuống, cánh hoa rũ tàn, buông lệ sầu.

Đột nhiên...

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!”

Tên Vô Lại ré lên một cái rồi ngã xuống, mắt mở to trừng trừng

Thanh âm của khẩu súng vang lên, sắc ngọt, vệt đóa hoa sắp tàn khỏi vũng bùn.

Lưu Thiên Vũ?

Quần áo xộc xệch, mái tóc rối tung, mồ hôi ướt đầm, hơi thở dồn dập không ổn định. Bóng người cao lớn mà vội vã. Đôi mắt phượng sâu thẳm rà quét tìm kiếm. Hình ảnh cô gái yếu đuối khóc nấc lên, người run như dế đập vào mắt, khiến các neuron thần kinh dấy lên một hồi chuông. Không chờ đợi điều gì, bóng người ấy như chạy đến chỗ cô, chân đá cái xác chết sang một bên, đoạn cúi người xuống quát:

-Sao lại khóc?

Cái người kia cũng không biết vì nguyên do gì mà mình lại khóc. Nước mắt cứ tuôn ra không ngừng.

-Nín!

...

-TÔI BẢO NÍN!

....

Dùng áp lực đe dọa không thành, Lưu Thiên Vũ hôn môi cô ngấu nghiến. Nụ hôn chan cùng nước mắt, vừa có yêu thương vừa có hờn tủi lại có trách cứ cùng giận dữ. Những ngón tay thon dài trên cổ Thục Nguyên khẽ mơn trớn rồi bất chợt siết mạnh, rồi lại vuốt ve, rồi lại siết mạnh. Tuyến lệ bất thành linh ngừng hoạt động. Dứt môi mình khỏi môi cô, Lưu Thiên Vũ bế thốc Ngô Nữ Thục Nguyên đi, cũng không thèm cời trối, cũng chẳng nói gì, chỉ lái xe về thẳng nhà.

-Kẻ Sát Nhân-

-Thế nào?

-Không sao cả. Không có dấu hiệu xâm hại tình dục.

-Cô về đi.

Hơi cúi đầu chào, cô bác sĩ ra khỏi phòng. Lưu Thiên Vũ ngồi đọc báo, thi thoảng khẽ liếc nhìn Ngô Nữ Thục Nguyên một cái. Lý trí ngăn anh đi cứu cô vì phụ nữ đều là rác rưởi như nhau. Nhưng con tim lại quát âm âm lên, bắt anh phải đi nếu không muốn phải hối hận. Sau một hồi tranh luận, lý trí phải chào thua con tim, anh lao đi tìm Ngô Nữ Thục Nguyên. Kết quả, nhìn cô nằm trên giường giả vờ ngủ, anh thực có chút hài lòng.

-Thục Nguyên!

Ngô Diệu Hân hốt hoảng xông vào tìm kiếm. Thục Nguyên ngồi dậy, nhìn bà, nước mắt lại chực trào.

-Con có sao không? Có bị đau ở đâu không? Chúng có làm gì con không?

-Con sợ.

-Được rồi. Là chúng làm con sợ phải không? Mẹ sẽ tính sổ với chúng.

-Không phải. Con sợ Lưu Thiên Vũ!

Ách! Lưu...Thiên Vũ?

-Sao...Sao lại sợ Lưu Thiên Vũ?

Nhân vật được nhắc đến ngược đầu lên rồi khỏi tờ báo.

-Con không biết. Con sợ ki Lưu Thiên Vũ nói không quan tâm, khi Lưu Thiên Vũ hôn con... Con tự nhiên cảm thấy sợ hãi.

Nói khác người thì chỉ có Ngô Nữ Thục Nguyên thôi. Cô không sợ quái vật, lại sợ siêu nhân, có nên coi cô là người bị hại không?

Tờ báo trên tay Lưu Thiên Vũ rơi xuống.

Ngô Diệu Hân thì có chút tỉnh táo hơn, đỡ dành cô rồi đi ngay vì có cuộc họp quan trọng. Ai bảo cô bị nạn đúng ngày bận rộn của bà?

Thục Nguyên nhìn cánh cửa được đóng sập, tay còn ôm bát cháo đã nguội ngắt. Cô quay sang thì bắt gặp đôi mắt của Lưu Thiên Vũ đang nhìn mình. Ngô Nữ Thục Nguyên lúng túng cầm cúi ăn cháo.

Gương mặt đáng yêu đỏ bừng vì xấu hổ, cúi đầu nhét cháo vào miệng thật khiến người khác muốn trêu cô. Lưu Thiên Vũ phá tình trạng đóng băng, môi nhếch lên, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất.

Bát cháo ăn dở bị ai đó giật mất, Thục Nguyên bắt mẫn ngược đầu lên, đôi đồng tử đang khi thể chột xẹp lép như bong bóng xì hơi. Cô lại cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt người trước mặt.

-Sợ tôi hơn hẳn sao?

...

-Sợ nhất là khi tôi hôn sao?

...

-Giả vờ ngủ cũng vì sợ tôi sao?

...

-Thục Nguyên...

Câu nói ngắt quãng giữa chừng. Thấy Lưu Thiên vũ không hỏi nữa, Thục Nguyên sột ruột ngóc đầu lên. Chưa kịp nhìn đã bị cảm giác mềm mềm, ẩm ẩm, trơn trơn, ướt ướt bao lấy bờ môi. Thục Nguyên mở to mắt nhìn. Bất chợt, hàng mi dài khê động đập rồi mở ra, nhìn thẳng vào đôi mắt mông lung của cô, hơi nhúu nhúu mày, đáy mắt tỏa ra ma lực hút hồn, cũng không rõ là anh đang nghĩ gì. Thục Nguyên a lên một cái, thừa cơ hội đó, Lưu Thiên Vũ nhanh chóng tách môi cô ra, cái lưỡi ướt át tiến vào trong quần lấy kẻ đang trong trạng thái bị động.

Đây...Đây gọi là hôn sâu sao?

Thúy Hồng từng nói, vũ khí chết người trời cho của đàn ông chính là hôn, không cảnh giác thì ngổm lúc nào chẳng hay. Lưu Thiên Vũ, thực xảo trá quá!

-Còn sợ không?

Giọng đàn ông trầm nam tính như tỏa mùi hương hoa hồng quyến rũ vô cùng, tạo ra một vầng khói làm kẻ khác mù mị đầu óc. Ngô Nữ Thục Nguyên vô thức lắc đầu, mặt ửng đỏ, cái lưỡi vô ý tứ liếm liếm môi tiếc rẻ khiến cô...bị cưỡng hôn lần nữa!

Vừa lúc đó, tiếng đập cửa dữ dội cắt ngang ý nghĩ muốn hôn cô lần thứ ba của Lưu Thiên Vũ. Anh nhàu mày, mím môi bực bội, tỏa khí u ám. Lâu lắm mới có dịp tốt này, kẻ nào dám làm kì đà cản mũi?

Không đợi ai lên tiếng, kẻ nào đó ngoài kia không thức thời mà xông vào.

-Thục Nguyên, người thế...á....

Nữ nửa nằm nửa ngồi trên giường, nam ngồi ngay bên cạnh, liền khiến tên kì đà cản mũi nảy sinh ý nghĩ đen tối. Thúc Hồng chớp chớp mắt, má đỏ lên vì suy nghĩ đen như mực của mình, lúng túng xoay người bỏ chạy.

“Rầm!”

Thục Nguyên với tiếng bowling.

Thục Nguyên tò mò rướn người xem thử. Không thấy gì cả, cô sốt ruột kéo kéo áo Lưu Thiên Vũ. Hiểu ý, anh dắt cô ra xem.

Hắc hắc, đôi nam nữ này còn mờ ám hơn. Nam nằm dưới, nữ nằm trên, môi chạm môi, mắt kề mắt. Hừ, Dương Lịch Hi, Thúc Hồng, hai người làm gì ở đây?

-Sao cả hai lại ở đây?

Bị tiếng cầu nhàu của Lưu Thiên Vũ đánh thức, cả hai lồm cồm bò dậy, hét lớn:

-A! Đồ Vô Ôn!

-A! Đồ Nhiều Chuyện!

-Cô nói ai nhiều chuyện hả?

-Anh nói ai vô ơn hả?

Ách, hai người này biết nhau?

Thục Nguyên chạy ngay đến ôm lấy tay Thúc Hồng:

-Mi thật tốt quá, đến thăm ta nữa nè!

-Người có sao không?

-Không!

-Vậy được rồi, tránh ra để ta xử tên nhiều chuyện này!

-Cô là cái loại con gái gì thế hả? Tôi cứu cô, không cảm ơn thì thôi còn nói tôi nhiều chuyện, cô bị thần kinh à?

-Anh mới bị thần kinh! Chuyện của tôi đâu cần anh xía vào chứ!

Trở lại vài ngày trước, Dương Lịch Hi đang đi dạo trong công viên, chợt thấy một đám ô hợp xúm lại bắt nạt một cô gái xinh đẹp yếu ớt. Không đành lòng nhìn mĩ nữ bị bắt nạt, Dương Lịch Hi ra tay giúp đỡ, trừ hại cho dân. Những tưởng người đẹp sẽ cảm ơn rồi rút, ai dè cô ta lại bậm môi chửi:

-Đồ Nhiều Chuyện, ai cần anh giúp hả?

-Ồ...

Dương Lịch Hi tội nghiệp đàn mặt ra.

-Tôi mới học võ, chưa kịp thử nghiệm thì bị cướp hết đám nạn nhân! Hừ đúng là xui xẻo!

-Này cô...

-Cô gì, cô đẹp cô biết rồi.

Mĩ nữ bỏ đi mất!

Xui xẻo? Ha, người xui xẻo là anh mới đúng. Anh hùng cứu mỹ nhân lại bị mỹ nhân hất hủi, đây là cái loại kịch bản gì thế hả? Dương Lịch Hi ngửa đầu than trời, vò đầu bứt tóc rồi thề nguyện sẽ cứu vệt không cứu thiên nga! Cứu thiên nga rồi bị thiên nga cắn thì toi công!

Nghe xong, Thục Nguyên lăn ra cười rũ rượi, còn Lưu Thiên Vũ thì đánh mặt lại!

-Haha! Số mi xui thật đấy, đương lúc muốn trở tài thì bị cướp mất bù nhìn để thử nghiệm.

Hai người này đúng là bạn thân!

-Dương Lịch Hi, tớ đã nói rồi, cậu đừng cứu bọn con gái làm gì, hào hoa thì có sống được đâu!

-Thế hận thù thì sống được chắc? Lưu Thiên Vũ, cậu bảo tớ không nên cứu bọn con gái, thế tại sao cậu lại cứu Ngô Nữ Thục Nguyên?

Lưu Thiên Vũ khựng lại, cứng đờ. Tại sao? Tại sao anh cứu Ngô Nữ Thục Nguyên?

-Vì...Tớ không muốn phải hối hận.

-Là sao?

-Không biết.

Câu trả lời kì bí đến độ người nói ra cũng không hiểu mình nói cái gì.

Chuyên gia tiểu thuyết, Nguyễn Thị Thúy Hồng xoa cằm điều tra:

-Thục Nguyên, cậu cảm thấy như thế nào khi bị bắt cóc?

Cảm thấy như thế nào sao?

-Đau đớn...Mong Lưu Thiên Vũ nói dối.

Đau đớn, buồn bã nhưng không sợ hãi, không mong người đến cứu lại mong lời Thiên Vũ nói là giả. Cái này gọi là gì? Cái không muốn phải hối hận của Lưu Thiên Vũ gọi là gì?

-Yêu rồi!

Hai sát thủ tình trường phản đáp án cuối cùng sau một hồi suy luận.

-Là sao?

-Thì hai người đã rơi xuống đáy đại dương...

-...Nhưng lại có trong tay cây đèn dẫn đường...

-...để tìm đến với nhau...

-...Hahahahaha!

Dương thiếu gia, Nguyễn tiểu thư, bổ sung cho nhau vô cùng ăn ý. Lưu công tử và Ngô cô nương cùng nghếch mặt ra không hiểu gì hết!

-Cứ chờ xem...

-...Đáy đại dương rồi sẽ bừng sáng!

-Hahahahaha!

Phát điên rồi! Thục Nguyên và Lưu Thiên Vũ tự động nhích người ra xa, ái ngại nhìn hai kẻ cười điên dại. Bó tay!

7. Chương 7: Bị Âm Sát

-Ngô Nữ Thục Nguyên!

Lại bắt đầu rồi!

Hầu như lúc nào cũng vậy, đúng bảy giờ sáng là có một trận la hét kinh thiên động địa. Lúc đầu thì có hơi giật mình nhưng riết rồi cũng quen, căn cứ theo tiếng hét của cậu chủ mà toàn thể gia nhân có thể canh giờ được. Từ ngày có cô chủ, cậu chủ bắt đầu nói, à không, là hét nhiều hơn mới đúng!

Thứ hai, thứ tư, thứ sáu, Chủ nhật, cô chủ sẽ nướng cháy khét trên giường theo “lịch”. Cậu chủ gọi mãi không dậy, đành hét lên. Hét tiếng thứ nhất, cô chủ nằm im. Hét tiếng thứ hai, cô chủ trở mình. Hét tiếng thứ ba, cô chủ miễn cưỡng ngồi dậy, vươn vai một cái, ôm lấy cậu chủ và... ngủ tiếp! Cậu chủ tức giận đá cô chủ lăn xuống. Lúc này, cô chủ mới chịu mở mắt, mơ mơ màng màng vào nhà vệ sinh, lúc đi thì đập đầu vào cánh cửa, chập vật mãi mới vào được. Đúng năm phút sau, cô chủ sẽ hét lên...

-Á Á Á! Trễ giờ rồi!

Đây, thấy chưa? Giờ thì đang cuống cuống chạy xuống lầu kia. Lưu Thiên Vũ lau lau mồ hôi trên trán, hừ lạnh. Bộ cô ta là cái đồng hồ báo thức sao?

Thục Nguyên bước vội xuống xe, định chạy một mạch vào thì bị tiếng đằng hắng của Thiên Vũ gọi giật trở lại.

-Nói với Dương Lịch Hi, bảo cậu ta hủy cuộc họp chiều nay.

-Ok!

-Còn nữa, chiều nay tan học đứng đây chờ tôi.

-Để làm gì? Đi với Thúy Hồng được rồi mà.

-Thì... cứ làm như vậy đi!

Mặt Lưu Thiên Vũ thoáng đỏ. Anh lúng túng vào xe, nhấn ga đi thẳng. Mong là Thục Nguyên không nhận ra biểu hiện xấu hổ của anh. Đúng là mất mặt quá!

Điều ước của Lưu Thiên Vũ được đáp ứng, Ngô Nữ Thục Nguyên thật sự không hiểu gì hết. Cô nhún vai rồi vào trường, bắt gặp Thúy Hồng đang cầm cuốn sách, đọc với vẻ rất chăm chú.

-Lại ngôn tình à? Không chán sao?

-Không. Không hề.

Thúy Hồng thông thả nhả từng chữ trong khi vẫn rất chuyên tâm với cuốn sách của mình. Năm 9 tuổi nàng ta đã đọc ngôn tình rồi. Khỏi phải nói, những cuốn sách nàng ta đọc chất ba phòng học cũng không hết!

À mà lúc này Tiểu Vũ nhờ cái gì nhỉ?... Đúng rồi, nói với Dương Lịch Hi là tổ chức cuộc họp chiều nay. Phòng hiệu trưởng thẳng tiến!

(Lưu Thiên Vũ *gào thét* Là hủy chứ không phải tổ chức!)

Tác giả: Gà vô ích. Lúc nàng ta vội là lúc nàng ta ngu nhất đó nha!

Lưu Thiên Vũ: Ta giết người!.....)

Thục Nguyên hớn hờ kéo Thúy Hồng đến phòng hiệu trưởng.

-Ô! Anh Hùng Một Phút!

-A! Cô Gái Bị Nạn!

Trùng hợp! Vô cùng trùng hợp!

Nghe đồn trường Dương Đức hôm nay có học sinh chuyển đến, ai ngờ đó chính là Anh Hùng Một Phút-ân nhân cứu mạng của Thục Nguyên!

Vài ngày trước, cô đi mua màu vẽ vào buổi tối, tại cái tính chủ quan mà bị một đám côn đồ bao vây, nham nhở trên hoa ghẹo nguyệt. Trong thời điểm nguy hiểm gang tấc, Dương Tuấn bất ngờ xuất hiện, giải nguy cho cô, giúp cô sớm thoát tay bọn côn đồ, để khỏi bị Lưu Thiên Vũ mắng vì về muộn.

(Rinny: chị hai à, chị không sợ bị *** lại sợ bị Lưu Thiên Vũ mắng vì về muộn. Hết nói nổi ==)

Người thanh niên xinh đẹp kia đứng dậy, có chút kinh ngạc:

-Cô là sinh viên trường này?

-Cậu...

-À, tôi vừa chuyển vào đây!

-Thực Nguyên, cô quen em họ tôi sao?

-Em họ anh?

Người thanh niên vươn tay ra, lại mỉm cười:

-Tôi là Dương Tuấn.

Thì ra tên anh ta là Dương Tuấn. Hôm đó cậu ta đi vội nên quên không hỏi quý danh. Thực Nguyên dù sao cũng là người trọng nghĩa khí, đối với ân nhân thì vô cùng biết ơn, cách đối xử cũng có nhiều phần thiện cảm hơn. Cô cũng cười, đưa tay ra bắt:

-Tôi là Ngô Nữ Thực Nguyên.

-Rất vui được gặp cô, Nguyên Nguyên.

-Ách...

Trong đầu Thúy Hồng và Dương Lịch Hi nổ oanh một cái, mắt len lén theo dõi biểu cảm của Thực Nguyên. Nụ cười đông cứng lại, đôi mắt tối dần tối dần. Thôi rồi, xong rồi, tiêu rồi! Cả hai ngả mũ cúi đầu, một phút tưởng niệm chàng trai trẻ đầy khát vọng đã hi sinh vì đất nước-Dương Tuấn...

Trong khi hai người kia chếp miệng, lắc đầu thì Dương Tuấn như cừ non lạc giữa bầy sói, ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Không khí trầm lắng hẳn, thoảng mùi thuốc súng. Thực Nguyên buông tay ra, thu lại nét cười, cơ thể gồng lên đến mức nổi gân xanh. Dương Lịch Hi và Thúy Hồng thu người một góc, nuốt nước bọt cái ực. Chị hai à, có phóng hỏa giết người thì cũng phải bình tĩnh nha, để cái mạng nhỏ của chúng em sống với!

“Ào!”

-Đừng gọi tôi là Nguyên Nguyên!

“Rầm!”

Cánh cửa bị đóng sập một cách thô bạo, Cô Gái Bị Nạn đã hùng hổ rời đi.

Dương Tuấn chết đứng, trở tay không kịp mà hứng trọn ly nước. Những giọt nước nhỏ lên áo, ướt thẫm.

-Đúng là may quá!

-Cứ tưởng cô ta giết người luôn chứ!

-Anh bạn, cậu đúng là tốt số!

-Có chuyện gì vậy?

Cái quái gì đang diễn ra thế này? Cái-người-kia mới tay bắt mặt mừng thì đột nhiên dùng dưng nổi giận, còn hai-cái-người-kia mới co rúm sợ hãi thì giờ vậy đuôi chúc mừng. Dương Lịch Hi kéo Dương Tuấn ngồi xuống, rót một chén trà, vỗ vỗ vai:

-Cậu tốt số hơn mấy tên kia nhiều!

-Mấy tên kia?

Thúy Hồng cũng ngồi xuống, bắt đầu kể lể:

-Năm Ngô Nữ Thục Nguyên 12 tuổi, một thằng nhóc gọi nó là Nguyên Nguyên. Con bé liền nổi trận lôi đình, bỏ mặc thằng bé giữa hội chợ, làm nó sợ đến ngất xỉu. Năm 14, một con nhỏ đàn chị hồng hách, gọi nó là “Nguyên Nguyên” với giọng mỉa mai, Thục Nguyên tạt luôn tô nước súp nóng hổi mới ra lò vào mặt con nhỏ kia. Năm 17, một anh chàng lại gần tán tỉnh, thân mật gọi “Nguyên Nguyên”, con bé tuyệt tình đá chàng ta lăn xuống cầu thang, gãy tay gãy chân, khổ sở vô cùng!

Dương Lịch Hi cũng nhảy vào nói thêm:

-Mới đây, cô y tá trường này gọi “Nguyên Nguyên”, cô ta lấy kim tiêm châm đến thũng tay cô y tá. Cậu chỉ bị cô ta tạt nước là vô cùng may mắn.

-Thục Nguyên giống như bị D.I.D ấy, tính cách cực kì quỷ dị, làm bạn với con bé là một việc phi thường kì tích của tôi! Cậu, sau này nên cẩn thận.

Thấy Dương Tuấn trầm mặc hồi lâu, Thúy Hồng và Dương Lịch Hi cho rằng cậu ta đã bị dọa đến mức hồn xiêu phách lạc rồi. Nhưng đâu ai ngờ được, trong lòng cậu-bạn-may-mắn kia đang mưu toan một kế hoạch mưu mô, quỷ quyệt.

Sóng gió, sắp đến rồi!

5 giờ chiều.

Ngô Nữ Thục Nguyên đứng trước cổng trường chờ Lưu Thiên Vũ. Để đề phòng, cô còn mang theo cả dao nữa! Hừm, nếu có bị bắt cóc thì còn ứng phó được!

Dương Tuấn rút tay vào túi quần, thong thả sải bước. Chợt thấy bóng cô gái có mái tóc dài màu đen đang tựa đứng tựa cổng chờ đợi. Cậu đảo mắt, nghĩ ngợi một lát rồi định bụng tiến đến. Chưa kịp đi bước thứ ba, một chiếc ô tô thể thao màu đen đã chạy vù tới. Bước xuống xe, một thân ảnh mặc âu phục, gương mặt vô cùng tuấn tú, đôi mắt kiêu ngạo, lạnh lùng hơi dãn ra, nhìn về phía cô gái. Cô gái kia chạy ngay tới, ôm lấy cổ người đó cười đùa không ngớt. Người kia không thấy phiền hà, khước môi nhếch lên, nhét con mèo nhỏ vào xe, nhấn ga lao đi. Ánh mắt Dương Tuấn phủ một lớp băng dày đến tận trái đất!

-Hừ! Lưu! Thiên! Vũ!

...

Ở đâu đó, có người tự dưng hát xì.

-Sao vậy?

-Không có gì.

Chẳng lẽ có người nhắc tới anh?

Thôi kệ.

Lưu Thiên Vũ lại bình thản bước đi, dắt theo một cô nhóc xinh xinh xẻo xẻo, tròn mắt nhìn xung quanh.

Đây là lần đầu tiên cô... vào nhà hàng!

Người ta nói cô giàu, nhưng cô bảo chưa từng đi ăn nhà hàng thì cũng lạ. Biết sao được, ai bảo Ngô Diệu Hân bảo bọc cô kĩ quá chỉ!

-Ăn gì?

-Oa, ánh sáng màu hồng hồng, vàng vàng mờ ảo quá!

-Ăn được hải sản không?

-Ở dưới chân còn có bể cá nguyên sinh nữa, đẹp quá!

-Hay là ăn món truyền thống?

-Từ đây nhìn ra thấy cả thành phố...

“Rằm!”

Cái người ngồi đối diện đập bàn cái rằm, bắt buộc cô gái như từ trên núi xuống kia phải cố gắng mà hợp tác với mình. Cô bồi bàn đứng bên cạnh thầm cảm thán: “Người đầu mà đẹp quá vậy!”

Lúc bấy giờ, đương sự mới chịu chú ý đến không khí lãng mạn mà ai đó cố tình dàn xếp. Nhưng mà, tập trung đến mức chỉ ngồi ăn thì có hơi...

Lưu Thiên Vũ dở khóc dở cười nhìn cô gái ngồi cầm cúi ăn kia. Anh nghĩ gì thế này? Tự nhiên lại dẫn cô đi ăn nhà hàng như tình nhân rồi lúng túng trước bầu không khí đặc quánh này mà không biết phải làm gì. Rốt cuộc là anh quá ngốc hay là cô quá ngây thơ đây?

Ngô Nữ Thục Nguyên ngồi chọc chọc cái trứng gà. Cô không ăn được trứng, bỏ đi thì sợ ăn mắng, nghĩ đi nghĩ lại đành bỏ sang đĩa của Tiểu Vũ.

Lưu Thiên Vũ dừng lại, ngóc đầu nhìn:

-Em không ăn được trứng.

-...

Lưu Thiên Vũ vẫn giữ tư thế đó, mở to mắt nhìn.

-Em không ăn được trứng, anh ăn giúp đi!

-...

-Chỉ là em không ăn được trứng thôi mà, có cần phải nhìn như thế không?

-Vấn đề là... Như thế này thật giống với vợ chồng...

Vợ không ăn được trứng, tự nhiên bỏ qua sang cho chồng, thế này không phải là rất thân mật sao? Lại trong cái khung cảnh này nữa, ăn xong sẽ làm gì...

Mặt Thục Nguyên đỏ lựng, luống cuống cúi đầu ăn. Lưu Thiên Vũ vẫn chăm chú nhìn cô. Chợt nhận ra mình thật kì quặc.

Từ đầu đến cuối anh vẫn không hiểu, phụ nữ là “kẻ thù” không đội trời chung của anh, thế tại sao lại cùng cô gái này sống chung, cùng vui đùa, làm việc mà không hề có cảm giác chán ghét, hận thù?

Tiềm Thức Tâm Lý nghe thế, phá lên cười:

-“Người yêu rồi!”

Không thể nào! Vợ vẫn!

-“Vậy giải thích đi, tại sao người lại rung động trước cô ta, yêu thương, che chở cô ta, và cảm thấy ghen tuông khi cô ta ở cùng người đàn ông khác?”

Vì sao?

Chính bản thân Lưu Thiên Vũ cũng không lý giải nổi.

Không muốn nghĩ nữa! Lưu Thiên Vũ hét lên, trốn tránh những bằng chứng Tiềm Thức Tâm Lý đưa ra, vội đánh mắt về hướng khác, chợt thấy một tia sáng màu đỏ, chớp nhá đèn công phu phát ra từ chậu hoa. Đó là cái gì vậy?

Anh đứng dậy, nghi hoặc tiến lại chậu hoa, phát hiện một khối tròn màu đen với những con số màu đỏ đang bắt đầu đếm ngược.

Đó... Đó... là...

-Có chuyện gì vậy?

-Bom! Rời khỏi đây mau!

-Hả?

Thục Nguyên bị Thiên Vũ kéo chạy như bay. Con số vẫn lạnh lùng đếm ngược.

-Có bom! Tất cả rời khỏi đây mau!

Những người trong nhà hàng nghe thấy thế liền nhốn nháo cả lên, căn bản quá hốt hoảng nên không đủ bình tĩnh dẫn đến chạy tán loạn.

3...

Chết tiệt! Sao lại không phát hiện ra có kẻ gài bom chứ? Nhà hàng này những 15 tầng, chắc chắn không chỉ có một quả bom, thế này thì khó mà sống sót! Mẹ kiếp, là kẻ nào? Là kẻ nào dám gài bom?

“Bùm!”

Một quả bom ở tầng 15-nơi Thục Nguyên và Lưu Thiên Vũ vừa dùng bữa đã phát nổ!

Khói ngạt, lửa cháy như muốn nhấn chìm tất cả. Lưu Thiên Vũ ho sặc sụa, mắt cay xè. Tuy nhiên, anh không nghĩ đến bản thân thấy thế nào, chỉ nghĩ một điều duy nhất:

-Thục Nguyên, có sao không?

-Khụ... Khụ... Không...

-Đi thôi!

Phải mau chóng rời khỏi đây, càng nhanh càng tốt, không thể ở lại thêm nữa. Lưu Thiên Vũ nắm chặt tay Thục Nguyên, kéo cô chạy xuống cầu thang.

“Bùm!”

Quả bom thứ hai ở tầng 12 đã phát nổ.

Một lần nữa bị khói nhấn chìm. Đám lửa độc ác bùng lên dữ dội, thích thú chơi trò rượt đuổi, đùa giỡn con người trước khi muốn giao cho bàn tay Tử Thần. Bụi tung mù mịt như hơi thở nóng bỏng của Địa Ngục, vang lên văng vẳng tiếng cười hả hê của Thần Chết. Thục Nguyên đấm đấm ngực. Tiểu Vũ, em khó thở quá!

-Có sao không?

-Không, chúng ta đi tiếp thôi!

Thục Nguyên cũng nắm chặt tay Thiên Vũ. Cô sợ. Lỡ có chuyện gì thì sao? Nếu... có chuyện gì thì sao?

2...

“Bùm!”

Quả thứ ba ở tầng 10 đã phát nổ.

Thần Chết sảng khoái mở bữa tiệc dạ hội Tử Thần, những vị khách tham gia bữa tiệc này không nhiều, nhưng những con người để làm trò mua vui cho Thần Chết lại không hề ít. Người người hoảng loạn, dẫm đạp lên nhau, cảnh tượng hỗn độn trên nộ cười đáng sợ từ Địa Ngục làm nhạc nền.

“Rầm!”

Đèn chùm thủy tinh trên trần rơi xuống, mảnh vỡ bắn tung tóe. Lưu Thiên Vũ đang chạy chợt phát hiện không còn hơi ấm trong lòng bàn tay nữa, ngoái đầu lại hoảng hốt tìm kiếm thì phát hiện Thục Nguyên đang nằm sòng soài trên sàn, không trụ được mà ngã đi từ lúc nào. Thiên Vũ chạy tới, ôm lấy cô lay lay:

-Thục Nguyên! Thục Nguyên!

Hai mi mắt nhắm nghiền, hơi thở ngắt quãng vì thiếu oxy. Anh cắn răng bế cô đi bởi chính mình cũng đang choáng váng, nếu không phải vì thể lực tốt thì đã ngã đi rồi. Ngọn lửa đỏ lòm nhảy múa say sưa, tham lam liếm láp mọi thứ. Chết tiệt! Bọn cảnh sát giờ đang ở cái chỗ quái quỷ nào?

“Bùm!”

Quả thứ tư ở tầng 6 đã phát nổ.

Thiên Vũ vừa bế cô gái nhỏ vừa dùng hết sức chạy. Bể cá nguyên sinh vỡ vụn, nước chảy ra nhưng không làm lửa giảm bớt được. Tủ kính trưng bày theo đó đổ ập xuống, vừa vụn lúc Thiên Vũ đi qua, anh nghiêng người tránh lại và vào cánh cửa kính. Thủy tinh đâm vào tay đau điếng. Mặc kệ cơn đau âm ỉ, anh dùng thân mình che chở cho con mèo nhỏ đang hấp hối. Cứ đợi đi, khi nào lão tử thoát khỏi đây, kẻ gài bom sẽ phải sống không bằng chết!

1...

“BÙM!”

Quả thứ năm ở tầng 1 đã phát nổ, lại là quả bom lớn nhất nên khiến mọi thứ gần như vỡ vụn, nằm gọn trong bàn tay của Thần Chết. Đồ đạc cùng ngọn lửa chặn đứng mọi lối đi. Làm sao đây? Tiến không được, lùi cũng không xong, tình huống tiến thoái lưỡng nan này...

Vậy thì cứ bước ngang như cua đi!

Lưu Thiên Vũ lấy đà rồi xô ngang qua cửa kính, trực tiếp ngã xuống hồ bơi rộng. Cả hai cũng chơi với là mất dần ý thức.

...

Ngô Nữ Thục Nguyên mỉm cười ôm lấy cổ Lưu Thiên Vũ. Anh thuận tay nghịch tóc cô, ngàn phần là ôn nhu.

Đóa hồng bừng nở rồi héo hắt lại.

Thục Nguyên khoát tay một người con trai khác, vui vẻ cười nói, bỏ lại một hình bóng đơn độc cùng bóng tối.

“Em thà rời xa anh còn hơn thấy Thần Chết đưa anh đi trong đau đớn.”

“Chang!”

Mảnh thủy tinh vương vãi, lấp đầy sàn nhà lạnh lẽo.

-Không!!!

...

-Anh ấy tỉnh rồi!

-Phù, cậu làm tớ lo muốn chết.

-Dương lịch Hi, người lo muốn chết phải là Thục Nguyên mới đúng.

-Cô có thôi xỉa xối tôi không hả?

-Tôi thích đấy, làm gì được nhau?

Lưu Thiên Vũ vừa mở mắt đã bắt gặp cặp đôi lửa và nước đá đêu nhau kia. Tiếp theo vài giây, một thân ảnh nhỏ nhắn, ấm áp nhào tới, ôm lấy anh khóc lóc:

-Anh hôn mê một tháng rồi đấy! Tính dọa chết người khác sao?

Cặp đôi lửa và nước rất thức thời mà tự cáo lui, để không gian riêng cho “đôi vợ chồng”. Suốt một tháng hôn mê, Thục Nguyên hầu như không rời Thiên Vũ nửa bước, đến đêm thì ngoan ngoãn đọc sách cho anh nghe, đọc hết nửa cuốn thì tự động chui vào chăn nằm ngủ ngay bên cạnh. Đúng là bề tình có khác, ngay cả kẻ quái dị như cô cũng bị ánh hào quang của nó mà thay đổi.

Lưu Thiên Vũ vùi mặt vào mái tóc thơm mùi chanh của cô. Con mèo nhỏ này không sao là tốt rồi!

-Tôi xin lỗi.

Thục Nguyên nức nở khóc. Thiên Vũ ôm chặt lấy cô, nhắm mắt cảm nhận những giọt nước lệ nóng hổi rơi ướt thấm áo mình.

Xin lỗi...

8. Chương 8: Cẩm Trại (phần 1)

-Phụt... Cái gì???

Thúy Hồng đang uống nước, nghe Dương Lịch Hi thông báo thì một chiêu phun hết ra! Không phải chứ? Mười năm có một chuyến cắm trại sao?

-Ngày mai cả trường Dương Đức đi cắm trại ở núi Sương Linh. Cô có cần phun hết nước ra không?

-Không! Không thể cắm trại! Anh không thể cho cắm trại!

Thúy Hồng mếu máo bấu lấy cánh tay Dương Lịch Hi. Lập tức như có một luồng điện giật khắp các chi, tim đập thình thịch thẳng thốt. Anh giật mình, nhú mày vừa thấy khó hiểu vừa thấy lúng túng. Mọi tự nhiên run bắn bật.

-Vì... Vì sao không thể?

-Là Ngô Nữ Thục Nguyên!

Thúy Hồng khóc oa lên. Là vì Ngô Nữ Thục Nguyên, chính nhờ Ngô Nữ Thục Nguyên mà cắm trại đã trở thành cơn ác mộng đối với cô! Năm mười sáu tuổi, lần đầu tiên trường tổ chức đi cắm trại, Thục Nguyên háo hức đến mức không ngủ được. Thế mà sáng hôm sau vẫn còn sức mà huyền thuyên đủ thứ trong khi ai cũng mệt vì phải di chuyển nhiều. Chưa hết, tối đến, Kẻ Sát Nhân lòi đầu cô dậy đi thám hiểm khu rừng. Khỏi phải nói là khu rừng đó phong phú đến mức nào, rần rết sâu bọ sói lang, hổ báo, tất cả đều nồng nhiệt chào đón hai người họ. Trái ngược với vẻ hoảng hốt bỏ chạy tán loạn của cô, Thục Nguyên lại thích thú cười khúc khích. Đến giờ cô vẫn giữ kỉ niệm của cuộc đời mình: bộ đồ thể thao bị cào cấu, chiếc mũ màu đen bị cắn xé tơi tả và một đôi giày bị rách phần đế.

Đó có phải ác mộng không? Là đại ác mộng a!

Chính là... ngày cắm trại ấy vẫn ung dung tới...

-Hôm nay cắm trại, là lá la, hôm nay cắm trại, là lá là... Thúy Hồng, sao mi run thế? Bị ốm à?

Thục Nguyên ngây thơ hỏi. Còn hỏi được nữa hả? Là kẻ nào đã khiến lão nương rơi vào thảm cảnh như thế này? Thúy Hồng, trong lòng ai oán, hỏi thăm tổ tông nhà Kẻ Sát Nhân còn ngoài mặt thì mỉm cười trấn an:

-Không sao.

-Tốt rồi! A, xe đến kìa.

Xe đến kìa, xe đến kìa, chuyến xe tử thần đã đến rồi kìa! Thúy Hồng khóc không ra nước mắt, miễn cưỡng lê đôi chân đứng không vững của mình lên xe, mồ hôi lạnh túa ra ướt cả áo.

-Ngồi cạnh ta đi!

Thục Nguyên vui vẻ vẫy tay, mới lên tiếng đã thấy Thúy Hồng nhanh chân ngồi xuống chỗ còn trống bên cạnh Dương Lịch Hi.

-Ta ngồi đây cũng được.

Đương sự nói với con bạn, rồi quay sang cái người đang trợn tròn hai mắt kia mà cầu cứu. Chiêu cầu cứu lập tức có hiệu quả, cái người đó chớp mắt vài cái rồi phui phui... cho qua.

Thục Nguyên thấy hai người kia “hợp nhau” đến thế nên cũng không ép, an phận ngồi chống cằm nhìn bên ngoài. Chợt thấy động, cô quay sang thì bắt gặp Dương Tuấn đang mặt dày ngồi ngay bên cạnh.

-Sao cậu ngồi đây?

-Hết chỗ. Phiền cô sao?

Tài sản công cộng, cô không có quyền đuổi người ta đi nên đành mặc kệ. Chỉ là, những kẻ từng bị cô hành hung thường chạy mất dép chứ không dám quay lại. Chứ còn chạy tới như thường thì Dương Tuấn là “người tiên phong”.

-Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó. Tôi có phải người ngoài hành tinh đâu.

-Anh không sợ sao?

Dương Tuấn bật cười như được nghe chuyện cười. Lắm lúc cô không hiểu sao cậu ta lại thích cười đến vậy. Nếu là muốn mấy XX kia đổ nghiêng đổ vẹo thì xin chúc mừng, thành công không ngoài mong đợi!

Dương Tuấn nhìn cô bằng ánh mắt ma mị, nét cười vô cùng quyến rũ, tỏa ra ánh sáng kì lạ, như muốn hút người đối diện vào đó. Nhưng ma mị kiểu gì cũng không bằng Lưu Thiên Vũ, muốn so đo với Tiểu Vũ của cô thì cậu ta thua xa!

-Việc gì tôi phải sợ?

-Cậu không sợ cũng được thôi. Có điều, cậu chỉ cần quay mặt sang một chút thôi...

Bởi trong xe, muốn có kiểu trạng thái nào liền có như yêu cầu. Hết thềm thuồng, si mê đến đào hoa, lấp lánh và còn cả vô số viên đạn bắn như súng trường từ về phía Thực Nguyên. Cấp độ hâm mộ của những nữ nhân ấy lên level đến chóng mặt, không muốn nói khoa trương, nhưng thực sự là vô cùng kinh khủng. Rốt cuộc là sức hút của Dương Tuấn quá lớn hay quần chúng quá cuồng nhiệt đây?

Đương sự rất thức thời mà ngậm miệng lại, ngoan ngoãn ngồi đọc sách. Thực Nguyên im lặng lắng nghe động cơ chạy êm ái, hướng mắt về phía bên ngoài khung cửa kính. Cảnh vật băng băng lướt qua, không có gì dừng lại, chẳng giống với tâm trạng cô lúc bấy giờ. Tâm trí của cô á? Bấy giờ đang dồn cả vào những kí ức của ngày hôm qua rồi...

-Tiểu Vũ, chúng ta đi khu vui chơi đi!

-Không.

-Đi mà!

-Không.

-Tiểu Vũ, một lần thôi!

...

Lẳng nhằng dây dưa cả buổi, rốt cuộc Lưu Thiên Vũ cũng phải đưa Thực Nguyên đi chơi.

-Cô thích đi đến vậy sao?

Thực ra thì cô cũng chẳng thích lắm. Nhưng Thúy Hồng nói nam chính và nữ chính luôn có một buổi hẹn hò như thế này để “tu dưỡng tình cảm”.

-Huống hồ mi còn đi tỏ tình nữa. Sự lựa chọn thông minh nhất chính là khu vui chơi.

Chính vì vậy, Thực Nguyên lấy hết dũng khí, quyết định tỏ tình vào hôm nay!

Trời xanh, không mây, nắng dịu, không gắt cũng không quá nhạt, phi thường tốt. Thời tiết cũng giúp cô tự tin lên mấy phần.

Nhưng rốt cuộc, cô vẫn run như cây sậy.

Lỡ thất bại thì sao? Lỡ bị từ chối thì sao? Lúc đó cô ôm mặt khóc lóc hay thất thiếu chạy về?

-Không vào à?

Sợ quá!

Thực Nguyên nặng nề bước xuống xe, tim đập bùng bùng hồi hộp. Cô Nàng Tiềm Thức Tâm Lý vỗ vỗ vai an ủi rồi chạy đi đâu mất. Hừ, lúc cô bé tắc thì lui đi, lúc cô thất bại lại chạy ra trêu chọc. Tiềm Thức cũng có vấn đề sao?

-“Người mới có vấn đề ấy. Ta đi lấy popcorn xem kịch hay.”

Được rồi, cô không muốn nói về con nhỏ tiềm thức chết tiệt đó nữa, chỉ tổ tức nghẹn chết!

Bước đầu tiên của kế hoạch là tỏ ra đáng yêu!?

Thúy Hồng cắn hạt dưa, vứt vỏ lung tung trên sàn. Ngón tay trở gờ ra đến trước mặt Thục Nguyên, nói với vẻ nghiêm trọng:

-Mi phải tỏ ra dễ thương, tỏ ra hứng thú với mấy thứ trong khu vui chơi là ok rồi! Nam chính lạnh lùng thì thường thích mấy kiểu tiểu bạch thủ đáng yêu chứ không thích kiểu máu me, chết chóc như mi đâu!

Mấy thứ trong công viên chỉ dành cho con nít thôi. Bảo cô tỏ ra hứng thú thì có hơi buồn nôn. Nhưng Thúy Hồng đã nói thì chắc chắn hiệu nghiệm, đáng để cô thử xem sao.

-Tiểu Vũ, chúng ta chơi cái đó đi!

Cô Nàng Tiềm Thức Tâm Lý nhảy dựng lên, làm rơi cả túi bóng ngô.

-“Chắc không vậy?”

Cô cũng không chắc nữa, chỉ vô tình nhìn thấy nên... Mà giờ đã an phận lên rồi thì còn làm được gì nữa? Lưu Thiên Vũ ngơ ngác hỏi:

-Đây là cái gì?

-Tàu lượn siêu tốc.

Tàu lượn siêu tốc là một trò chơi mang tính vừa giải trí, vừa mạo hiểm, mang lại cảm giác mạnh và tuyệt đối không phù hợp với người yếu tim hay người mắc chứng sợ độ cao hoặc tốc độ.

Nhưng Thục Nguyên lại sợ độ cao...

-A!!! Mẹ ơi! A!!! Cho tôi xuống! A!!!

Gió không ngừng rít gào bên tai, tàu xe hết lên lại xuống, thật khiến cho người ta không ngừng nghĩ về viễn cảnh tai nạn. Lần đầu tiên trong đời, Thục Nguyên sợ đến khóc thét, mặt mày xanh lét như tàu lá chuối, giọng khản đặc đi!

Thế còn... Lưu Thiên Vũ?

Cười phớt lờ như trước gió xuân!

Đẹp quá!

Quên cả sợ hãi, cô ngẩn người ra nhìn. Tiểu Vũ cười rất tươi, giống như nở hoa, trái ngược với vẻ lạnh lùng như âm ty thường thấy. Tiểu Vũ khi trẻ con trông còn đáng yêu hơn em bé nữa, thuần khiết mà quyến rũ, đúng là không thể cưỡng lại! Hai mắt cô sáng lấp lánh, mông lung si ngốc, hai má đào đỏ hồng, chỉ có thể dùng hai từ: háo sắc...

-Cô bị sốt à?

-...

-Thục Nguyên!

-À... Không có gì... Chúng ta đi chơi tiếp! Ha ha...

-“Đúng là mất mặt!”

Cô Nàng Tiềm Thức Tâm Lý đâm vào vai cô cái bốp. Cô liếc mắt, đánh trả lại. Xi! Mất mặt cái rắm! Chỉ là... Ai bảo Tiểu Vũ dễ thương quá làm gì? Như thế là cô trân trọng nghệ thuật, không phải háo sắc!

Thục Nguyên bĩu môi, chiến tranh lạnh với Tiềm Thức, căn bản không để ý Thiên Vũ bị cô nắm tay, leo đèo theo sau. Cái dáng cao lớn lúng túng tỏ ra lạnh lùng đến là tội nghiệp. Cô có cần phải tự nhiên quá như thế không?

Tỏ ra lạnh lùng không xong, Lưu Thiên Vũ rụt rè nắm lấy bàn tay của cô. Tay cô ấm áp như mùa xuân, mang đến cảm giác bình yên, hạnh phúc đến lạ. Hơi ấm này làm anh nhớ đến Vương Mĩ Anh.

Đúng vậy, anh không sao quên được mối tình đầu say đắm đó, trong lòng, tuy lửa hận đã giảm nhưng vẫn còn nhớ nhung. Càng nhớ đến, càng thấy sợ hãi.

Sợ yêu.

Khi yêu, chắc chắn phải đau khổ, càng yêu nhiều lại càng đau đớn. Mà cảm giác đau đớn bám dai như đĩa xôi, anh vốn dĩ đã trải qua rồi. Khổ sở còn hơn cả địa ngục, nói bao quát là chết đi sống lại, sống lại chết đi, lần quần mãi như thế mà nhẫn tâm dằn vò con tim kẻ trong cuộc. Rượu, ma túy, thuốc lá, dù khó nhưng vẫn bỏ được, còn cái thứ cảm giác đó lại đeo đẳng, khắc sâu vào trong tâm khảm, muốn bỏ cũng không bỏ được, đành ôm mãi vào lòng mà lẳng lặng chịu đựng.

Chính thế, anh không muốn yêu nữa.

Nói thẳng ra, anh quá hèn nhát để làm tấm bia cho cung tên của Thần Cupid một lần nữa, bán tim cho kẻ hai mặt như tình yêu thì chỉ chịu thiệt! Anh chỉ muốn yên ổn một mình thôi. Anh không cần hạnh phúc, phụ nữ lại càng không! Hạnh phúc làm chi để phải trả giá bằng đau khổ?

Thiên Vũ buông tay Thực Nguyên ra, đứng như trời trồng.

Thực Nguyên quay người lại, nghi hoặc nhìn Tiểu Vũ.

-Tôi rất bận, về thôi!

Sự thay đổi đến chóng mặt làm Ngô Nữ Thực Nguyên nhất thời dần ra không hiểu. Bóng dáng Lưu Thiên Vũ giống như là hải hùng bỏ chạy, hấp tấp, vội vã, bước những bước thật dài khiến cô có cảm giác mình sẽ không đuổi kịp. Tại sao lại vội vàng như thế? Cô đã làm gì sai sao?

-Nhưng, chúng ta mới tới...

-Về thôi!

Phút chốc, cô có cảm giác như bị bỏ rơi, như một nhân viên bị sa thải mà không biết lý do là gì, thất thần ôm hộp giấy đứng trước con đường tấp nập, sau lưng là tòa nhà công ty cao ngất. Cuộc sống không cho cô thời gian để lựa chọn, buộc cô, hoặc chịu thất nghiệp mà đeo đuổi ước mơ, hoặc tìm đại một công việc để có tiền sống qua ngày.

Cô Nàng Tiềm Thức Tâm Lý đứng giữa cửa, lạnh lùng hỏi:

-“Từ bỏ hay không?”

Từ bỏ hay không?

Mất mấy năm trời ròng rã để học hành cho tấm bằng đại học đỏ chói kia, giờ mà từ bỏ thì dễ nghe quá nhỉ?

Thực Nguyên chạy tới, ôm Lưu Thiên Vũ từ đằng sau, những ngón tay đan chặt vào nhau như sợ bị bỏ rơi. Cô nói lên những suy nghĩ cất giấu trong sâu thẳm trong trái tim kiên định gửi hồ sơ vào công ty cô muốn:

-Em thích anh!

Lưu Thiên Vũ sững người, mở căng hai mắt, tròn giãn lớn, cơ thể bất động như không dám tin những vừa mình vừa thấy, nghe, cảm nhận.

-Em thích anh! Thiên Vũ, em thích anh mất rồi!

Cô rơi vào bể tình, chính là vì Lưu Thiên Vũ. Ngay từ lúc cô bị bắt cóc, trái tim đã phân định rạch ròi những cảm xúc dành cho anh. Vì thích nên mới rung động, mới hờn giận, mới đau buồn, mới si mê, mới thấp thỏm chờ mong, lo sợ và nhớ nhung. Kẻ Sát Nhân dù dị hợm đến đâu thì vẫn là con người. Mà con người thì làm sao thắng nổi lưới tình của Thần Tình Ái? Cô biết như thế, nên chỉ còn cách để mình bị trói chặt bởi sợi chỉ hồng của tình yêu, hồi hộp chờ đợi thông báo trúng tuyển, nắm chặt tay không muốn buông cơ hội. Quả tim như đánh lô tô trong lồng ngực, sự im lặng làm cô mong mỏi đến rụng rời.

...

Trong khi cô lo lắng, chờ đợi như thế, Lưu Thiên Vũ chỉ muốn bỏ trốn.

Như đã nói, anh không có dũng khí để yêu lần thứ hai.

Chạy trốn, và anh làm thế thật.

Những ngón tay đang đan vào nhau thật chặt chợt bị gỡ ra, từng ngón từng ngón, nhanh và bất ngờ đến nỗi đối phương không kịp trở tay.

-Tôi không thể thích cô. Đối với tôi, cô chỉ là một công cụ để trả ơn thôi.

Bóng lưng cao lớn thực sự đang chạy trốn, tuyệt tình bỏ lại bóng dáng nhỏ bé, đáng thương chỉ biết đứng như trời trồng mà nhìn theo. Không khóc, không thất thiếu, không hờn tủi. Bởi tâm trạng cô đang quá rối bời, rối đến nỗi cô không biết mình đang cảm thấy thế nào. Ngay cả khi chiếc xe màu bạc cua gấp, khuất hẳn, cô vẫn chưa hoàn hồn.

Hồ sơ được gửi trả lại cô rồi à?

Cô rút rồi sao?

-“Mi rút thật rồi!”

Cô Nàng Tiềm Thức Tâm Lý lắc đầu buồn bã rồi bỏ đi.

Lại bỏ đi. Sao ai cũng để cô một mình thế?

Anh từ chối cô để tự thoát khỏi bể tình, trả lại cô tập hồ sơ vô dụng. Không ai nhận cô, vậy giờ cô phải làm gì đây?

Yêu đơn phương. Cô chính thức trở thành một kẻ yêu đơn phương. Tương đương với một người thất nghiệp, không có đường sinh sống.

Vẫn câu hỏi cũ, tiếp tục gửi hồ sơ hay từ bỏ đây?

Thục Nguyên ngã đầu ra thành ghế, trầm ngâm ôm tập hồ sơ mà chưa biết phải quyết định ra sao. Trong chuyện này không có phương án thứ ba cho cô lựa chọn, phân vân đến ảo não. Cô cũng chạy trốn. Nhưng chẳng ích gì. Chạy tới đâu, rồi rầm theo tới đấy, bắt buộc cô phải giải quyết xong mới thôi quấy rầy. Thành thử, cô không biết phải bắt đầu từ đâu mà lần.

Đúng là khó nghĩ.

Cũng chẳng biết đã qua bao lâu, xe dừng lại, ngọn núi Sương Linh hiện ra trước mắt...

(còn nữa)

9. Chương 9: Chinh Phục Trái Tim Bằng Giá

Sáng sớm tinh mơ, Ngô Nữ Thục Nguyên rời giường, đi chuẩn bị bữa sáng với món sandwich và bánh nướng. Lần quần trong bếp nửa buổi cũng xong sandwich. Giờ chỉ cần chờ khoảng 20 phút nữa là lấy bánh nướng ra khỏi lò được rồi! Lần này cô đã đặc biệt coi đi coi lại sách hướng dẫn, đảm bảo hương vị tuyệt hảo chứ không kinh khủng như lần trước, cuối cùng cũng có thể cho Lưu Thiên Vũ thưởng thức tài nghệ của cô rồi! Ha ha! Chắc chắn Tiểu Vũ sẽ phải báỉ phục!

Thục Nguyên đắc ý đi qua đi lại trước mặt cái lò nướng. Hừm, còn những 20 phút, chỉ bằng cô đi tắm đã rồi lấy bánh ra cũng không muộn. Quyết định như thế, Thục Nguyên vội chạy đi ngay, cười như hoa nở.

Đi ngang qua phòng Tiểu Vũ, đầu óc không bình thường của cô lại nghĩ. Nếu Tiểu Vũ thức dậy trước khi cô tắm xong, thấy cái bánh cô đặc biệt chuẩn bị thì chẳng phải là sẽ không bất ngờ gì hay sao? Hay là, cô cứ tạm khóa cửa phòng của Tiểu Vũ lại, tắm tấp xong rồi chạy ra mở là được rồi, vừa tiên lại vừa lợi. Đúng thế, như vậy đi! (Rinny: -- Con gái à, kiểu gì con cũng sẽ gây ra chuyện thôi. Nam mô ai đi đà phạt...)

Một cái “như vậy đi” của Ngô Nữ Thục Nguyên lại sản sinh ra vô vàn cái “hậu quả sự việc”...

...

Một tiếng sau, Lưu Thiên Vũ thức dậy, vừa định ra khỏi phòng thì trợn tròn mắt khi nhận ra cửa đã khóa. Gào thét, đập phá cũng chẳng có ma nào nghe thấy, im lìm không một động tĩnh.

Lúc này đây, anh thấy hận loại cửa siêu chất lượng này ghê gớm...

Náo loạn, kêu thét không xong, Thiên Vũ quay qua nghĩ cách khác. Nghĩ đi nghĩ lại rồi quyết định... leo từ cửa sổ xuống. Anh nghiêng rằng trời trọ. Kẽ nào khiến Lưu Thiên Vũ phải rơi vào thảm cảnh này, nhất định phải sống không bằng chết!!!

Trong khi đó, Ngô Nữ Thục Nguyên từ khi bước vào nhà tắm đã nằm ngủ li bì suốt mấy chục phút đồng hồ... (==!)

Cô ngủ quên. Chính xác là nằm ngủ quên trong bồn tắm nước nóng mà bỏ bê luôn cái bánh nướng. Cái bánh vô tư nằm trong lò nướng, tiếp tục chín đến mức cháy khét, khói đen bốc lên. Một tiếng trôi qua, sức nóng dư thừa khiến cái lò nướng bắt đầu rung rinh. Đúng lúc đó, Lưu Thiên Vũ thông dong đi vào sau khi leo xuống thành công như mới tập thể dục xong...

...

...

-Ôi, em ngủ quên mất...

-... Ngô Nữ Thục Nguyên!!!

Đó chỉ mới là bắt đầu cho kế hoạch “chinh phục trái tim băng giá” của Kẻ Sát Nhân.

Sau buổi sáng “kinh hoàng”, Thục Nguyên tiến hành bám theo Lưu Thiên Vũ dai như đũa dôi.

-Cô đi theo tôi làm cái gì?

Trước vẻ mặt găm thét như sư tử của Tiểu Vũ, Thục Nguyên tỉnh rụi như không:

-Có việc gì cần, em sẽ giúp anh.

-Tôi không cần!!! Đi chỗ khác!

Thiên Vũ múa may như con rối, hàm hực hét lên. Thục Nguyên ngây thơ mỉm cười:

-Anh cứ kệ em đi.

Anh vừa thấy phiền vừa thấy buồn cười. Tự nhiên xuất hiện cái đuôi nhỏ, anh đi “nó” cũng đi, anh ngồi “nó” cũng ngồi, phản bác không được anh đành mặc kệ.

Kệ. Nhưng thực sự là không kệ được!

Lưu Thiên Vũ đi uống nước, cô lằng xằng lại rót giúp, vụng về thế nào lại làm nước đổ hết lên người anh.

Anh nhịn.

Lưu Thiên Vũ xem cơ cấu tài chính, xử lý công việc, cô chanh chanh mang cà phê lên, lại đứng cạnh quạt mát. Quờ quạng thế nào lại quơ trúng tách cà phê, làm đổ lênh láng, mấy tình thì không sao nhưng cái áo của anh lại...

Anh nhịn lần hai.

Đến giờ cơm tối, Tổng Quản lại đi về quê mãi chưa về nên Lưu Thiên Vũ đành tự đi làm cơm ăn. Cô nghĩ thế nào lại cười cười đuổi anh ra khỏi bếp, nói mình sẽ nấu cơm.

-Cô nấu được không đấy?

-Được mà! Vụ lúc sáng là ngoài ý muốn thôi, lần này em sẽ làm một bữa ăn hoành tráng!

Anh miễn cưỡng tin cô một lần.

Xoắn tay áo, lui cui trong bếp, chẳng mấy chốc Thục Nguyên đã dọn cơm xong.

Lưu Thiên Vũ ngồi vào bàn, hoài nghi nhìn những món ăn hoa lệ trên bàn. Có ăn được không đây?

-Tiểu Vũ, thử đi, thử đi!

Cô náo nức nhìn theo tay Tiểu Vũ. Những ngón tay thon dài cầm đôi đũa lên, chần chừ trong không trung một lát rồi gấp thức ăn, lại chần chừ một lát rồi bỏ vào miệng.

...

...

Một người lạnh lùng, điềm tĩnh như Lưu Thiên Vũ cũng phải nắm chặt tay thành nắm, tiếng thét vang vọng hết thấy toàn khu phố.

-Cút!!!

Thục Nguyên chu chu môi, lùi một góc, đan những ngón tay vào nhau. Không ăn được thì thôi, anh đâu cần phải nạt nộ lên như thế? Suýt nữa thì cô đã trở thành người khiếm thính rồi. Tiểu Vũ mặt mày trắng bệch, ngồi trên ghế sofa xoa xoa trán, chừng như suy nghĩ cái gì đó. Cô đánh bạo ngược lên nhìn, bị anh quắc mắt trừng một cái thì giật mình cúi đầu, vò vò gấu áo.

Anh trừng trừng một lát rồi dịu lại, thở dài. Thế này thì đúng là không nhịn được nữa rồi. Đồ cô nấu, ăn vào giống như đi dạo ở Quỷ Môn Quan, kinh khủng còn hơn rác rưởi. Giận thì đúng là giận. Nhưng trông cô thế kia quả thật rất đáng thương và có vẻ hối lỗi. Thôi, người quân tử không chấp nhặt những tiểu tiết làm gì. Việc hôm nay... bỏ qua đi cho xong chuyện.

Cô rụt rè ngược đầu. Tiểu Vũ đứng lên, rời ghế sofa rồi đi vào bếp. Ô, anh ấy định làm gì thế nhỉ?

-Tiểu Vũ... - Cô ngập ngừng gọi. - Anh tha thứ cho em được không?

Tiểu Vũ nhìn cô bằng nửa con mắt, không nói gì.

-Tiểu Vũ...

-Có ăn không?

-Hả?

-Cô không định ăn tối sao?

Nhìn Tiểu Vũ đi vào bếp, cô ngỡ người một lát rồi mừng rỡ chạy theo. Nói thế thì anh đã tha thứ cho cô rồi. Tốt quá!

Lưu Thiên Vũ lại thở dài. Cuối cùng cũng phải tự thân vận động mà thôi. “Muốn ăn thì lăn vào bếp”, tục ngữ nói cấm có sai.

-Á! Anh biết nấu ăn sao?

Tiểu Vũ nhìn cô khinh khỉnh. Anh đúng là biết nấu ăn, nấu rất ngon là đằng khác. Cô tròn mắt nhìn. Tiểu Vũ nấu ăn rất khéo, đôi tay nhanh nhẹn làm hết công đoạn này đến công đoạn khác mà vẫn không mất hình tượng. Bất kì hành động hay tư thế nào của Lưu Thiên Vũ cũng vô cùng tiêu sái, phong lưu, thoát tục. Thục Nguyên thêm thường đưa tay định ném thử thì bị Thiên Vũ dùng đũa gõ một phát rõ đau. Cô rụt tay lại, chu môi bất mãn.

-Em chỉ muốn ăn thử thôi mà.

-Mất vệ sinh.

-Anh đâu cần phải học nấu ăn đâu, chỉ cần phẩy tay một cái là đồ ăn dâng đến tận miệng mà. Sao lại...

Anh ngừng tay, cụp mắt trầm ngâm.

-Là vì... Vương Mĩ Anh...

Lời vừa thốt ra, Lưu Thiên Vũ giật mình, xem chừng phản ứng của Thục Nguyên.

Không khí đặc quánh, cảm giác như oxi bị rút hết, khó thở vô cùng.

Nhưng người thấy khó thở lại không phải cô. Mà là Tiểu Vũ.

Anh lỡ miệng nói ra như thế, không phải sẽ khiến con cáo nhỏ ấy buồn lòng sao? Lúc cô vui vẻ nói cười thì như gió xuân ấm áp; lúc cô phiền muộn, buồn bã thì như mùa đông ào tới, kể ngoài cuộc cũng thấy đau đớn thay. Có phải vì thế mà giờ anh đang thấy tội lỗi khi nhìn con cáo nhỏ cứng ngắc và bất động?

Cô đơ ra một hồi, sau đó lại bình thản mỉm cười. Anh ngó người nhìn. Cười? Cô cười cái gì?

-Hóa ra anh vẫn chưa quên cô gái đó.

Lòng anh gọn sóng lặn tằm vì kinh ngạc. Cái cười của cô, không lẽ là khinh bỉ?

-Anh chưa quên... vậy em sẽ khiến anh quên! Em sẽ khiến anh phải yêu em đến tận xương tủy, khóc cũng vì em, vui cũng vì em, đau cũng vì em, thậm chí phải quẫn quại vì em! Từ nay, hình bóng trong tim anh phải là em!

Thật sự mà nói thì Kẻ Sát Nhân, vừa là tên dị hợm, vừa là kẻ cố chấp, lại vừa vặn làm người si tình.

Kẻ Sát Nhân, một khi đã rơi vào bể tình thì không có cách nào thoát ra được. Nói cô chung thủy thì không sai, nói cô cuồng tình cũng đúng, có điều, tình yêu của cô dành cho Lưu Thiên Vũ nhất định khiến người khác cảm phục. Người được cô yêu thương, chính là kẻ hạnh phúc nhất thế gian này.

Lưu Thiên Vũ không nói gì, cũng không định sẽ nói gì. Anh lặng lẽ xào xào nấu nấu, gương mặt bình thản, không rõ là đang nghĩ về điều gì.

Mùi hương ngào ngạt của thức ăn lượn lơ khắp gian phòng.

Thục Nguyên đứng im một góc, sau những lời nói hào hùng kia thì không biết phải làm gì tiếp theo, đành đưa tay, định ăn vụng lần hai.

Thiên Vũ gõ đũa lên đôi tay lì lợm của cô. Cô lại bất mãn rút tay về, khóc không ra nước mắt.

-Em chỉ muốn thử chút...

Chưa kịp nói hết câu thì Lưu Thiên Vũ đã lấy đũa gấp một miếng thịt to dùng nhét vào miệng cô. Sau đó lại quay lưng đi, chú tâm vào công việc đang dở, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Cô liếm liếm môi, nhai nhai miếng thịt rồi mỉm cười như hoa. Tâm hồn cô ngất ngây tại chỗ, còn miệng thì lẩm bẩm vài từ, đôi mắt lấp lánh không giấu nổi hạnh phúc.

-Ngon tuyệt.

Khóe môi khẽ nhếch lên trong thâm lặng.

10. Chương 10: Lạnh Nhạt

Dương Tuấn nhìn tấm ảnh trên tay với đôi mắt hỗn tạp cảm xúc. Yêu thương, triu mến và như đang cười chính mình.

Ha ha, toàn bộ những chuyện và những cảm giác xảy đến với cậu đều là trò đùa nhạt nhẽo của thần tình yêu. Trò đùa này, nực cười thì có nực cười, nhưng quá oan trái. Oan trái nhất là đối với cậu đây.

Dương Tuấn tự cười một mình, tiếng cười vang lên làm tên thân cận đứng gần đó cũng phải giật mình. Hắn tiến lại gần, thận trọng hỏi:

-Cậu chủ có chuyện gì cần sai bảo?

Dương Tuấn không đáp, chỉ say đắm nhìn tấm ảnh trên tay mình. Gã cận thân liếc nhìn tấm ảnh, sau đó lại hỏi:

-Tôi không hiểu, sao ngài lại không giết Ngô Nữ Thục Nguyên vào tối hôm đó?

Vì sao? Câu hỏi này nằm trong đầu Dương Tuấn cũng lâu lắm rồi.

Lưu Thiên Vũ, năm đó giết chết người cha hiền lành của cậu chỉ với một phát súng. Đến khi cậu đau đớn tra hỏi hắn tại sao lại làm thế với một kẻ chỉ biết đến đứa con trai duy nhất của mình, hắn chỉ thờ ơ và lãnh đạm nói rằng:

-Ông ta bán đứng Dark Dragon, chết cũng không đáng.

Chết cũng không đáng? Một người đàn ông vì quá túng thiếu và vì chỉ nghĩ cho con mình mà bán đi thông tin vật rãnh của Dark Dragon, chết cũng không đáng sao? Hắn khinh rẻ mạng sống con người như thế, lại là người cậu yêu thương nhất, đối với một cậu bé 16, điều đó trở thành một mối thù sâu sắc, không gì gỡ bỏ được.

Dương Tuấn ôm thù hận mà trưởng thành, xây dựng thế lực hùng mạnh hòng muốn có một ngày được nắm trong tay cơ hội dày vò chính kẻ mình căm hận.

Và Ngô Nữ Thục Nguyên lại là cơ hội ngàn vàng đó.

Lưu Thiên Vũ hứa hẹn với Ngô Diệu Hân sẽ đem tấm mạng của mình ra đảm bảo cho Ngô Nữ Thục Nguyên được an toàn bởi căn bệnh tâm thần của cô ta. Hắn đã hứa thì chắc chắn sẽ làm, huống hồ, cho dù hắn không nhận ra thì Lưu Thiên Vũ kia đã yêu cô ta từ lâu rồi.

Chính vì thế, trong kế hoạch của Dương Tuấn, bao gồm cả Ngô Nữ Thục Nguyên - cô sẽ trở thành vật đưa Lưu Thiên Vũ đến hỗn loạn.

Dương Tuấn biết rõ, Lưu Thiên Vũ chối bỏ và tuyên bố căm thù phụ nữ nhưng lại yêu Ngô Nữ Thục Nguyên lúc nào không hay. Rồi dùng một cái, người yêu chết đi, hắn sẽ rơi vào hỗn loạn cùng đau đớn. Khi ấy, chưa nói đến việc cậu động tay động chân thì Lưu Thiên Vũ đã tìm đến cái chết ỉn rồi. Mà nếu hắn tự tử đi chẳng nữa thì với thế lực của Dương Tuấn, với sự oán hận của Ngô Diệu Hân khi mất con, và với sự hỗn loạn trong hắn, Lưu Thiên Vũ sớm muộn gì cũng phải chết.

Và để thực hiện kế hoạch, Dương Tuấn đã bày ra một vở kịch, mà trong đó, cậu sẽ là anh hùng cứu mỹ nhân. Ngô Nữ Thục Nguyên bởi vì căm kích sẽ sinh ra thiện cảm với cậu.

Vở kịch diễn ra êm đẹp và thành công. Dương Tuấn theo đúng vai diễn của mình, xuất hiện kịp thời để giải thoát mỹ nhân khỏi tay bọn côn đồ. Mỹ nhân biết ơn vô cùng, sinh ra hảo cảm mà không chút đề phòng với cậu.

Thành công. Đúng là thành công. Nhưng chẳng ai ngờ đến được, Tây Thi châu Á ẩn sâu trong vẻ ngoài long lanh kia là một tính cách vô cùng ma mị và quỷ dị. Và sự ma mị đó, lại dẫn dụ cậu vào mê cung tình yêu lúc nào chẳng hay.

Tình cảm đó mỗi lúc sâu đậm, sâu đậm đến mức chính cậu cũng không gỡ bỏ nổi.

Cậu thích Ngô Nữ Thục Nguyên.

Cậu đau đớn khi cô đau đớn, buồn bã khi cô buồn bã, vui vẻ khi cô vui vẻ, thậm chí còn ao ước muốn đem cô về ôm ấp trong lòng, cưng chiều và yêu thương.

Do đó, cậu không nỡ ra tay với cô.

Do đó, cậu đẩy cô ra khỏi mũi tên thần chết mà cậu tạo ra.

Do đó, cậu tình nguyện hứng chịu mọi khổ đau và sự lạnh nhạt của cô.

Và do đó, cậu quyết định sẽ cướp cô về tay mình, mặc cho cô ri rĩ than khóc, vật vã cầu xin.

Và do đó, cậu quyết định sẽ khiến cô yêu mình thay vì chỉ có mình đơn phương.

Và do đó..... cậu đã quyết định cả rồi.

-Ta hỏi ngươi, thứ quan trọng nhất của Lưu Thiên Vũ là gì?

-.... Lưu Thi?...

Đôi mắt Dương Tuấn ánh lên tia cười cợt.

-.... Không phải. Chẳng lẽ.... Ngô Nữ Thục Nguyên sao ă?

-Vậy ta hỏi ngươi, với tính cách độc chiếm và tình cảm của hần, hần sẽ như thế nào nếu..... Ngô Nữ Thục Nguyên không còn trong tầm tay nữa?

-.... Không lẽ.... cậu chủ muốn cướp Ngô Nữ Thục Nguyên khỏi tay hần ta?

-Một mũi tên trúng hai đích. Vừa khiến hần sống không bằng chết, vừa có được người ta yêu thương, người nghĩ xem còn cách nào tốt hơn?

Khóe môi nhếch lên đắc thắng, đôi mắt ngạo nghễ nhìn tất cả.

.....

Tấm ảnh được đặt lại trên bàn, được nâng chiếu lên, nổi bật một cô gái xinh đẹp ngồi trên xe, chống cằm nhìn ra bên ngoài với khoảng không vô định. Đượm buồn.

Vì tình, ai cũng trở nên ích kỉ....

—*—

Ngô Nữ Thục Nguyên ngồi trong phòng khách, kiên nhẫn chờ đợi với bát mì đã trương lên từ lúc nào. Đã hơn mười một giờ rồi, Tiểu Vũ ở công ty vẫn chưa về. Cô dám chắc một trăm phần trăm rằng anh mê say với làm việc đến nỗi từ sáng đến giờ vẫn chưa ăn gì cả. Tiểu Vũ đi từ lúc sáng sớm, vào lúc cô vẫn chưa thức dậy, rõ ràng là bận bịu công việc, bận tối tăm mắt mũi. Theo cô thăm dò được thì một công ty nào đó mới được sáp nhập vào tập đoàn Lưu Thị, chủ tịch như anh thì bạn là phải. Thục Nguyên thở dài ra một hơi. Giá cô có thể làm gì đó để giúp đỡ Tiểu Vũ nhỉ?

Đang suy nghĩ lan man thì cô giật mình nhìn chiếc xe màu đen ngạo mạn vào trong. Bước xuống chiếc xe một người đàn ông lạnh lùng mặc bộ vest đen, gương mặt anh tuấn tuy đầy vẻ chán chường nhưng vẫn đẹp đến thất lòng người. Anh ta bước mình vào nhà, cúi kính và một mối.

-A, Tiểu Vũ! Anh về rồi!

Thục Nguyên mừng rỡ chạy lại bên Lưu Thiên Vũ. Lưu Thiên Vũ không mấy vui vẻ, tay nói nói cái cà vạt, chân đi một mạch xuống bếp.

-Việc ở công ty thế nào? Rất nhiều sao?

Lưu Thiên Vũ chỉ đơn giản ừ một tiếng trong cổ họng, rót ly nước vào miệng, uống cạn. Thục Nguyên mỉm cười, lon ton chạy theo, cái miệng nhỏ không ngừng tíu tít.

-Chắc anh chưa ăn gì, em nấu gì đó cho anh nhé?

-....

-Tổng Quản sắp về rồi, hình như ngày mai là đến nơi. Đến khi bà trở về, em sẽ mách rằng anh không ăn uống gì cho xem.

-.....

-À, Thúy Hồng và Dương Lịch Hi mấy hôm nay chẳng thấy cãi vã hò hét gì nữa, chỉ lúng túng nhìn nhau rồi chạy mất. Thật lạ phải không?

-....Cô có thể im lặng một chút được, không?....

-Em đã cố làm một nồi canh gà thật ngon, rốt cuộc lại làm cháy mất. Sao em lại chẳng nấu được gì ra hồn thế nhỉ?

-.... Thục Nguyên....

-Ngày mai có một bộ phim rất hay sẽ chiếu lần cuối ở rạp, em có sẵn vé rồi, anh có muốn đi xem?....

-Thục Nguyên!!!

Nghe Thiên Vũ hét lên, Thục Nguyên chớp chớp mắt, im lặng không hiểu mình đã làm sai chuyện gì. Lưu Thiên Vũ nhìn cô, rồi lại mết mết bóp trán. Đôi mắt nheo lại về chán chường. Lời nói như qua hơi thở, không còn một chút sức lực nào.

-Có chuyện gì, để sau nói đi, được không? - Rồi bỏ vào phòng, đóng sập cửa lại.

Thục Nguyên chớp chớp mắt nhìn cánh cửa đóng chặt. Ngơ ngẩn một hồi, khuôn mặt đơ ra như gỗ trở nên buồn bã và thoáng thất vọng. Đôi môi khẽ mấp máy, thầm thì trong miệng.

-Vâng....

Bát mì nằm im lìm trên bàn kính, giữa cái lặng yên của không gian...

Hai tay cầm chiếc áo khoác, buông thõng xuống như bị gãy.

— * —

Thục Nguyên nằm cuộn tròn trong chăn, bất thành linh tính giấc. Cô ngồi dậy, vươn vai nhìn ánh mặt trời xuyên qua lớp kính trong suốt, chiếu vào căn phòng những tia nắng nhẹ nhàng và ấm áp, chiếu cả lên người cô, lên gương mặt rầu rĩ với đôi mắt sưng húp.

Nắng. Những tia nắng tươi đẹp khiến tâm tình Ngô Nữ Thục Nguyên cũng tốt lên chút ít. Cô mỉm cười nhẹ, ngồi thừ ra một lát rồi đứng dậy, ra khỏi phòng.

-Tổng quản, Tiểu Vũ đâu ạ?

Tổng quản đang lau bàn, nghe Thục Nguyên hỏi thì ngược đầu lên trả lời:

-À, đã đi từ sớm rồi. Nhưng mà, con không đi học sao, hôm nay là thứ năm đấy.

-A.....

Thục Nguyên cười trừ, ăn vài miếng qua loa rồi chạy nhanh lên phòng. Tổng quản lắc đầu khe khẽ nhìn cái bóng nhỏ mất tăm.

-Hai người họ lúc nào cũng quần lấy nhau, bây giờ sao lại xa cách như thế nhỉ?.....Haizz.....

Đóng cửa lại, Thục Nguyên nằm ịch xuống giường, thở dài sườn sượt. Cả một tuần nay cô chẳng thèm đến trường chỉ vì muốn ở cạnh Tiểu Vũ, thế mà anh cứ đi làm rồi về nhà, về nhà rồi đi làm, không để ý gì đến cô, thậm chí ngay cả cái liếc mắt cũng không có. Rốt cuộc là cô đang cản trở Tiểu Vũ hay là anh quá lạnh nhạt với cô đây?

-Tiểu Vũ.... anh làm em hơi bị tổn thương đó....

Nắng vuốt ve khuôn mặt cau có buồn rầu của Thục Nguyên, một cách rất dịu dàng và nương nhẹ.

Thục Nguyên nằm vật ra, vất tay lên trán về nghĩ ngợi. Bây giờ Tiểu Vũ chỉ muốn hện hò với công việc, cô cứ nằm ở nhà thế này thì chán chết, thôi thì cứ đi học đi, ít nhiều còn thú vị hơn trong ngôi nhà không có hình bóng của hoàng tử.

Nghĩ thế, Ngô Nữ Thục Nguyên cho là phải, liền đứng phắt dậy, thay quần áo rồi đến trường.

Nắng vẫn nhẹ nhàng và đáng yêu, rong ruổi theo chân cô gái nhỏ.

Trường đại học Dương Đức đang yên tĩnh thì đột nhiên bị chấn động mạnh mẽ. Tây Thi mất tăm mất tăm cả một tuần cuối cùng cũng chịu xuất hiện với gương mặt buồn không thể buồn hơn. Có chuyện gì thế, đôi phu thê Lưu Thị đang xảy ra xung đột à? Có chuyện gì mà Ngô Nữ Thục Nguyên lại đến trường một mình thế kia? Vô vàn câu hỏi vì sao quay mòng mòng trong đầu những kẻ rối rời, hết thấy sự chú ý đều tập trung lên người Ngô Nữ Thục Nguyên.

Thục Nguyên đi trong sân, nhìn mông lung vô định. Tâm trí vất vưởng lên chín tầng mây, không rõ chính mình đang nghĩ gì và đi đến đâu. Viên pha lê trong bóng tối lại càng tỏa sáng lên, mị hoặc lạ thường.

Đang suy nghĩ mông lung, một cánh tay đập nhẹ lên vai làm cô bừng tỉnh. quay sang đã thấy Dương Tuấn nhoén miệng cười.

-Công chúa, muốn đi chơi với tôi không?

-Đi đâu?

-Đi rồi sẽ biết.

Dương Tuấn cầm lấy cổ tay nhỏ nhắn, một mạch đưa người đi, không nói cũng không rằng, mặc kệ người kia không ngừng cất tiếng hỏi.

Dương Tuấn. Cậu đã nói rồi. Ngô Nữ Thục Nguyên sẽ là của cậu, không phải bây giờ nhưng chắc chắn sẽ như thế.

Dù thần tình yêu đồng ý hay phản đối, cậu vẫn sẽ vì tình mà làm tất cả.

....Ai bảo, lười tình quá độc ác chi?....

11. Chương 11: Đua Ngựa

-Nơi này là....

-Trường đua ngựa.

Nếu muốn tâm hồn mình sôi động, dồn dập trong cơn hồi hộp, phấn khích đến cực điểm, không đâu thú vị hơn trường đua ngựa The Weekend.

Ngô Nữ Thục Nguyên ngay lập tức bị choáng ngợp bởi nơi này.

Những con tuấn mã khỏe mạnh thong thả đứng bên cạnh chủ nhân của nó. Hàng ngàn người đi lại tấp nập trong sân khán giả hồng kiêu một chỗ xem tốt. Bảng số màu xanh nhấp nháy trên cao, không khí tươi vui và đông đúc đến mức dồn dập cả bụng. Ngay cả một nhân vật “tâm cỡ” như cô, bước vào đây liền trở thành một phần tử nhỏ nhoi, lọt thỏm giữa biển người như ong vỡ tổ.

Như thế này... Phải như thế này mới là trường đua ngựa chứ!

Thục Nguyên căng tròn mắt ra nhìn, thở ra một hơi.

-Cha mẹ ơi....

Dương Tuấn nhếch môi cười nhìn con mèo nhỏ reo lên thích thú.

-Các bạn có thấy hồi hộp giống tôi không? - Tiếng của bình luận viên vang vọng trong trường đua ngựa rộng thênh thang vừa phát ra, lập tức cả trường đua liền vang dậy tiếng trả lời, vang dội như tiếng sấm rền, dội vào lồng ngực con người một cú phấn khích.

-Ha ha, hồi hộp cũng đúng thôi. Bởi chúng ta biết rõ, tại sao chúng ta lại có mặt ở đây và tại sao lại cảm thấy như thế này. Vào ngày hôm nay, tất cả các bạn, kể cả tôi sẽ được chứng kiến những viễn cảnh có thể làm nên lịch sử. Hơn hàng trăm các tay đua từ khắp thế giới tập trung về đây, thi đấu trong cuộc thi The Weekend quy mô toàn thế giới lần thứ 30; và qua ba đợt thi đấu trong suốt mấy tuần vừa rồi, cuối cùng, chúng ta cũng có thể biết những tay đua vào vòng chung kết là ai. Trên tất cả, sau ngày hôm nay, Vua của bộ môn đua ngựa sẽ được tôn vinh thế giới!

Thục Nguyên hét lên một tiếng sáng khoái. Tiếng hét hòa vào biển người thành một bản âm dữ dội. Được rồi, giết chết cô đi! Nơi này quá mức tuyệt vời! Thục Nguyên cười rạng rỡ, hận không thể đập phá cái gì đó để thỏa sự kích động tột cùng. Những buồn bã sầu muộn liền lập tức tan như bong bóng xà phòng, nhường chỗ cho sự ham vui của một tính cách lập dị bị đè nén mấy ngày nay. Theo đuổi Lưu Thiên Vũ, cô đã phải cố gắng ra dáng một tiểu thư cao sang đài các, thùy mị nét na mà đè nén bản chất dị hợm của mình. Giờ phút này, nỗi đè nén bị giải tỏa, tính cách thật sự được bộc lộ, Thục Nguyên cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Đúng rồi! Phải thế chứ! Cô cực thích những nơi như thế này, mạnh mẽ, cá tính và đầy điên loạn. Thục Nguyên quay sang Dương Tuấn, cười đến mức muốn rách quai hàm ra. Cô cố nói thật lớn, để tiếng của mình không bị nhấn chìm giữa sự ồ ạt của không gian:

-Dương Tuấn, tôi thích nơi này!

Dương Tuấn đứng im bất động, hai tay đút vào túi quần, ánh mắt say mê và mông lung nhìn.

Đúng thế. Cậu cũng thích chỗ này....

-Thục Nguyên.

-Gi?

-Sao chúng ta không tham gia cuộc thi này nhỉ?

Ồ, tham gia?

-Ba tay đua lọt vào chung kết đang tiến lên vạch xuất phát cùng với người bạn đồng hành của họ. Sau ba hồi chuông, chung kết sẽ chính thức bắt đầu.

Tiếng bình luận viên lại vang lên, mở đầu một cuộc đua đầy mong đợi.

“Reng.”

Tiếng chuông thứ nhất vang vọng. Ba tay đua gắt gao nhìn đường đua.

“Reng.”

Tiếng chuông thứ hai vang vọng. Ba tay đua nắm chặt dây cương.

“Reng.”

Tiếng chuông thứ ba vang vọng. Ba con tuấn mã lập tức xuất phát trong tiếng reo hò vỡ òa sau sự lắng lặng nín thở của tất cả.

-Mới bắt đầu mà ba tay đua kiệt xuất của chúng ta đã bộc lộ rõ tài năng của mình rồi. Cả ba con tuấn mã phi với vận tốc ánh sáng xem chừng đều ngang ngửa nhau. Chà, thật khó đoán trước được ai sẽ là kẻ thắng cuộc phải.... Ô! Có thể tin không? Trên đường đua bỗng nhiên xuất hiện hai vị khách không mời bí ẩn!

Ba con ngựa màu xám-xám-đen phi thân với vận tốc ánh sáng, vụt qua lòng người một tiếng trống hồi hộp. Người ta mãi chú tâm vào đó mà chẳng để ý đến “những vị khách không mời”. Cho đến khi hai con ngựa màu trắng toát suýt sao đuổi kịp ba tay đua chính thì mới giật mình tròn mắt nhìn.

Hai tay đua mới xuất hiện, vận phục trang màu đen tuyền nhưng vẫn dễ nhận ra là một nam một nữ. Kỹ thuật cưỡi ngựa vô cùng thuần thực và điêu luyện, phóng như chớp trên đường đua. Ba tay đua kia không cam chịu bị vượt mặt, liền thúc ngựa tiến lên, dùng kinh nghiệm lão luyện của mình, “phi thân” nhanh như cắt. Khán giả vốn dĩ đã hồi hộp, bây giờ lại càng hồi hộp hơn. Những con tuấn mã vượt qua chướng ngại vật một cách suôn sẻ và dễ dàng, dường như chẳng có gì làm khó được họ. Đánh cua, vượt rào, băng băng chạy như lướt trên đường đua nhưng chẳng ai vượt nổi hai con ngựa màu trắng toát phi song song nhau. Khán giả reo hò phấn khích. Ban tổ chức cuộc đua lập tức phái người kiểm tra xem ai là người cưỡi hai con ngựa trắng kia. Những người giám sát liên tục tuýt còi, thậm chí nói trên mic, yêu cầu “vị khách không mời” dừng lại và bước ra khỏi cuộc đua. “Hai vị khách không mời” vẫn thản nhiên cưỡi ngựa, băng băng trên đường đua, chẳng đếm xỉa gì đến những lời cảnh báo, yêu cầu kia. Tư thế phi phàm như tiên giáng trần, bình thản mà tuyệt đẹp.

Khán giả càng ngày càng thấy thú vị, reo hò mãi không thôi. Bình luận viên cũng không làm chủ được tình yêu say mê dành cho đua ngựa đích thực, liên tục bình luận và đánh giá. Không khí mỗi lúc mỗi sôi động và nghẹt thở.

Hết cách, giám sát viên phải cưỡi ngựa, đứng ngay tại đích, cản trở để yêu cầu dừng lại. Ba tay đua kia dừng ngay lại những hai con ngựa màu trắng vẫn phi điên cuồng, bất chấp một “rào người” đứng chắn ngay tại vạch đích. Giống như là không chịu từ bỏ và quyết định sẽ tiếp tục tiến lên, mặc kệ sẽ có thể đâm vào “hàng rào chắn” kia.

Khán giả bắt đầu thấy hoảng loạn. Bình luận viên cũng căng mắt hồi hộp dõi theo.

-Các vị. Không lẽ những tay đua cừ khôi của chúng ta định đâm vào giám sát viên thật sự?

Hai con ngựa phóng đến, nhanh như điện, vốn dĩ là sẽ đâm vào “rào chắn” nhưng lại không làm điều đó.

Hai bóng người ngựa màu đen trắng hòa lẫn, phi đến, thực hiện cú nhảy vọt lên cao, vượt qua đầu những người giám sát, phi phàm như thần thánh.

Tất cả tròn mắt nhìn, không dám tin là thật.

“Hàng rào chắn” đứng đó, ngơ ngẩn nhìn, buông lơ cả chiếc còi, cầu mong chính mình đang nằm mơ.

-Không thể tin nổi. Họ - những tay đua trong lịch sử đã làm điều tưởng như không tưởng được. Thật tuyệt vời!!!!

Tiếng bình luận viên đánh thức tất cả khỏi trạng thái mộng mị. Ai nấy tỉnh dậy liền reo lên, hò hét, hận không thể chạy đến ôm thấy những “tay đua lịch sử đó”.

Nhưng đến khi nhận ra thì đã chẳng thấy họ đâu. Hai con ngựa màu trắng đứng thong thả gặm cỏ, tay đua lại biến mất dạng. Bí ẩn và khó tin như khi họ xuất hiện....

~—

~Dương Tuấn ném vào lòng Ngô Nữ Thục Nguyên một lon bia. Sau đó ngồi xuống bên cạnh rồi tự mình bật nắp lon, tu một hơi ừng ực.

-Thật tuyệt! Chưa bao giờ tôi cảm thấy vui như thế này. Cảm ơn cậu, Dương Tuấn!

Thục Nguyên mỉm cười, tay vân vê lon bia nhìn xa xa.

Dương Tuấn im lặng nhìn theo đôi mắt cô nhưng cũng không rõ mình đang nhìn cái gì. Có lẽ là trường đua ngựa thấp thoáng xa xa. Có lẽ là bóng hai con ngựa màu trắng mà mình vừa cười xa xa. Hay cũng có lẽ là ánh mặt trời tà tà phía tây.

-Thục Nguyên.

-Ừm?

-Tôi thích em.

-Tôi không quan tâm.

Thục Nguyên thờ ơ và lãnh đạm, đôi mắt vẫn nhìn xa xăm.

Dương Tuấn cười khẩy nhìn con mèo nhỏ đáng yêu mà nhẩn tâm.

-Vẫn yêu hần sao?

-Yêu đến mức không dứt ra nổi.

-Thật trớ trêu. Sao tôi lại thích một người độc ác như em chứ?

-Đúng vậy. Sao lại như thế chứ?

Thục Nguyên lặng lẽ thở dài. Sao cô lại thích Lưu Thiên Vũ chứ? Sao cô cứ cố gắng mà Lưu Thiên Vũ vẫn sắt đá như thế chứ?

Lạnh đến thấu xương.

-Lưu Thiên Vũ thật quá ngốc nghếch.

-Đàn ông đều là một lũ ngốc.

-Thế sao em không cho tôi một cơ hội đi. Kẻ Sát Nhân sẽ không sống cùng một kẻ ngốc đến mức không rõ tình cảm của mình như Lưu Thiên Vũ phải không?

Thục Nguyên nhìn Dương Tuấn. Đôi mắt long lanh, hút hồn, tựa hiện dụ như làn nước mùa thu, mà thực ra là lãnh đạm đến đáng sợ. Cô cười. Cười người trước mặt và tự cười chính mình.

-Đúng vậy. Sao tôi lại sống với một kẻ ngu ngốc như thế?

-.....

Làn nước dợn hơi hanh nhẹ của nắng.

-Là vì tôi yêu anh ta. Còn tha thiết hơn tình cảm của cậu đối với tôi. Hiểu không?

Biển tình như một lỗ xoáy, có thể hút tất cả vào đó, nhấn chìm đến chết, hoặc đưa họ đến nơi tốt đẹp hơn. Vì thế, chẳng ai đoán trước được điều gì cả. Bởi đã bị hút vào đó thì chỉ có thể chờ bàn tay của số phận quyết định....

Thục Nguyên đứng dậy, phải đi bụi dính trên quần, quay lưng bước đi.

Dương Tuấn ngồi một hồi, thở dài, sau đó đứng dậy đi theo.

Giống như Ngô Nữ Thục Nguyên, cậu cũng rơi vào hố xoáy biển tình rồi, không thoát nổi.

Haizz.... Như thế này thì đành chờ thời cơ mà hồi lộ thần số mệnh để được đến một nơi tốt đẹp thôi.

Rất tiếc. Vì tình ai cũng trở nên ích kỉ.

12. Chương Ngoại Truyện 1: Chút Chuyện Của Nước Và Lửa

Note: Ăn-nhông ~ Bởi vì sắp tới hồi gay cấn nên khởi động bằng ngoại truyện đi ha.... Ừm... Nói trước là sẽ hơi bị lằng đẽ....

Màn 1.

Nguyễn Thị Thúy Hồng, xuất thân từ một gia đình có truyền thống hiếu học, coi trọng học vấn, vô cùng danh giá. Truyền từ đời này sang đời khác, Nguyễn Gia đều và chỉ sinh quý tử - tất nhiên là làm quan lớn rồi, không phẩm này phẩm nọ thì cũng giáo sư tiến sĩ, thiên hướng tư tưởng thì không cần nói cũng có thể hình dung ra. Nhưng lạ lùng thay, tới đời này, Nguyễn phu nhân không biết vì lý do gì, một ngày đẹp trời liền bất tỉnh nhân sự, một tuần sau thì có thai, hơn chín tháng thì sinh ra một... con nhóc!

Con nhóc đó, bất ngờ trở thành tâm điểm chú ý của dòng họ, dưới vô vàn ánh mắt chăm chú theo dõi mà lớn lên, khỏe mạnh, bình thường, hạnh phúc, quyết định kế nghiệp ông cha, đeo đuổi con đường tri thức....

Lưu Thiên Vũ nghe xong liền phản biện:

- Bịa đặt! Làm thế nào lại có chuyện như vậy được ?

- Cái gì mà không thể có? Đều là thật đó!

- Hừ, cứ cho là thật, chi tiết cuối cùng lại quá phi lý.

- - Cái này....

- Cái gì mà “con đường tri thức”? Là “con đường ngôn tình” thì có!

-

Xóa xóa....

E hèm, thật ra thì.... Nguyễn Thị Thúy Hồng lớn lên, khỏe mạnh thì có khỏe mạnh, thông minh thì có thông minh, xinh đẹp thì có xinh đẹp, nhưng tư tưởng thì lại lấy tiền làm gốc, tri thức làm cành, còn ngôn tình chính là thân cây! Vì vậy, Thúy Hồng, sống thì cứ sống, học thì cứ học, thiên tài thì cứ thiên tài, trở về cuộc sống đời thường thì ngay lập tức sẽ dính lấy ngôn tình, một phút cũng không tha!

-

- Lưu Thiên Vũ... Ánh mắt của người... tràn ngập khinh bỉ...

- Hừ! Có một con tác giả như người quả là thảm họa của nhân loại.

-

Thục Nguyên đứng bên cạnh nhìn tôi bằng ánh mắt đồng cảm. Tôi dùng ánh mắt kiểu như “quen rồi” để đáp lại.

- Ai, nói tóm lại, Nguyễn Thị Thúy Hồng là như vậy, lúc nào cũng nói Thục Nguyên quý dị nhưng chính mình lại quý dị chẳng kém. Thục Nguyên nhỉ ?

- Đúng vậy, đúng vậy! Đã thế, chúng ta phải cho nó biết, thế nào là “bất ngờ”...

- Thôi ngay, Thục Nguyên! Cô còn muốn cùng hội cùng thuyền với tên kia làm gì? Không còn chuyện gì làm à?

- A A... Tiểu Vũ... A... Em biết rồi... Đau...

Thôi thôi hạ màn tại đây. Màn đầu đơn giản chỉ muốn giới thiệu như vậy thôi. Còn phải để đôi phu thê kia có chút riêng tư nữa.....

Màn 2

Đứng ngoài. Ôm cửa. Nhìn vào trong. Im lặng.

Suyt suyt, đừng làm ồn! Bên trong đang có chiến tranh lạnh. Gì... Giữa ai ấy hả? Hừ, còn có thể giữa ai nữa? Tất nhiên là giữa Nguyễn Thị Thúy Hồng và Dương Lịch Hi - hai nhân vật nổi có tiếng ở ngôi trường kì cục mang tên Dương Đức này rồi!

Hai kẻ, một quân vương, một nữ vương, ngồi đối diện nhau, thẳng lưng, bình thản, lãnh tâm, lãnh thần. Trong căn phòng im lặng la liệt mùi thuốc súng, mà ánh mắt thản nhiên nhìn nhau như thăm dò kia, vừa đáng sợ vừa khó đoán, vừa vặn lại tuyệt mỹ. Cuối cùng, qua biết bao nhiêu nén nhan, nữ vương mới cất tiếng trước, nổ phát súng đầu tiên :

- Điều kiện?

- Trợ lý. 2 tháng.

- Trợ lý? Không công?

- Đúng vậy.

- Bắt ép. 1 tháng.

- 2 tháng.

-

Kẻ ngoài nhìn vào lần lượt lau từng mồ hôi mỏng, tiếp tục theo dõi cuộc chiến.

- 1.

- 2.

- Ép người.

- Hoàn toàn hợp lý.

Nữ vương khẽ hừ giọng, mi hơi nhăn, quân vương nghiêm nghị, tầm nhìn trực diện. Họ cứ như vậy duy trì bầu không khí im lặng trong khi Ngô Nữ Thục Nguyên đã muốn xông vào tự tay cào nát mặt chính hai kẻ kia.

- 1.

- 2.

-

Grừ! Rốt cuộc họ đang nói về cái quần gì thế???

- Trả giá cuối cùng: 2 tháng.

- Sao có thể?

- Hoàn toàn có thể!

- “Thầy”.... 1 tháng thôi!
 - Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi. Là 2 tháng! Không đổi được!
 - “Thầy” đang muốn dẫn tôi đến chân tường sao?
 - Ngay từ đầu cô đã ở chân tường rồi! Điều kiện 2 tháng. Có chấp nhận hay không?
 - Cái gì? Dương Lịch Hi! Anh.... Anh nghĩ là mình hoàn toàn có quyền nắm trong tay sự kiểm soát tuyệt đối với tôi sao? Lại còn hai tháng nữa? Hai tháng? Anh muốn bắt tôi làm trợ lý không công suốt hai tháng trời sao? Oa, Dương Lịch Hi, anh quá lắm rồi đó nha!
- Nữ vương không thể giữ được bình tĩnh cùng “lễ độ” nữa mà bùng nổ, đứng phắt dậy, ngón tay ngọc ngà run run chỉ vào mặt quân vương, phần nộ hết. Quân vương dường như cũng tháo kịp, mìn nổ hoàn toàn mà vùng lên cãi ngay lại. Thoáng chốc, súng đạn bắn nổ khắp nơi, bom lần lượt nổ oanh làm tim Thực Nguyên run nhè nhẹ...
- Cô nói ai tàn nhẫn? Nguyễn Thị Thúy Hồng! Là cô gây ra chuyện, chọc giận lão giáo sư khó tính, giờ chạy đến đây yêu cầu sự giúp đỡ của tôi vì bị triệu tập họp phụ huynh, tôi muốn giúp hay không, điều kiện thế nào là quyền của tôi, có thể gọi là tàn nhẫn ư? Hơn nữa chỉ đưa ra điều kiện trợ lý trong hai tháng, không phải là vô cùng hời cho cô sao?
 - Hời cái đầu anh! Giúp đỡ là phải giúp tới cùng, ai lại đưa ra điều kiện như đồ đạo đức giả anh? Hai tháng nhìn thì tưởng ngắn nhưng thực sự không ngắn đâu a! Ai mà biết anh muốn sai vặt tôi như thế nào trong suốt hai tháng điều kiện đó? Không chừng cuối cùng còn đưa tới một kết quả....
 - Này này Nguyễn Thị Thúy Hồng! Cô có thôi suy diễn lung tung hay không thì bảo? Cô nghĩ tôi là hạng người như vậy sao? Mục đích của tôi rất đơn giản. Trợ lý của tôi đang trong thời gian nghỉ phép nên tôi cần người thay thế. Không phải cô gặp khó khăn sao? Cô có chấp nhận điều kiện không? Nếu không thì mời tự xử lý!
 - Anh....
 -
 -
 - Như vậy là....
 -
 - Không đồng ý?
 -
 - Được rồi, coi như chấm dứt....
 - Khoan khoan.... - Thúy Hồng nghe Dương Lịch Hi muốn chấm dứt điều kiện liền kêu lên. Ai, thật sự thì tình hình lúc này quá mức quẩn bách mà! Đề nghị cùng điều kiện kia tuy khó chấp nhận nhưng cũng thật hấp dẫn. Nếu cô đồng ý thì anh ta sẽ xử lý giúp vụ chuyện cô trêu chọc lão đầu hói đến mức phải bỏ dạy. Hừ, cơ hội ngàn năm có một, nếu bỏ qua thì đúng là ngu ngốc không chịu nổi! Tự trọng cái khỉ gì, kiêu ngạo cái quái gì giờ cũng không quan trọng bằng cơ thịnh nộ của onii-chan a! Đôi con người màu nâu khói khê đảo vòng quanh, suy nghĩ chớp nhoáng trong một phút rồi lập tức đưa ra quyết định, nắm lấy thời cơ.
 - Tôi đồng ý. Hai tháng làm trợ lý không công đổi lấy sự bỏ qua của lão đầu hói kia.

Đồng ý thì đồng ý. Có điều, sao cứ thấy lạnh lạnh sống lưng là thế nào nhỉ?

Khóe môi quân vương vừa mới nằm im giờ đã kéo ra, nhếch lên một đường vừa quái dị vừa kinh hãi. Những ngón tay bạc theo thói quen đưa lên, vuốt vuốt, cào nhẹ nhẹ những sợi tóc màu đỏ thẫm, bộ dáng vừa ngạo nghễ vừa đắc ý, nhìn thế nào cũng không ra hiệu trưởng trường đại học. Đôi mắt sắc lém như dao, ranh mãnh như cáo, nhưng cao cao tại thượng và đẹp đến lạ kì. Đồng tử đen lầy hiện lên mệnh mang hình ảnh một cô gái kiêu ngạo thoáng ngậy người ra, tạo ảo giác cô ta đang dần lột thỏm, rơi vào cái hố sâu không thấy đáy. Mắt khê chớp, môi lại nhếch, thong thả phun ra từng chữ.

- Giao dịch hoàn tất.

Màn 3

- Aaaa.....

- Thục Nguyên! Mi mau ra đây cho lão nương! Ngô Nữ Thục Nguyên! Mi mau mau bước ra đây!

- Có chuyện gì?

- Lưu Thiên Vũ! Con nhỏ kia đâu, mau giao ra đây cho tôi!

- Ngô Nữ Thục Nguyên ấy à? - Lưu Thiên Vũ nâng mi, nét mặt lạnh lùng không đổi một tia, quét mắt lia đến bên trong nhà rồi nghiêng người để chủ nhân của những cú đập cửa dữ dội vừa rồi đi vào, nhàn nhạt đứng ngoài xem kịch. Nguyễn Thị Thúy Hồng mặt đỏ bừng, tay nắm chặt, dây thần kinh nóng đến muốn tan chảy trong giận dữ. Trong khi đó, “mục tiêu” cần tìm thì đang run rẩy sợ hãi, quỳ nép sau ghế sofa, căn bản biết rõ kết cục của mình thế nào nếu để hung thần kia nắm đầu được. Quả nhiên, Thúy Hồng tìm ra ngay, túm lấy áo con mỗi đêm ra pháp trường, hai mắt trừng lớn làm Thục Nguyên chưa nhìn thấy dây treo cổ đã lập tức khóc lóc cầu xin!

- Ô... Ô.... Thúy Hồng đại nhân, mọi chuyện không giống như đại nhân nghĩ đâu....

- Cái gì mà không giống? Mi.... Mi rõ ràng đã biết trước! Là mi và con nhỏ kia lên kế hoạch giăng bẫy hại ta phải không???

- Không có! Tiểu nhân không liên quan gì đến chuyện này! Mọi chuyện đều do con nhỏ kia một tay dàn xếp.... Ô.... Đại nhân phải xét lại cho kĩ càng!

Tôi trốn trong tủ, nghe thấy thế liền tung ra, nhảy dựng lên hét:

- Ngươi tạo! Mọi ý tưởng đều do ngươi một tay vẽ ra, sau đó đem đến bảo ta thực hiện! Ngô Nữ Thục Nguyên! Ngươi không thể đổ hết lên cho ta!

- Ta không ngươi tạo! Còn không phải ngươi bày ra câu đầu tiên rồi bảo ta vẽ những câu tiếp theo trong khi ngươi mài mực, chuẩn bị giấy sao?

- Này, Ngô Nữ Thục Nguyên! Tất cả đều do ngươi rủ rê, lôi kéo ta vào con đường tội lỗi, ta căn bản cũng là kẻ bị hại....

- Ngươi.... Hai ngươi.... Vậy ra hai ngươi thật sự.... thật sự bày trò hại ta....

Oa, Nguyễn Thị Thúy Hồng tức giận thật sự trông thật đáng sợ! Oa, không thể đùa được đâu a! Giống như là quỷ vậy đó! Tôi và Thục Nguyên không dám hé răng nửa lời, ôm nhau thành một đống, run rẩy nhìn hung thần đang bùng nổ.

- Các ngươi.... Thật đáng giận! Các ngươi có biết đã làm gì với ta không hả??? Ôi... Tức chết mất! Cái lũ ngốc nghếch đáng ghét các ngươi!

Ủm.... Chính xác thì.... Bọn tôi đã làm một việc không thể tha thứ.

Để đẩy nhanh “tiến độ” giữa cặp đôi nước và lửa, tôi và Ngô Nữ Thục Nguyên đã chạy đến xúi giục Dương Lịch Hi giúp đỡ Thúy Hồng thoát khỏi kiếp nạn với lão giáo sư hói đầu, đổi lại là cái điều kiện là trợ lý quái đản kia.

- Quái đản a? Không quái đản đâu. Dương Lịch Hi, cậu nghĩ thử mà xem. Một con nhỏ kiêu ngạo, nữ vương như thế, tự tưởng tôn sùng ngôn tình một cái kinh khủng như thế, khi mà trở thành trợ lý của cậu, tiếp theo sẽ thế nào?

Dương Lịch Hi vừa khẳng định vừa thấy tò mò mà nói:

- Chắc chắn bất mãn khi bị coi là cấp dưới. Nhưng như thế cũng chả thú vị gì lắm.

Tôi che miệng cười.

- Vấn đề không nằm ở đó a. Nữ vương như nhỏ ta sớm đã không xem cậu lọt vào mắt rồi, hai người gặp nhau cứ như nước với lửa, giờ dùng một cái lại càng dính vào nhau thêm, đến cuối cùng, cậu có nghĩ điều kì diệu sẽ xảy ra không? Cậu không tò mò sao?

- Cái gì kì diệu? - Dương Lịch Hi càng thấy tò mò xen hưng phấn, kìm nén kích động. Bản tính của lửa tuy là nóng hừng hực nhưng luôn không thể kìm nổi trí tò mò với cái mới, với chiếc hộp bí mật thế nên đã rất nhanh muốn lật tung đáy hộp lên xem có cái gì. Tôi lại cười, một cách bí hiểm.

- Nước sẽ tan thành lửa. Điều không thể sẽ trở thành một điều có thể. Cậu có muốn xem xem như thế nào không? Đến cuối cùng ấy, liệu nước có thể tan thành, lửa?

Đôi mắt khẽ chớp. Lưng hơi tựa ra sau, tay dựa lên thành ghế, tựa hồ hiểu những gì tôi đã nói - tâm hơi dao động. Đúng vậy, anh thật sự muốn, thật sự rất muốn xem xem biểu hiện của nữ vương ngạo kiều kia sẽ ra sao nếu, giống như tôi nói, nước tan thành lửa.

Chính vì vậy, chớp nhoáng quyết định, làm theo cây đèn mở đường sẵn trên tay.

Và đây là tình hình hiện tại, dưới cái nhìn của nạn nhân.

Thúy Hồng, sau khi xác định chính mình không thể thoát khỏi lời đề nghị vừa hấp dẫn vừa chặt chẽ kia đành cắn răng chấp nhận. Một chữ đồng ý vừa thoát ra cũng là lúc cô một bước trở thành trợ lý không công cho Dương Lịch Hi trong hai tháng.

Hừ, sẽ chẳng có gì to tát nếu thật sự chỉ như thế. Đằng này....

Dương Lịch Hi thông thả dứt tay vào túi quần, một thân tiêu sái, ngời ngời khí khái của bậc vương giả. Đang bước đi, Dương công tử đột nhiên xoay người lại, bình thần xen đỉnh đặc, khẽ ngoắc ngoắc tay gọi cái người đi chậm như rùa đằng sau tới.

Cái người đó, rất không may chính là Nguyễn Thị Thúy Hồng.

- Ngoắc cái gì mà ngoắc! “Thầy” không mau lại giúp tôi một tay đi, còn đứng đó mà bảo tôi đi làm sao nhanh hơn được hả?

Ngay lập tức, những kẻ đang mê mẩn ngắm nhìn con người phi phàm như Dương Lịch Hi liền liếc mắt, trừng trừng nhìn, vài tiếng quát:

- Thật không có lễ độ, đường đường là một sinh viên của trường Dương Đức lại dám ăn nói như thế với thầy hiệu trưởng!

Cô giật mình, há hốc mồm nghe mắng, không dám nói thêm lời nào.

Hừ, từ khi nào mấy người kia coi anh ta là thầy hiệu trưởng thế? Trước đây mỗi lần gặp là chỉ có kêu thét lên “oppa oppa” rồi chạy lại vây lấy, bây giờ còn dám lên giọng với lão nương sao? Hơn nữa Dương Lịch Hi chỉ tạm thời làm hiệu trưởng thêm ba tháng nữa thôi, mà đây vốn là trường của gia đình anh ta, thật sự là muốn tác oai tác oái như thế là cùng!

Grừ! Còn cái đồng đồ đây nữa, muốn lão nương vác đến rục xương à! Ha, thực sự không biết làm trợ lý lại nhiều việc đến thế đấy!!!

Nguyễn Thị Thúy Hồng hạ giọng mắng, đem cả họ hàng, tổ tông nhà “lão hiệu trưởng” kia ra “cúng”! Cái miệng nhỏ đang bậm lại liền thả lỏng, ngạc nhiên cực độ. Đôi mắt nâu khói mở to, căng tròn ra hết cỡ, đầu oanh liệt nổ tung.

Cái này.... Cái này..... Cái.... Cái..... này.....

- Để tôi cầm giúp.

Dương Lịch Hi không biết khi nào đã bước đến gần, nhẹ nhàng và khoan thai, lại có nhu hòa, êm dịu đến bất ngờ. Thân ảnh cao lớn hơi cúi xuống, tay vòng ra sau lưng Thúy Hồng, với cầm lấy mấy cái túi cô đeo lộn xộn đằng sau. Nguyễn Thị Thúy Hồng trừng lớn mắt, cả người bất động, mạch máu cũng như đông lại, không thể chảy nữa. Vành tai đỏ lên, ngay cả cái cổ cũng trở nên hồng hồng, tim đập loạn bất chấp nhịp điệu. Cô cứng ngắc người, đứng như thế, cảm nhận cả hơi thở nóng ấm của người đối diện, khẽ thoáng qua

tai. Bởi vì cúi xuống, lại muốn cầm lấy mấy cái túi nặng trĩu nên Dương Lịch Hi trở nên gần sát với Thúy Hồng, gần đến nỗi nếu nhìn ở góc độ khác còn có thể tưởng tượng ra hai người đang hôn nhau. Cũng không thể trách được, tư thế này quá mức thân mật và ái muội. Ánh mắt của Dương Lịch Hi, đôi mắt đen dài dài, trông bây giờ thật dịu dàng và ôn nhu, tựa như chỉ cần nhìn vào thôi đã đủ tan chảy.

Nếu chỉ nhìn vào mà đã tan chảy thì cô gái gần như ở trong lòng anh ta kia chắc không còn nhận thức nữa rồi!

Còn không phải sao? Nguyễn Thị Thúy Hồng, căn bản đã không phân biệt được trời trăng mây gió gì được nữa!

Thật sự thì, khung cảnh ngọt ngào đầy lãng mạn như thế, ái muội như thế, tràn ngập ý vị như thế, như từ trong ngôn tình bước ra như thế, chính là những gì mà “biên kịch viên” mong muốn! Và cũng bởi quá mức ngọt ngào, dùng một cái, Nguyễn Thị Thúy Hồng liền bị biến thành mục tiêu xác định của toàn thể sinh viên thiên tài vốn rảnh rỗi của trường Dương Đức.

Ai, đã bao giờ nghe câu này chưa? Thiên tài toàn những kẻ lập dị. Do quá mức thông minh nên mới có những quan điểm khác người, cực kì dị hợm.

Rất không may, trường Dương Đức lại là nơi tập hợp nhiều nhất những kẻ như thế.

Chắc, ba chấm a.... Giờ thì mọi việc đã ra ngoài vòng kiểm soát rồi, Dương Lịch Hi hình như cũng hoàn thành vai trò của mình, tốt một cách.... ừm..... thái quá...

(Còn nữa)

13. Chương Ngoại Truyện 2: Chút Chuyện Của Nước Và Lửa

Ngô Nữ Thục Nguyên lên tiếng phản bác:

-Nhưng nhiều đó vẫn không đủ để mi căm hận ta như thế. Người như mi luôn luôn thích nghi được với mọi môi trường mà....

Tôi nhanh chóng chạy vụt tới, bịt miệng con nhỏ này lại. Lúc này a, căn bản không thể chọc giận Nguyễn Thị Thúy Hồng thêm được! Hơn nữa, mặc kệ là luôn thích nghi với mọi môi trường (dù “hơi” kiêu ngạo) nhưng với tình hình bây giờ, nhờ ta hoàn toàn có quyền nổi điên.

Nguyễn Thị Thúy Hồng trừng mắt đến mức sắp nổ tung, nghiêng răng trèo trẹo, hình như tức đến mức hận không thể đem chúng tôi tru di cử tộc.

- Mi còn nói được nữa sao???

-

Ai, thực xin lỗi.... Là do tôi không tốt....

Dương Lịch Hi nghe theo lời xúi giục của tôi, hứng thú muốn được nhìn thấy “nước tan thành lửa” không thể khống chế được nên đành trực tiếp thực hiện theo kế hoạch, thậm chí còn đẩy nhanh kế hoạch dự định nữa.

Nguyễn Thị Thúy Hồng đi xuống căn tin, chân phải vừa bước vào đã ngay lập tức trông thấy Dương Lịch Hi ngồi trên ghế, nhiệt tình vẫy vẫy.

Cô cứng ngắc người, chần chừ đi lại.

Trên bàn bày la liệt đồ ăn, mà lại có hai chiếc ghế. Thúy Hồng bắt đầu có dự cảm không tốt.

Và quả nhiên, dự cảm ấy đã tới.

Dương Lịch Hi đột nhiên ôn hòa đến lạ, lịch sự đứng dậy, đi vòng qua chỗ cô đang đứng, kéo nhẹ tay, ấn cô ngồi xuống ghế. Chưa hết, anh ta thậm chí còn cúi đầu cúi thấp người xuống, hai tay chống lên thành ghế, khoảng cách gần gũi và ám muội y như lần trước. Hơi thở ấm nóng phả nhẹ qua tai, giọng nói trầm thấp, ôn nhu, dịu dàng và quá mức ngọt ngào. Ngay cả giọng nói.... giọng nói cũng như được pha đường vậy!

- Em muốn ăn gì?

Mặc kệ là “thứ pha đường” đó đang nói gì, Thúy Hồng cũng chẳng thể nghe được nữa. Tim đập rộn ràng trong khi hai tay rất không tự nhiên gắt gao nắm chặt tà váy.

Ngọt như viên chocolate cô thích, ngọt như vị kẹo lan dần trong miệng sau vị bạc hà, ngọt như miếng bánh mềm giòn tan mà cứ như thể chiếm lấy vị giác, chiếm cả tâm trí.

Cái cảm giác quái quỷ này, cái.... cái vị ngọt như đào này.... Thốt nhiên cô thấy xao xuyến!

Tuy cô không chắc. Tuy cô chẳng rõ. Nhưng.... đây có phải là..... vị của tình yêu?...

Thường thì, khi nữ chính đối diện với nam chính, trong một khoảng khắc, tự nhiên cảm thấy lâng lâng và thẹn thùng, kiểu cảm giác sinh ra ảo tưởng, giống như là cứ ngỡ tưởng ra những ý tứ xấu xa ẩn trong từng hành động của “người đó”, kiểu như cứ mong muốn được đắm chìm trong sự ngọt ngào - không biết là thật hay ảo tưởng - đó, kiểu như, sau cùng là cảm giác muốn được chiếm hữu, được trông thấy nhiều hơn thứ, gọi là thiên đường.

Tình yêu không thể định nghĩa rõ ràng được. Nhưng chi ít, hiểu một cách nôm na, tình yêu là một phép toán đa ma trận. Và ma trận đầu tiên của tình yêu, chính là rung động.

Đó chính là lý do vì sao Nguyễn Thị Thúy Hồng tức giận như vậy.

Thật tình mà nói, những cô gái yêu ngôn tình chắc chắn luôn muốn có một tình yêu vĩ đại, vượt qua muôn ngàn sóng gió, đi lên từ biển dương đại ngàn, cuối cùng lại có thể nắm tay nhau đi trên thảo nguyên xanh mát đến đầu bạc răng long.

Nhưng, Thúy Hồng không đơn giản là yêu ngôn tình, mà còn là một nữ vương.

Một nữ vương ngạo kiều luôn luôn muốn là mình chọn phu quân chứ không phải chờ người ta chọn mình. Và yêu ra yêu, ghét ra ghét, một khi đã bị liệt vào danh sách đen thì không được phép yêu, hơn nữa, Dương Lịch Hi cũng không phải là mẫu người mà Nguyễn Thị Thúy Hồng thích.

- Một nước hai vua, như vậy tất loạn! Nữ vương làm sao xứng với quân vương được? Nữ vương ngạo kiều là dành cho thư sinh yếu đuối! Mà Dương Lịch Hi không phải là thư sinh, hẳn là một quân vương a, tất nhiên là cao ngạo chẳng kém! Giờ lại thấy rung động như thế, các người bảo ta phải làm sao hả???

- Muốn trách thì cũng phải trách tư tưởng của nhỏ ta quá ngược đời. Đâu chỉ mỗi chúng ta có lỗi?

- Đúng vậy, ta đồng ý...

- Hai người thì thầm to nhỏ gì đó? Mau nghĩ cách giúp ta đi!

Thực Nguyên một tay đỡ lấy trán, một tay xoa xoa thái dương, mặt mày ảo não nói:

- Thì đành chấp nhận chứ giờ sao? Mi cũng đừng gắt gao như thế, đã vậy thì cho vậy đi! Giống như ta đó.

- Như thế thì tôn nghiêm của ta biết vứt đi đâu hả? Từng hùng hồn tuyên bố sẽ chỉ yêu thư sinh, đằng lại chạy theo quân vương thì biết làm sao? Còn nữa, mi không nghe ta nói à, một nước hai vua sẽ loạn....

- Vậy thì người làm hoàng hậu đi.

Tôi trầm mặc lên tiếng, lặng lẽ cắt ngang. Mắt nhìn thẳng, xoáy sâu vào đôi con ngươi màu nâu khói. Nhìn tôi nghiêm túc như vậy, Nguyễn Thị Thúy Hồng lập tức hiểu ra, vấn đề của mình cần phải cẩn thận coi lại.

Hàng mi thẳng thẳng hơi cụp xuống, môi mím lại, trầm ngâm.

Nếu một nước hai vua sẽ loạn, thì một nước, một minh vương, một minh hậu sẽ trường tồn mãi mãi.

Mà chuyện này, không phải là có thể dễ dàng chấp nhận như vậy.

Cô không phải Ngô Nữ Thục Nguyên, không thể xác định rõ ràng tình cảm của mình rồi kiên định quyết tiến lên theo đuổi Lưu Thiên Vũ được. Cô là Nguyễn Thị Thúy Hồng, một nữ vương ngạo kiều, hoặc là chỉ dành cho thư sinh, hoặc sẽ không dành cho ai cả. Nữ vương cao ngạo, tự tin luôn đứng trên đỉnh, ngạo nghễ trông xuống dưới, lòng tự trọng cao ngất ngưỡng kia sao có thể cho phép cô làm trái với nguyên tắc ràng buộc của chính bản thân đây? Hơn nữa, chắc gì Dương Lịch Hi cũng thích cô?

Rất có thể, tất cả những điều này chỉ là một trò đùa ác ý. Mà trò đùa vặt vãnh này lại có thể lợi hại biệt giam cô, thậm chí khiến cô muốn chìm đắm thêm nữa.

Ban đầu là rung động sau vô vàn hành động ám muội khác của người kia, không biết sau này sẽ còn phát triển thành cái dạng gì nữa đây?

Nguyễn Thị Thúy Hồng thơ thẩn cùng rầu rĩ, đôi mắt mênh mang nhìn xa xăm, chân lại cứ vô thức bước đi. Đôi giày màu tím thẫm như chìm trong bóng tối không chút xao động. Còn đôi tròng mắt màu cà phê vốn vô định như nước, không hình thù, không thể nắm bắt, và không nhìn lọt vào được bất cứ thứ gì, ngoại trừ một thứ.....

Thúy Hồng lập tức dừng lại.

Dương Lịch Hi..... Dương Lịch Hi..... Anh ta.....

Người ta vẫn thường nói, Dương Đức là một ngôi trường kì cục và danh tiếng. Dương Đức được chia ra làm 2 viện. Viện thứ nhất là dành cho những sinh viên chỉ muốn hoàn thành tốt giáo trình để có được cuộc sống như bao người khác - dù có là thiên tài hay không phải thiên tài. Viện thứ hai là dành cho thiên tài thực sự, những ai muốn phát triển tư duy cùng mong muốn chạm tới giới hạn cuối cùng của một con người bằng trí tuệ thiên phú và tâm linh chính mình. Tuy nhiên, mục đích hàng đầu để trường Dương Đức được xây nên là để dành cho viện thứ hai. Thế nên, nhà họ Dương mang theo một lý do khó hiểu nào đó mà đi chọn một mô đất trống nằm ngoài “lề” của thành phố để xây trường học, không những vậy còn chọn không gian cổ điển nhất, quý dị nhất, sôi động nhất, nhưng không kém phần tự do nhất. Hơn thế, vì muốn tạo ra hai thái cực khác nhau trong một thái cực chung của viện thứ hai, từ đó mới góp phần khai mang trí tuệ của những thiên tài tại đây, nhà họ Dương đã mở rộng vùng đất hoang phía sau viện thứ hai, dựng nên một khu vực cực kì mông lung, huyền ảo và tĩnh mịch.

Bồ công anh, cỏ may, bất cứ loại cây trồng mềm yếu và thánh thoát nào đều được trồng ở đây. Không theo luống, một cách tùy ý gieo lên nhưng tự nhiên như tranh vẽ. Và xen giữa không gian nhẹ bẫng là một đại cổ thụ, sần sùi, cao lớn, bám trụ trong đất, đứng giữa bạt ngàn loài cây nhỏ bé khác.

Nhưng nhờ thế, không gian lại càng thánh thoát cùng yên bình hơn. Và cũng nhờ thế, dù là ai, đứng trong không gian này cũng có thể cảm thấy mình như hòa tan, lại như tỏa sáng.

Nơi cô đang đứng là phía sau ấy của trường Dương Đức.

Nơi anh ta đang đứng cũng chính là phía sau ấy của trường Dương Đức.

Nếu Thúy Hồng chỉ là vô tình lang thang ra đây thì người kia ra đây vì có chủ ý.

Anh muốn nghỉ ngơi một chút.

Dương Lịch Hi giống như cây đại cổ thụ, đứng một mình mà không hề lẻ loi giữa bạt ngàn nhẹ như không kia. Mái tóc đỏ thẫm vuốt ngược, vừa lòa xòa một cách tự nhiên, vừa rối một cách có trật tự. Không phải quần âu, mà là quần jeans đen bị xé rách. Không phải áo sơ mi là trắng tấp mà là áo thun đen. Không phải áo khoác vest, mà là áo jeans rách cách điệu. Không phải là giày da bóng loáng, mà là giày converse cực chất. Không phải là nghiêm trang như truyền thống, mà là phong cách và trẻ trung. Không phải thần thái cương nghị mà là vẻ phong tình cổ hữu. Không phải, tất cả đều không phải. Dù là ở cương vị hiệu trưởng, Dương Lịch Hi vẫn có thể đảm bảo mọi đúng chỗ của nó mà không mất đi hương vị riêng của mình. Còn một điều này nữa, sự quyến rũ thực sự chính là từ trong tâm tỏa rạng ra ngoài.

Dương Lịch Hi đã chứng tỏ rõ, điều đó hoàn toàn đúng.

Nguyễn Thị Thúy Hồng cũng đã biết với lòng mình, điều đó hoàn toàn hoàn hảo.

Bởi lẽ, anh ta quá quyến rũ. Nét quyến rũ không tùy hứng, không nhất thời, mà là khiến người người chết mê chết mệt đến tận cùng cuộc chơi.

Chỉ thong thả đứng thôi. Chỉ đưa tay nâng cánh hoa thôi. Chỉ nhìn thôi. Chỉ xa xăm lờ lờ thôi. Chỉ có vậy thôi, toàn thân xung quanh anh ta đã tỏa hào quang rồi. Mãnh liệt và sáng chói đến mức Thúy Hồng có cần môi mạnh bao nhiêu cũng chẳng lấn áp nổi hân hoan cùng ngây ngất. Và như định mệnh, đôi mắt đen nháy đang nhìn trực diện chợt quay qua, chạm vào đôi đồng tử màu nâu khói một khắc run lên.... bần bật!

Chưa đủ, khoe môi còn..... khê nâng!

Tâm thức Thúy Hồng lập tức gào lên lờ lờ.

“Đủ rồi! Quá đủ rồi! Thực sự quá đủ rồi! Anh ta quá quyến rũ và... và.... Nguyễn Thị Thúy Hồng! Người đang không thể khống chế nổi trước bản thân anh ta!”

Đúng vậy, cô thật sự không khống chế nổi, dây thần kinh cùng dây tâm linh run lợi hại hơn!

Bởi vì không khống chế được, bởi vì chạm phải lòng tự tôn, bởi vì đi qua mọi ranh giới mà mình đã đưa ra, Nguyễn Thị Thúy Hồng run rẩy và sợ hãi, xoay người bỏ trốn.

“Chạy rồi...” Trong khi đó, tiếng nói của Tiềm thức Dương Lịch Hi vang lên, đầy nặng nề.

Cô chạy rồi.

Cô đang chạy rồi.

Cô đang chạy rồi đó!

“Này, Dương Lịch Hi! Mi còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau đuổi theo???”

Lúc này, khi tiềm thức thét lên đến chói tai, Dương Lịch Hi mới hoàn lại hồn, lập tức chạy theo, nhanh nhanh đuổi đến hòng bắt được đóa hoa nhỏ kiêu ngạo.

- Chết tiệt! Đứng lại! Nguyễn Thị Thúy Hồng, em đứng lại cho tôi!

Tôi đứng ngoài, lấp ló quan sát, trộm há hốc mồm.

Chạy với tốc độ tên lửa như thế, oa, hai người này thật lợi hại!

Ý ý, hình như Dương Lịch Hi tăng tốc lên rồi thì phải, tần suất của đôi chân dài kinh khủng kia mỗi lúc một nhanh hơn. Mà Nguyễn Thị Thúy Hồng chạy nhanh cũng không kém nha, giống như không biết chữ mệt đành vẫn sao vậy đó. Nhưng.... Ha ha, thật tiếc quá, Dương Lịch Hi chạy còn nhanh hơn nha, sau khi tăng tốc đã cấp tốc vọt lên, chớp lấy cánh tay nhỏ ta lại. Chưa hết chưa hết, không biết bằng cách thần kì nào đó mà còn có thể kéo được nhỏ ta, một chiêu đem áp sát vào tường!

(Lưu Thiên Vũ: Tường ở đâu ra vậy? ==

Tôi: :v đó là nghệ thuật của người viết truyện nha!

Lưu Thiên Vũ:....)

- Hừ... Học học.... Rốt cuộc.... Rốt cuộc.... em cũng.... bị tôi bắt lại....

Dương Lịch Hi thở hồng hộc, hai tay hung mãnh áp hai tay Thúy Hồng như muốn dính lên tường, vừa thở vừa nói. Nguyễn Thị Thúy Hồng cũng thở hồng hộc không kém. Nhưng thần sắc vừa mệt mỏi vì vận động vừa kinh hoàng. Đôi mắt màu nâu khói mở to mãi không thôi, lại còn không ngừng xao động. Sau cùng, hình như nhận ra mình hoàn toàn đã bị trấn áp mới liều mạng giãy giụa. Đáng tiếc, sức lực vì chạy mà bị vắt kiệt, giãy giụa mấy cũng chỉ có thể chịu bị trấn áp.

- Giãy cái gì mà giãy? Chết tiệt, đã như vậy rồi mà em còn muốn thoát khỏi tôi sao?

Đúng là.... không thoát nổi rồi.

- Nói đi, mấy ngày nay em làm gì mà dám tránh mặt tôi? Thậm chí, em còn không đi học!

- Tôi chả làm gì cả....

- Nói dối! Là em tránh mặt tôi!

-

Bởi vì sợ hãi nên cô tránh mặt. Nữ vương ngạo kiều giấu kín tâm tư sau ánh mắt lúng túng cố tỏ ra lạnh lùng. Dương Lịch Hi nhìn thấy ánh mắt kia, càng điên tiết ấn chặt tay cô hơn, ánh mắt nóng hừng hực tỏ vẻ hung ác cùng giận dữ, rõ ràng đã bị sự tránh mặt của cô chọc cho tức điên lên như thế nào. Hừ, giờ đối mặt, anh càng muốn vạch trần ánh mắt kiêu ngạo kia hơn! Dám tránh mặt sao? Dám không muốn gặp anh sao? Còn giao ước kia nữa nha, muốn thoát là không dễ đâu!

- Em muốn làm gì?

- Câu đó là tôi hỏi mới đúng. Trong tình thế này anh còn có thể hỏi tôi muốn làm gì sao?

- Ý tôi là em muốn làm gì, khi không gặp tôi? Em thật ra có chủ ý gì khi tránh tôi như thế?

- Không có gì cả....

- Nguyễn Thị Thúy Hồng! Đừng tưởng tôi không biết! Em trốn tránh tôi chỉ vì lòng tự trọng vớ vẩn kia của em! Không phải sao?

Đúng là vì lòng tự trọng vớ vẩn kia. Nhưng cô chả hiểu gì cả. Việc đó có liên quan đến anh ta sao?

Dương Lịch Hi giống như đọc được suy nghĩ của cô, lời nói vừa tức giận vừa có chút tự kiêu:

- Tất nhiên có liên quan! Vì em thích tôi nên mới như vậy. Không phải sao?

-Anh.... Làm sao.... anh....

- Là con nhỏ kia nói cho tôi biết.

-

Tôi cười xuề, lập tức chạy đi mất.

Nguyễn Thị Thúy Hồng cụp mắt, không dám nhìn thẳng vào Dương Lịch Hi. Nhưng nếu nhìn từ trên xuống, không chỉ có thể thấy hàng mi thẳng thẳng kia mà còn có thể thấy môi dưới bị răng gặm cắn không thương tiếc.

Trong đầu Thúy Hồng điên cuồng quay loạn trong một mớ suy nghĩ, không cái nào rõ ràng cũng không cái nào quá mức mơ hồ. Chỉ biết, cô bị dồn vào tường, không có lối thoát. Giống như tình cảnh hiện tại vậy!

Đột nhiên, hai cổ tay bị giữ chặt thì được buông ra, thả lỏng.

Có cánh tay hung mãnh cùng dịu dàng, ôm cô vào lòng. Có bàn tay, nâng niu cùng yêu thương, vuốt nhẹ mái tóc đen nhánh của cô. Chưa đâu, còn có giọng nói quen thuộc thoảng qua tai, mang theo hương vị nam tính như một cánh đồng rộng mênh mang bao trùm lấy cô, ấm nóng cùng mát lạnh. Nhận ra những cử chỉ lạ lùng chưa bao giờ được cảm nhận đó, cánh môi đỏ bị cắn liền được buông ra, lộ huyết sắc đỏ thắm.

- Đồ ngốc. Tự trọng gì chứ? Em bỏ cái thứ đó đi được không? Nếu vậy thì tôi mới có thể mê hoặc em hoàn toàn chứ!

-

- Thúy Hồng. Ngay từ đầu, khi muốn thấy “nước tan thành lửa”, tôi thật có ý đùa giỡn em. Nhưng sau đó, mỗi lần nhìn thấy em, tôi lại chẳng thể giữ ý định đùa giỡn đó thêm nữa. Tôi muốn làm thật. Thúy Hồng! Tôi muốn làm thật! Tôi muốn khiến cho em thật sự tan chảy trước tôi, giống như cách tôi đã tan chảy vì em vậy đó.

-

- Tôi thích em. Đồ ngốc ạ!

- Tôi.....

- Không cần nói gì cả. Nguyễn Thị Thúy Hồng. Tôi biết cả đời này của em chỉ có lòng tự trọng kia làm niềm kiêu hãnh thật sự. Vì thế, em không phải lo gì đâu. Cũng không cần hoang mang suy nghĩ làm sao để tốt nhất. Cứ như thường là được rồi, mọi chuyện còn lại cứ để tôi lo. Em biết đàn ông thích nhất là cảm giác chinh phục mà. Tôi muốn chinh phục em bằng chính sự quyến rũ của mình. Vì vậy, hứa đi, hãy để tôi lo thôi nhé.

-

Tự trọng không cần vứt đi cũng không cần phải củng cố thêm. Thâm tâm không cần phải mong manh hay phải cứng rắn thêm. Tâm trí chẳng phải lo lắng hay điên cuồng suy nghĩ. Tất cả chỉ cần giao cho người kia, anh sẽ tự biết cách phải làm thế nào để tốt nhất, để niềm kiêu hãnh duy nhất của cô mãi trường tồn và tình yêu của cô vẫn bền vững.

- Thúy Hồng?....

Nữ vương ngạo kiêu như cô đến với ngôn tình là vì thú vui và cũng vì muốn tìm được một nửa thích hợp có thể dành cho mình. Sở dĩ cô không tìm ngoài đời là vì cô quá kiêu ngạo. Và lòng kiêu ngạo đó không cho phép cô được như những cô gái khác - mong muốn theo đuổi và được theo đuổi.

- Thúy Hồng?....

Vì thế..... Chỉ duy nhất lần này thôi, cô muốn được làm theo lời người khác.

- Thúy Hồng à.....

Một lần thôi, có được không?....

- Thúy Hồng à.... em nói gì.....

- Em đồng ý.

- Gì.... Gì cơ?

- Em đồng ý. Thế nên, hãy cố gắng chinh phục em bằng sự quyến rũ của anh nhé.

-

Được rồi, chỉ một lần thôi.

Cô sẽ làm theo lời người khác.

- End Ngoại Truyện -

Note: Ha ha, cố lắm mới xong đó nha! ^^ 3434 từ, thật quá kinh khủng :3

Tính cách của bé Thúy Hồng mọi người thấy sao? Hơi phức tạp đúng không? Hi hi, bởi vì thiên tài vốn là những kẻ lập dị mà :v

Mà thôi, không nói nhảm nữa. Dù sao cũng xong ngoại truyện rồi, mình đi vào vấn đề chính nha. Bắt đầu chương tiếp theo sẽ có biến. Hơi bị gay cấn đó, nhớ đón xem nha các tình yêu =333

14. Chương 12: Đua Ngựa

-Nơi này là....

-Trường đua ngựa.

Nếu muốn tâm hồn mình sôi động, dồn dập trong cơn hồi hộp, phấn khích đến cực điểm, không đâu thú vị hơn trường đua ngựa The Weekend.

Ngô Nữ Thục Nguyên ngay lập tức bị choáng ngợp bởi nơi này.

Những con tuấn mã khỏe mạnh thông thả đứng bên cạnh chủ nhân của nó. Hàng ngàn người đi lại tấp nập trong sân khán giả hồng kiểem một chỗ xem tốt. Bảng số màu xanh nhấp nháy trên cao, không khí tươi vui và đông đúc đến mức dồn sôi cả bụng. Ngay cả một nhân vật “tầm cỡ” như cô, bước vào đây liền trở thành một phần tử nhỏ nhoi, lọt thỏm giữa biển người như ong vỡ tổ.

Như thế này... Phải như thế này mới là trường đua ngựa chứ!

Thục Nguyên căng tròn mắt ra nhìn, thở ra một hơi.

-Cha mẹ ơi....

Dương Tuấn nhếch môi cười nhìn con mèo nhỏ reo lên thích thú.

-Các bạn có thấy hồi hộp giống tôi không? - Tiếng của bình luận viên vang vọng trong trường đua ngựa rộng thênh thang vừa phát ra, lập tức cả trường đua liền vang dậy tiếng trả lời, vang dội như tiếng sấm rền, dội vào lồng ngực con người một cú phấn khích.

-Ha ha, hồi hộp cũng đúng thôi. Bởi chúng ta biết rõ, tại sao chúng ta lại có mặt ở đây và tại sao lại cảm thấy như thế này. Vào ngày hôm nay, tất cả các bạn, kể cả tôi sẽ được chứng kiến những viễn cảnh có thể làm nên lịch sử. Hơn hàng trăm các tay đua từ khắp thế giới tập trung về đây, thi đấu trong cuộc thi The Weekend quy mô toàn thế giới lần thứ 30; và qua ba đợt thi đấu trong suốt mấy tuần vừa rồi, cuối cùng, chúng ta cũng có thể biết những tay đua vào vòng chung kết là ai. Trên tất cả, sau ngày hôm nay, Vua của bộ môn đua ngựa sẽ được tôn vinh thế giới!

Thục Nguyên hét lên một tiếng sảng khoái. Tiếng hét hòa vào biển người thành một bản âm dữ dội. Được rồi, giết chết cô đi! Nơi này quá mức tuyệt vời! Thục Nguyên cười rạng rỡ, hận không thể đập phá cái gì đó để thỏa sự kích động tột cùng. Những buồn bã sâu muộn liền lập tức tan như bong bóng xà phòng, nhường chỗ cho sự ham vui của một tính cách lập dị bị đè nén mấy ngày nay. Theo đuổi Lưu Thiên Vũ, cô đã phải cố gắng ra dáng một tiểu thư cao sang đài các, thùy mị nét na mà đè nén bản chất dị hợm của mình. Giờ phút này, nỗi đè nén bị giải tỏa, tính cách thật sự được bộc lộ, Thục Nguyên cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Đúng rồi! Phải thế chứ! Cô cực thích những nơi như thế này, mạnh mẽ, cá tính và đầy điên loạn. Thục Nguyên quay sang Dương Tuấn, cười đến mức muốn rách quai hàm ra. Cô cố nói thật lớn, để tiếng của mình không bị nhấn chìm giữa sự ồn ạt của không gian:

-Dương Tuấn, tôi thích nơi này!

Dương Tuấn đứng im bất động, hai tay dút vào túi quần, ánh mắt say mê và mông lung nhìn.

Đúng thế. Cậu cũng thích chỗ này....

-Thục Nguyên.

-Gi?

-Sao chúng ta không tham gia cuộc thi này nhỉ?

Ô, tham gia?

-Ba tay đua lọt vào chung kết đang tiến lên vạch xuất phát cùng với người bạn đồng hành của họ. Sau ba hồi chuông, chung kết sẽ chính thức bắt đầu.

Tiếng bình luận viên lại vang lên, mở đầu một cuộc đua đầy mong đợi.

“Reng.”

Tiếng chuông thứ nhất vang vọng. Ba tay đua gắt gao nhìn đường đua.

“Reng.”

Tiếng chuông thứ hai vang vọng. Ba tay đua nắm chặt dây cương.

“Reng.”

Tiếng chuông thứ ba vang vọng. Ba con tuấn mã lập tức xuất phát trong tiếng reo hò vỡ òa sau sự lắng lặng nín thở của tất cả.

-Mới bắt đầu mà ba tay đua kiệt xuất của chúng ta đã bộc lộ rõ tài năng của mình rồi. Cả ba con tuấn mã phi với vận tốc ánh sáng xem chừng đều ngang ngửa nhau. Chà, thật khó đoán trước được ai sẽ là kẻ thắng cuộc phải.... Ô! Có thể tin không? Trên đường đua bỗng nhiên xuất hiện hai vị khách không mời bí ẩn!

Ba con ngựa màu xám-xám-đen phi thân với vận tốc ánh sáng, vụt qua lòng người một tiếng trống hồi hộp. Người ta mãi chú tâm vào đó mà chẳng để ý đến “những vị khách không mời”. Cho đến khi hai con ngựa màu trắng toát suýt sao đuổi kịp ba tay đua chính thì mới giật mình tròn mắt nhìn.

Hai tay đua mới xuất hiện, vận phục trang màu đen tuyền nhưng vẫn dễ nhận ra là một nam một nữ. Kỹ thuật cưỡi ngựa vô cùng thuần thục và điêu luyện, phóng như chớp trên đường đua. Ba tay đua kia không cam chịu bị vượt mặt, liền thúc ngựa tiến lên, dùng kinh nghiệm lão luyện của mình, “phi thân” nhanh như cắt. Khán giả vốn dĩ đã hồi hộp, bây giờ lại càng hồi hộp hơn. Những con tuấn mã vượt qua chướng ngại vật một cách suôn sẻ và dễ dàng, dường như chẳng có gì làm khó được họ. Đánh cua, vượt rào, băng băng chạy như lướt trên đường đua nhưng chẳng ai vượt nổi hai con ngựa màu trắng toát phi song song nhau. Khán giả reo hò phấn khích. Ban tổ chức cuộc đua lập tức phái người kiểm tra xem ai là người cưỡi hai con ngựa trắng kia. Những người giám sát liên tục tuýt còi, thậm chí nói trên mic, yêu cầu “vị khách không mời” dừng lại và bước ra khỏi cuộc đua. “Hai vị khách không mời” vẫn thản nhiên cưỡi ngựa, băng băng trên đường đua, chẳng đếm xỉa gì đến những lời cảnh báo, yêu cầu kia. Tư thế phi phàm như tiên giáng trần, bình thản mà tuyệt đẹp.

Khán giả càng ngày càng thấy thú vị, reo hò mãi không thôi. Bình luận viên cũng không làm chủ được tình yêu say mê dành cho đua ngựa đích thực, liên tục bình luận và đánh giá. Không khí mỗi lúc mỗi sôi động và náo nhiệt.

Hết cách, giám sát viên phải cưỡi ngựa, đứng ngay tại đích, cản trở để yêu cầu dừng lại. Ba tay đua kia dừng ngay lại những hai con ngựa màu trắng vẫn phi điên cuồng, bất chấp một “rào người” đứng chắn ngay tại vạch đích. Giống như là không chịu từ bỏ và quyết định sẽ tiếp tục tiến lên, mặc kệ sẽ có thể đâm vào “hàng rào chắn” kia.

Khán giả bắt đầu thấy hoảng loạn. Bình luận viên cũng căng mắt hồi hộp dõi theo.

-Các vị. Không lẽ những tay đua cừ khôi của chúng ta định đâm vào giám sát viên thật sự?

Hai con ngựa phóng đến, nhanh như điện, vốn dĩ là sẽ đâm vào “rào chắn” nhưng lại không làm điều đó.

Hai bóng người ngựa màu đen trắng hòa lẫn, phi đến, thực hiện cú nhảy vọt lên cao, vượt qua đầu những người giám sát, phi phàm như thần thánh.

Tất cả tròn mắt nhìn, không dám tin là thật.

“Hàng rào chắn” đứng đó, ngơ ngẩn nhìn, buông lơ cả chiếc còi, cầu mong chính mình đang nằm mơ.

-Không thể tin nổi. Họ - những tay đua trong lịch sử đã làm điều tưởng như không tưởng được. Thật tuyệt vời!!!!

Tiếng bình luận viên đánh thức tất cả khỏi trạng thái mộng mị. Ai nấy tỉnh dậy liền reo lên, hò hét, hân hoan không thể chạy đến ôm thấy những “tay đua lịch sử đó”.

Nhưng đến khi nhận ra thì đã chẳng thấy họ đâu. Hai con ngựa màu trắng đứng thông thả gặm cỏ, tay đua lại biến mất dạng. Bí ẩn và khó tin như khi họ xuất hiện....

~—

~Dương Tuấn ném vào lòng Ngô Nữ Thực Nguyên một lon bia. Sau đó ngồi xuống bên cạnh rồi tự mình bật nắp lon, tu một hơi ừng ực.

-Thật tuyệt! Chưa bao giờ tôi cảm thấy vui như thế này. Cảm ơn cậu, Dương Tuấn!

Thực Nguyên mỉm cười, tay vẫy lon bia nhìn xa xa.

Dương Tuấn im lặng nhìn theo đôi mắt cô nhưng cũng không rõ mình đang nhìn cái gì. Có lẽ là trường đua ngựa thấp thoáng xa xa. Có lẽ là bóng hai con ngựa màu trắng mà mình vừa cưỡi xa xa. Hay cũng có lẽ là ánh mặt trời tà tà phía tây.

-Thục Nguyên.

-Ừm?

-Tôi thích em.

-Tôi không quan tâm.

Thục Nguyên thờ ơ và lãnh đạm, đôi mắt vẫn nhìn xa xăm.

Dương Tuấn cười khẩy nhìn con mèo nhỏ đáng yêu mà nhẩn tâm.

-Vẫn yêu hần sao?

-Yêu đến mức không dứt ra nổi.

-Thật trớ trêu. Sao tôi lại thích một người độc ác như em chứ?

Dương Tuấn thích Ngô Nữ Thục Nguyên, đó là điều không thể thay đổi được, cho tới thời điểm này.

Nhưng đáng tiếc, ngoài Lưu Thiên Vũ, kẻ si tình như Ngô Nữ Thục Nguyên sẽ chẳng động lòng với ai cả.

Thế mà, Lưu Thiên Vũ lại nở lòng cự tuyệt....

-Đúng vậy. Sao lại như thế chứ?

Thục Nguyên lặng lẽ thở dài. Sao cô lại thích Lưu Thiên Vũ chứ? Sao cô cứ cố gắng mà Lưu Thiên Vũ vẫn sắt đá như thế chứ?

Lạnh đến thấu xương.

-Lưu Thiên Vũ thật quá ngốc nghếch.

-Đàn ông đều là một lũ ngốc.

-Thế sao em không cho tôi một cơ hội đi. Kẻ Sát Nhân sẽ không sống cùng một kẻ ngốc đến mức không rõ tình cảm của mình như Lưu Thiên Vũ phải không?

Thục Nguyên nhìn Dương Tuấn. Đôi mắt long lanh, hút hồn, tựa hiền dịu như làn nước mùa thu, mà thực ra là lãnh đạm đến đáng sợ. Cô cười. Cười người trước mặt và tự cười chính mình.

-Đúng vậy. Sao tôi lại sống với một kẻ ngu ngốc như thế?

-.....

Làn nước dợn hơi hanh nhẹ của nắng.

-Là vì tôi yêu anh ta. Còn tha thiết hơn tình cảm của cậu đối với tôi. Hiểu không?

Biển tình như một lỗ xoáy, có thể hút tất cả vào đó, nhấn chìm đến chết, hoặc đưa họ đến nơi tốt đẹp hơn. Vì thế, chẳng ai đoán trước được điều gì cả. Bởi đã bị hút vào đó thì chỉ có thể chờ bàn tay của số phận quyết định....

Thục Nguyên đứng dậy, phải đi bụi dính trên quần, quay lưng bước đi.

Dương Tuấn ngồi một hồi, thở dài, sau đó đứng dậy đi theo.

Giống như Ngô Nữ Thục Nguyên, cậu cũng rơi vào hố xoáy biển tình rồi, không thoát nổi.

Haizz.... Như thế này thì đành chờ thời cơ mà hồi lộ thân số mệnh để được đến một nơi tốt đẹp thôi.

Rất tiếc. Vì tình ai cũng trở nên ích kỉ.

15. Chương 13: Càng Ngày Càng Xa (phần 1)

Lưu Thiên Vũ ngồi trong phòng, thần nhẩn lảnh tĩnh không gợn sóng, chăm chú xem bảng số liệu trên máy tính, tay trái cầm gõ gõ nhẹ nhẹ trên mặt bàn, tay phải cầm hồ tập tài liệu. Xấp giấy trắng quen thuộc in hàng tá chữ, kẻ khác không hiểu sẽ không biết tại sao nó có thể khiến người người chú tâm vào mỗi ngày. Quên luôn giờ giấc, quên luôn bản thân, lâu ngày sinh bệnh công việc.

Lưu Thiên Vũ chạy trốn, không muốn gặp mặt Ngô Nữ Thực Nguyên là vì bức bối trong lòng kia, và cũng vì muốn mắc cái “bệnh công việc” đó để quên đi những gì xung quanh, để ép buộc bản thân ngừng nghĩ về một hình bóng.

Đúng vậy, đây coi như cũng là một dạng ngược đãi bản thân.

Người ngoài nhìn vào sẽ thấy anh thực sự quá chú tâm vào công việc, nhà cũng không về, hoặc nếu về cũng là lúc ai cũng đã ngủ, chỉ để thay một bộ quần áo rồi lại đến công ty. Phong thái quá đỗi bình tĩnh, lạnh lùng và nghiêm túc, cứ như một cái máy, không biết đến từ cảm xúc viết như thế nào.

Đúng vậy, quá đỗi thanh thuần và lạnh lẽo. Đôi mắt kia, cứ như một cái hồ không đáy, dù rằng nhìn vào thì không thể rời mắt nhưng cũng chẳng thể nào biết nó ánh lên những tia sáng gì.

Tuy nhiên đó là suy nghĩ của những người bình thường.

Kể có bản chất tinh tế và nhạy cảm sẽ nhận ra, đôi mắt chẳng phải là đang lãnh tĩnh không gợn sóng gì. Nhầm to, ánh nhìn nghiêm túc và vô định đó là đang che dấu chính mình!

Phải, là che dấu chính mình, che dấu một tâm trạng, che dấu một kiểu cảm xúc, che giấu tất cả suy nghĩ trong đầu - những thứ dường như không thể để cho kẻ khác nhìn thấy được. Và cũng có thể là một kiểu chạy trốn. Người bình thường sẽ không thể nhận ra, bởi Lưu Thiên Vũ được nỗi đau rèn luyện trở thành một kẻ che giấu cảm xúc quá đỗi xuất sắc. Chẳng ai có thể biết sâu thẳm trong trái tim kia đang cảm thấy như thế nào, trừ khi đôi môi bạc tình tự động thổ lộ hết thảy.....

- Lưu Tổng, chúng tôi về trước đây. Anh cũng nên về sớm đi, dự án đã sắp hoàn thành xong rồi. - Nghiêm trợ lý thu dọn tài liệu, chào một tiếng rồi đi về luôn. Chuyện này cũng chả có gì mới mẻ, lúc nào mà Lưu Thiên Vũ chẳng vui đùa vào công việc?.....

Chờ cho đến khi tất cả mọi người tan ca đi về nhà, Lưu Thiên Vũ mới buông xấp giấy mình giữ khư khư trên tay xuống, ngã đầu ra sau ghế, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Lòng bàn tay chảy mồ hôi, ướt đầm.

Kì thực, nói là làm việc, anh thế mà chẳng thể mang cái gì vào đầu óc trống rỗng, lại càng không thể suy nghĩ. Xấp giấy tuy là cầm trên tay nhưng lại thoát ẩn thoát hiện, giống như đang trong sương mù, cái gì cũng không rõ ràng.

Lưu Thiên Vũ lại chậm rãi mở mắt ra, hơi nhìn tờ giấy trắng trên bàn chẳng chịt những nét vẽ loạn xạ, chữ không ra chữ, hình không ra hình, sau đó vươn tay vô nát, vứt vào thùng rác - nơi đầy ắp những tờ giấy như vậy.

Mấy ngày không gặp, hình bóng kia lúc nào cũng chực sẵn mà ủa ra trong trí óc.

Thật sự, có quên cũng không được.

Lưu Thiên Vũ buồn cười nghĩ.

Chưa có gì với nhau mà mới mấy ngày đã thành cái dạng này, nếu sau này có biến, mấy năm trời không trông thấy thì chẳng thể tưởng tượng nổi nó sẽ phát triển thành cái dạng gì. Được rồi, đến lúc này anh đúng là chỉ có thể vô lực thừa nhận, mình đã để người con gái kia ảnh hưởng quá nhiều vào cuộc sống của chính bản thân.

Cơn hốt hoảng qua đi rồi tới cơn giận dữ, cơn giận dữ qua đi rồi tới cơn đau khổ, cơn đau khổ qua đi rồi chỉ còn lại sợ hãi tràn ngập.

Anh sợ rằng mình sẽ rơi vào bẫy tình một lần nữa.

Anh không hiểu rõ tình yêu nhiều lắm nhưng con tim vốn đã trải qua đau khổ tự biết với lòng mình rằng, sự việc đã bắt đầu nghiêm trọng.

Kể cả Vương Mỹ Anh cũng chưa từng khiến Thiên Vũ cảm thấy nhiều cảm giác đến như vậy.

Rung động có, yêu thương có, quý mến có, hờn giận có, buồn bực có, thậm chí còn có nỗi sợ hãi tuy vô hình nhưng cực kì lợi hại khiến cho Lưu Thiên Vũ trở nên cảnh giác cao độ, lúc nào cũng phải trừng mắt, giương kiếm đối phó.....

.... với kẻ địch thậm chí mình còn không biết mặt, ở đâu và hiện diện như thế nào.

Miên man suy nghĩ, càng suy nghĩ càng thấy trống rỗng. Mấy ngày nay, Lưu Thiên Vũ đã quá mệt mỏi để nổi giận hay như thế nào nữa rồi. Đầu óc thậm chí còn lười đến mức không muốn định hình bất cứ thứ gì, ngoại trừ hình bóng cứ vô thức lặp đi lặp lại trong tâm trí.

Bất chợt điện thoại rung lên.

- Vâng, Tổng Quản ạ.

- “Lưu Thiên Vũ, sao giờ này con chưa về? Cũng đã mấy ngày rồi con không có mặt ở nhà, ta gọi thế nào cũng chẳng được!”

Thật có lỗi. Chạy trốn luôn luôn làm ảnh hưởng đến người khác.

- Con bận chút việc.....

- “Dù là việc gì cũng phải chú ý đến sức khỏe chứ! Đứa nhỏ ngốc này..... Ta mặc kệ là việc gì, con mau về đi. Con chưa ăn tối đúng không?”

- Đã ăn rồi.

- “Chắc lại là mấy bữa ăn qua loa bên ngoài chứ gì? Mặc kệ, con mau về đi, ta nấu cơm. Ta muốn tận mắt nhìn thấy con ăn cơm và khỏe mạnh bình thường. Lưu Thiên Vũ ,con phải biết chăm sóc bản thân mình.”

- Vâng, con về ngay đây.

Đành vậy. Dù có gặp nhau hay không, dù muốn trốn tránh thế nào, Tổng Quản lo như vậy, không thể nào không về nhà.

Lưu Thiên Vũ nhẹ đặt cái bút máy xuống bàn, cầm lấy chiếc chìa khóa xe. Cảm giác lạnh lạnh của kim loại chạm nhẹ vào lòng bàn tay nóng hổi, trong khi những đầu ngón tay vẫn lạnh buốt giá.

Anh chẳng thể nghĩ thêm gì nữa rồi, đành mặc kệ vậy.

Về thôi.

Cuối cùng cũng rời khỏi bàn làm việc, đứng dậy, đi về nơi mình đã tận lực trốn tránh.

Không phải không sợ, không phải không căng thẳng, cũng không phải đã có thể làm rõ ràng mọi chuyện.

Mà là quá mệt mỏi để làm bất cứ thứ gì.

Và cũng quá mệt mỏi đã xác định rõ cái gì.

Có lẽ đúng như lời Dương Lịch Hi nói.

Lưu Thiên Vũ, luôn luôn cần thêm thời gian hơn, so với một người bình thường.

..... Chiếc xe màu bạc độc nhất vô nhị thông thả băng băng trên đường. Ừm, là thông thả, không phải là vận tốc lướt nhanh như mũi tên mà ngạo mạn vụt đi, không thêm quay đầu lại nhìn một cái. Bởi vì “thong thả”, chiếc xe chậm chậm lăn đi, con đường như dài thêm ra, cảnh vật như trải rộng hơn. Tuy nói đã sống ở đây đủ lâu để coi nó là quê hương, nhưng chưa bao giờ, đôi mắt sâu thẳm kia được dịp dừng lại ở nơi cảnh vật, ngắm nhìn một chút. Chiếc xe màu bạc có thể đã lướt qua con đường này không biết bao nhiêu lần, nhưng đôi mắt kia thì chính là lần đầu tiên, lướt qua bức tranh muôn màu bên cạnh.

Cuối cùng, Lưu Thiên Vũ cũng chạm đến câu hỏi mà anh-nên-tự-hỏi-từ-lâu-lắm-rồi.

Quãng thời gian kia, anh đã làm gì với bản thân mình vậy?

Rời đi, bỏ lại mảnh đất chôn cùng đau thương ấy, đến nơi xa lạ này, ép buộc bản thân, ngừng lại tưởng niệm quá khứ. Để rồi bây giờ, khi đột nhiên nhận ra, Lưu Thiên Vũ thực không hiểu nổi, chính mình đã như thế nào mà khiến bản thân thay đổi như vậy. Từ bản chất, đến con tim, từ quan niệm, đến lý trí. Tất cả, đều thay đổi..... kia chẳng phải Ngô Nữ Thục Nguyên sao.....

Thuận theo phản xạ nhanh, chân đạp phanh gấp lại. Không phải vì đã đến nhà hay hồi hộp hay căng thẳng khi sắp gặp người kia, mà là, ngạc nhiên tột độ.

Người kia, vì cái gì, người kia.....

Đôi mắt phượng vốn sâu không đáy giờ bàng hoàng mở to hết cỡ.

Đốt ngón tay bất giác siết chặt vô lăng, đầu ngón tay run run.

Hô hấp nghẹn lại, tim như bị ai đó bóp nghẹt, chậm rãi mang đến cảm giác đau đớn và vô vàn khó chịu.

Giống như có hàng ngàn con kiến bò qua bò lại trên quả tim đang đập nhanh, bất kể nhịp điệu.

Đôi mắt phượng, hướng tầm nhìn lên phía trước. Trong đôi đồng tử hiện lên hình bóng Ngô Nữ Thục Nguyên.

Và một người đàn ông khác.

Người con trai ôm chầm lấy con mèo nhỏ, mặc cho con mèo nhỏ nhăn mày cau có, cố hết sức đẩy người kia ra.

Hình ảnh này tưởng như đối lập, nhưng vào mắt Lưu Thiên Vũ lại hết sức hài hòa.

Còn không phải đi? Bộ dạng đẩy đẩy như vậy, cái ôm ôn nhu mà thật chặt như vậy, gắn bó như vậy, thân thiết như vậy, còn không phải đi? Gương mặt cau có của người kia, nét cười sùng nịnh của người nọ, tất cả vô tình tạo nên một bức tranh có quan hệ vô cùng đồng nhất. Chẳng tựa hai người xa lạ, mà giống như một cặp đôi yêu nhau, thật thắm thiết, thật sâu sắc - người con gái đang giận. Đối.

Chính suy nghĩ đó, làm Lưu Thiên Vũ chết lặng.

Trong mắt anh, chẳng thể nhìn ra một ý nghĩa nào khác ngoài hình tượng như vậy.

Sức sống. Tuy rằng không thể nói đã quay lại, nhưng sự thật là, bộ não vốn dĩ không thể nghĩ được gì, lúc này lại quay cuồng trong ngàn vạn suy nghĩ. Cùng cảm xúc.

Chung quy, không thể diễn tả được.

Chúng là cho anh muốn nhắm mắt lại rời khỏi.

Và cũng làm cho anh muốn hung hăng tiến tới, mặc kệ cảm xúc bộc phát.

Và cũng làm cho anh, ngưng đọng trong mọi cảm xúc.

Tế bào não vừa nóng rực vừa lạnh ngắt.

Chỉ có thâm tâm đang gào lên với chính bản thân trong gương.

Lưu Thiên Vũ, mi đang thấy gì đây???

(còn nữa)

Author's Note: Hì hì, chương này nói qua nói lại cũng chỉ là Lưu Thiên Vũ ngồi tự kỉ thôi nhĩ?

Lâu lắm rồi mới viết xong, ai, thật sự khâm phục tốc độ chậm như rùa của mình :3

Hì hì, cách dòng hơi nhiều nhể? Thôi kệ, chỉ cần nó dài ra là được rồi.

Thôi, mị lượn nga ~ ~ ~ Đọc truyện vui vẻ ~ ~

~

16. Chương 13: Càng Ngày Càng Xa (phần 2)

Lưu Thiên Vũ, mi đang thấy gì đây???

Thấy? Thấy gì ư? Thấy một cặp đôi yêu nhau đang trong cơn giận dữ ngọt ngào, thấy người con gái quen thuộc thốt nhiên xa vời đến ngàn vạn, thấy mình như một kẻ vô tình chen ngang vào - 1 mối quan hệ chẳng? Hay là thấy, con tim và tâm trí mình, đang bị dày vò, nhàu nát?

Mất anh mờ đục. Nhưng trong đầu không ngừng niệm đi niệm lại hình ảnh kia.

Người con gái đó là Ngô Nữ Thục Nguyên.

Người con trai kia chính là Dương Tuấn.

Một người là vợ mình, một người gần như là kẻ thù của mình. Họ đang làm cái việc mà người ta gọi là “ngoại tình” kia, trước mắt mình. Nếu là ngày xưa, chắc chắn Lưu Thiên Vũ sẽ hừ lạnh tuyệt giao, mang theo tràn ngập ý khinh bỉ. Còn bây giờ, Lưu Thiên Vũ không rõ mình cảm thấy thế nào nữa.

Tim mình, có còn đập hay không đây?

Bàn tay mình, còn cảm giác không đây?

Mình có đang suy nghĩ không đây?

Lưu Thiên Vũ, chính xác là mi bị gì vậy?

Thần thờ. Một sự thần thờ không tin nổi vào những gì mình trông thấy, xong đó lại kéo theo vô vàn cảm giác lạ lẫm nữa.

Ngạc nhiên thì đã sao? Khó chịu thì đã sao? Tự chối bỏ thì đã sao? Tất cả còn giá trị sao, khi mà Lưu Thiên Vũ không thể không chế bản thân nữa?

Đúng vậy. Khó tin phải không? Một kẻ vô cảm bất định như Lưu Thiên Vũ lại vì chuyện đáng khinh bỉ này mà tức giận. Thậm chí, dùng từ nổi cơn thịnh nộ cũng không có gì quá khoa trương.

Vì anh chính xác đang trong trạng thái như vậy!

Mắt mờ đục, không chỉ vì màn sương trắng xóa mà còn vì lửa giận ngàn ngút ngất trời. Cánh cửa xe bị mở ra thô bạo, đóng lại cũng thô bạo. Chiếc xe màu bạc độc nhất vô nhị nằm trong góc khuất, hoang mang nhìn chủ nhân mình đi về phía ngôi nhà, về phía cánh cửa mới được đóng lại bởi người con gái vừa vào nhà kia.

“Rầm!”

Cửa được mở, cửa lại được đóng. Đôi khi những vật vô tri vô giác lại nghiễm nhiên trở thành thứ dễ bộc lộ nổi tức giận. Và những vật vô tri vô giác đó, chỉ biết giương con mắt trống rỗng của mình nhìn những gì đang xảy ra.

Đang xảy ra cái gì ư?

Đơn giản thôi.

Lưu Thiên Vũ mạnh mẽ đi tới. Ngô Nữ Thục Nguyên cảm thấy có người đến, theo phản xạ quay đầu lại, trừng mắt ngạc nhiên nhìn chính mình..... bị ép sát vào tường.

Trước mặt là khối băng ngàn năm, từ trên tay truyền đến cảm giác đau đớn vì bị giữ chặt lại. Nhưng chẳng hề hấn gì. Đôi mắt trong veo kia chỉ biết mở thật to ra. Cơn ngạc nhiên không chứa ra một khoảng trống để suy nghĩ. Trước mâu quang lạnh lẽo tối dần lại như màn đêm. Không một ai có thể nhìn ra trong màn đêm có gì. Ngô Nữ Thục Nguyên, cũng không ngoại lệ.

Vì vậy cô chỉ biết trơ mắt nhìn. Phản ứng tất chậm như sên, chỉ có thể, im lặng.

Đôi mắt phượng dài dài, lạnh lùng đến thấu xương.

Nhưng cũng chỉ là một lớp ngụy trang vô cùng hoàn hảo.

Bởi thực chất, trong anh đã không còn một khoảng trống nào nữa rồi.

Ngọn lửa tự do bùng cháy khắp nơi, thiêu rụi tâm can, bóp nát con tim, trong bụng ẩn nhẫn một nỗi đau bỏng rát, vừa khổ sở vừa tức giận. Tất cả mọi đau khổ dồn nén hết trong tim, không thể nào truyền ra ngoài. Đã thành thói quen. Ngay cả khi chết, Lưu Thiên Vũ cũng không bao giờ lộ ra nửa điểm tình cảm trong tâm trước mặt người khác. Tựa như một con tắc kè luôn ẩn mình trong không gian, màu sắc sặc sỡ kia cũng chỉ để che giấu cho màu sắc thực sự bên trong.

Ai mà biết được chứ? Ai mà hiểu được chứ? Huống hồ Lưu Thiên Vũ luôn là một kẻ nguy trang bậc thầy?

Đặc biệt nhất là trong tình cảm.

Chỉ có..... có lẽ hơi mất kiểm soát..... đầu ngón tay run rẩy không kiềm chế được.

- Tiểu Vũ, anh sao vậy?

- Cô vừa đi với ai?

Đôi mắt đen láy long lanh kia, sao có thể ngây thơ như vậy, trong sáng như hồ nước mùa thu như vậy chứ? Ánh nhìn này, trước kia chỉ có một khoảng không vô hồn, bây giờ, sao lại có thể đẹp như vậy? Còn gì đẹp hơn đôi mắt long lanh này không?

Lời nói vừa phát ra, mâu quang đen tuyền cũng nhìn trực diện vào đôi mắt kia. Giờ thì Lưu Thiên Vũ còn cảm thấy muốn cúi với đôi mắt của người trước mặt, chỉ vì nó quá đẹp.

Chẳng biết vì sao con tim lại rỉ máu không dứt, vết cắt vốn chưa lành miệng giờ càng rách toạc ra tệ hại hơn.

Anh chẳng biết mình đang bị gì nữa.

Chỉ biết, toàn thân thật đau, đến tận xương tủy.

- Anh sao vậy? Tiểu Vũ, trông anh lạ lắm.

-

Trông cô cũng thật xa cách..... Ngô Nữ Thục Nguyên ạ.

Ghen hờn giận dữ đau đớn tệ hại, mọi cảm xúc ồ ạt kéo đến làm con tim rỗng tuếch vì bị lửa tàn phá trở nên mất cảm dị thường. Chỉ một rung động nhỏ với tiếng động của một chiếc lá rơi, chỉ một lời vô tình hay cố ý dấu điểm sâu sắc cũng bị phóng đại lên đến ngàn lần, làm Lưu Thiên Vũ chậm rãi cảm nhận hết bản thân đang bị ăn mòn đến mất đi cảm giác.

Cái gì cũng không nhìn rõ, cái gì cũng không nghe được. Chỉ có bản thân tự mình nói, tự mình nghĩ, tự mình tìm trong ánh mắt long lanh kia một thứ gì đó mà chính mình cũng không rõ.

- Ngô Nữ Thục Nguyên. Tôi chỉ muốn biết cô vừa đi với ai?

- Tiểu Vũ, anh ghen đấy à? - Ngô Nữ Thục Nguyên mở to mắt, rướn người tới đối diện với đôi mắt phượng tràn ngập hàn khí.

-

- Anh thực sự đang ghen sao? Vì em đi với Dương Tuấn sao?

- Cô đi cùng Dương Tuấn? Đừng đi với hắn nữa.

- Vì sao? Vì anh ghen sao? Oa, thế ra anh vì thích em nên không muốn em đi với người đàn ông khác.....

- Hắn là cả gài bom ngày đó, năm lần bảy lượt muốn dồn tôi và cô vào chỗ chết. Đừng quan hệ với hắn nếu cô không muốn rắc rối.

- Đúng rồi! Hắn là kẻ như vậy nên em không nên qua lại với hắn, và cũng vì anh đang ghen nữa đúng không, Tiểu Vũ?

-

Nếu không nhìn thấy hình ảnh kia, Lưu Thiên Vũ chắc chắn sẽ nghĩ rằng đôi mắt trong veo như nước này chính là ánh mắt của người con gái yêu anh say đắm.

Nhưng hiện giờ, con tim rỗng tuếch ngờ vực mình đang gặp phải một kẻ nguy trang bậc thầy khác.

Anh cảm phần đôi mắt đẹp kia. Anh chán ghét đôi mắt đẹp kia, và sau cùng là cảm thấy sợ hãi.

Cho dù trong đôi mắt xinh đẹp ấy có chứa những ý nghĩ gì, anh cũng không muốn khám phá nữa.

Đơn giản, có lẽ là vì sợ đụng tới một điều đáng sợ nào đó sẽ khiến Lưu Thiên Vũ thâm hiểm rơi xuống mười tám tầng địa ngục.

Chính vì vậy dù ngoài mặt chỉ có băng lãnh xa cách thì con tim rỗng tuếch bên trong lại kịch liệt run rẩy. Lưu Thiên Vũ buông cổ tay nhỏ nhắn ra - đến tận cùng cũng không biết mình đang làm gì và nghĩ gì - cổ bình tĩnh cũng không kiềm được mà rải những bước thật dài, thật nhanh.

Nhưng sự tình luôn trở trêu đối với kẻ đang muốn bỏ trốn.

Ngô Nữ Thục Nguyên bướng bỉnh muốn nghe câu trả lời nằm-trong-danh-sách-Lưu-Thiên-Vũ-muốn-gạt-qua. Cô níu chặt cánh tay cứng ngắc kia lại, đôi mắt đẹp kiên định muốn người kia đối diện với chính mình và cho mình một câu trả lời thích đáng.

Không biết vì cô thực sự không biết Lưu Thiên Vũ đang nghĩ gì hay là biết mà muốn giẫm thêm cho vết rách càng sâu mà cứ buộc anh phải quay người lại.

Đôi mắt phượng vẫn như cũ chỉ tỏa hàn khí băng giá đến cực điểm.

- Anh đang ghen vì em, đúng không, Tiểu Vũ?

-

Nếu được, Lưu Thiên Vũ chỉ muốn ngay lập tức chìm vào bóng tối. Để không phải nhìn thấy đôi mắt kia nữa.

Rõ ràng là đẹp như vậy, tại sao bây giờ anh thấy nó thật đáng sợ?

Tại sao? Sao anh lại trở nên hãi hùng như vậy, chỉ vì người con gái nhỏ bé này chứ?

Ngay cả những lúc đối mặt với cái chết cũng không đáng sợ như vậy.

Ngô Nữ Thục Nguyên, cái tên này nghe thật quen.

Cũng thật xa lạ.

-

- Tiểu Vũ! Anh mau trả lời em đi! Anh muốn em không qua lại với Dương Tuấn vì anh đang ghen đúng không?

-

Đúng không?

- Tiểu Vũ, anh mau nói đi! Tiểu Vũ!

-

- Tiểu Vũ, anh mau trả lời.....

- Không phải!

-

- Nếu cô tiếp tục qua lại với Dương Tuấn, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Trong khi đó, nhiệm vụ của tôi là phải bảo vệ cô.

Những lời nói trách nhiệm sáo rỗng không ít lần phát ra, nhưng giờ phút này anh cảm thấy cổ họng đau rất kinh khủng.

Lời vừa nói liền hi vọng kẻ mới lên tiếng là một người xa lạ nào khác.

Lưu Thiên Vũ vẫn lạnh lùng như trước dù trong tâm rất bồng.

Chỉ có, đôi vai nhỏ run lên một hồi rồi buông thõng.

-À, ra thế.....

-

- Em hiểu rồi. Em về phòng trước, chúc ngủ ngon, Lưu Thiên Vũ.

-

Là Lưu Thiên Vũ, không phải Tiểu Vũ.

Bóng người vốn nhỏ bé mềm mại, giờ vẫn nhỏ bé mềm mại như vậy, dần dần khuất sau cánh cửa phòng.

Chỉ có, Tiểu Vũ thẫn thẫn thờ thờ đứng ở đó, một mình, đôi mắt trống rỗng.

Là cô khiến anh đau rất lẫn sợ hãi, tại sao cuối cùng lại bày ra vẻ tuyệt vọng rồi bình thản bỏ đi như thế?

Và rốt cuộc, khoảng cách trước mắt là gì đây?

Ngô Nữ Thục Nguyên.

-

Cái tên này, thật lạ quá.....

- End Chapter -

Author's: Ai, không còn gì để nói rồi. Tốc độ này thậm chí còn chậm hơn cả ốc sên nữa. *thở dài*

Cũng sắp đến hồi kịch tính rồi, cơ mà, tình hình là chuẩn bị thi a. *khóc*

Sau khi thi hoặc là trước khi thi một ngày (:v) tuổi sẽ cố hoàn thành xong truyện nga

~~Bái bai

17. Chương 14: Lưu Thiên Vũ (phần 1)

- Yo! Tiểu Hạ, tuần trăng mật vui chứ? Hôm nay trở lại thấy còn xuân sắc hơn trước nha!

Khắp văn phòng nở rộ tiếng cười vang. Người phụ nữ tên Hạ vừa giả vờ khiếm tốn che miệng cười, vừa thoải mái tận hưởng sự ngưỡng mộ của đồng nghiệp. Ha ha, ngưỡng mộ hay ghen tị cũng đúng thôi. Chồng của cô vừa giàu vừa vô cùng thương vợ. Từ tuần trăng mật này trở về chính là mở ra một cuộc sống gia đình hòa thuận, hạnh phúc, tràn ngập trong nhung lụa.

Như thế, người phụ nữ nào không muốn chứ? Đến cuối cùng, bến đỗ duy nhất cũng chỉ là một gia đình, chưa nói đến kinh tế, trước tiên cũng phải bình yên đã....

- Mà thôi, Ngọc Hạ a, tuần trăng mật như thế nào, kể nghe chút xem nào.

- Ai, trăng mật thì có gì kể chứ, mọi người cũng thật là, cũng chỉ là lượn lờ khắp thành phố Paris, dạo vòng vòng rồi tiện tay chọn mấy món đồ trong mấy trung tâm mua sắm mà thôi, chẳng có gì đáng kể cả.

- Ồi, như thế mà còn nói chẳng có gì đáng kể á? Tốt số đến thế là cùng.

- Ha ha, thôi, thế trong lúc tôi nghỉ phép có chuyện gì không? - Ngọc Hạ vừa cười vừa nói, tâm tình vô cùng tốt. Chà, nhớ tới cái vòng tay bằng vàng tuyệt đẹp kia.... Cuộc sống này quả là thiên đường a!

Trong lúc cô đang tưởng nhớ đến những gì mình mới trải qua mấy ngày trước, toàn văn phòng đã tràn ngập bầu không khí im ắng dị thường. Kì lạ đến mức ngay cả Nguyễn Ngọc Hạ cũng phải hiểu kì góc đầu khỏi suy nghĩ mà nhìn.

Đám người của phòng nhân sự đồng loạt kéo cô đến gần cánh cửa khép hờ, làm ra vẻ bí bí mật mật, rất lợi hại khiến người ta sốt ruột. Rốt cuộc là đám người quái dị này bị sao thế?

- Có chuyện gì.....

- Suyet chuyện này hết sức quan trọng a, là chuyện lớn đó!

- Thì lúc nào chả có chuyện lớn.....

- Nhưng lần này không giống như mấy lần trước, cũng không phải chỉ đơn thuần là chuyện giám đốc bộ phận thiết kế ghét cay ghét đắng thằng nhóc nhỏ hơn mình năm tuổi, là chuyện lớn, kinh thiên động địa luôn đó!

- Thế rốt cuộc là chuyện gì?

-

Đám người chết dấm này hết quỷ dị nhìn nhau đến quỷ dị nhìn xung quanh, thẳng đến lúc Ngọc Hạ sắp phát điên mới tiếp tục bầu không khí quỷ dị mà tiết lộ “thiên cơ tuyệt mật”.

- Vị chủ tịch cao quý của chúng ta thất tình rồi!

-

Ngọc Hạ hạ thùy mắt, tiêu hóa xong “thiên cơ” liền nâng mi mắt lên, nhìn tất cả bằng nửa con mắt, bộ dạng vừa tột cùng khinh bỉ vừa muốn hừ lạnh nói ra một tiếng, kiểu như, đùa nhau à.

Đùa nhau à?

Tính khí của Lưu Thiên Vũ như thế nào, đám nhân viên lâu năm ở đây còn không biết sao?

Một kẻ căm ghét ái tình và phụ nữ như thế liệu có khả năng thất tình sao? Xuất hiện một cô vợ chắc chắn là vì bất đắc dĩ. Dù là vì lý do gì, anh ta đảm bảo sẽ dùng hết sức lực để đánh đuổi ái tình, làm sập đổ mọi kế hoạch tán tỉnh của Ngô Nữ Thực Nguyên, xây dựng nên bức rào chắn vững chãi nhất. Như thế thì đang yên đang lành, làm quái nào lại lòi ra cái tin kia a?

- Ngọc Hạ chuyện này tuy khó tin nhưng là thật, không phải đùa đâu. Cô đừng sốc nhé, “lão bản” rất..... á kia, nhân chứng vật chứng đến rồi, suyet.....

Lưu Thiên Vũ vừa vắn thông thả đi ngang qua, không hề để ý đám nhân viên lăm chuyện nép sau cánh cửa khép hờ.

Chỉ đi qua như tình cờ, lọt vào trong mắt kẻ nhìn thấy chỉ vài giây đã đủ khắc sâu đến tận cùng. Từ kẻ ngốc đến kẻ thiên tài đều nhận ra một sự thay đổi không hề nhẹ. Mà sự thay đổi không hề nhẹ ấy, đối với những cao thủ tình trường thì chính là phát chí mạng, chỉ liếc mắt qua một cái liền có thể nhận ra được.

Hai mắt Ngọc Hạ trừng lớn đến mức không thể to hơn nữa, lớn hơn cả lúc trông thấy khu mua sắm xa hoa, tráng lệ ấy.

Cái dáng cao lớn vừa vinh hãnh, vừa kiêu ngạo như long như phượng trước đây giờ chỉ còn lại thơ thần, thông dong trong im lặng. Gương mặt góc cạnh, sắc nét, đôi mắt luôn tỏa ra hàn khí băng lạnh, chỉ liếc một cái đã đủ làm kẻ khác mềm nhũn, mâu quang đen láy một màu của trời đêm, sâu thăm thẳm như lạc vào dải ngân hà, lúc này trở nên trống rỗng đến mơ hồ, cứ ngỡ ngác, mông lung, sáng cũng không mà tối cũng chẳng phải. Khí khái quyền rũ bất định một thời, ma lực huyền bí, lãng tĩnh của bậc đế vương, nếu trước đây là phong toả đầy hiểm nguy từ xa, thì bây giờ chính là bất cần lan ra đến ngoài, bừa bãi ẩn hiện nét quyền rũ không gì tả hết được. Ngày hôm qua làm người ta bất an và sợ hãi, ngày hôm nay chính là khiến kẻ khác nổi lên tham vọng muốn chiếm hữu cỗ mị lực mang theo hương ngào ngạt của cỏ non.

Là ngây dại như cỏ non chứ không phải uy hiếp như chông tuyết sắc nhọn.

Cha mẹ ơi!

Đây là lão bản lợi hại người người quy phục ư? Không phải chứ, có nhầm lẫn ở đâu không vậy? Trời ơi, đất ơi, đây là vị lãnh đạo bất khả xâm phạm của Lưu Thị sao?

- Tiểu Hạ? Không phải là kinh ngạc đến ngây người chứ?..... Mọi người xem đi, không phải tôi đã nói rồi sao? Cứ từ từ mà thông báo cho Ngọc Hạ thì có phải là tốt hơn không?

-

Đối với đám người bất quá thích hóng hớt chuyện hay như trong phòng nhân sự này, cái thể loại kia đáng làm sự để đời về sau.

Lưu Thiên Vũ đi rồi, đám người bất quá này còn ngồi xổm trên đất rì rầm bình luận. Riêng Ngọc Hạ thì đang quay trở thành y chang cái dáng vẻ trước đây của mấy kẻ kia khi bất ngờ biết tin trong lúc cô đang đi tuần trăng mật.

Cũng không trách được, Lưu Thiên Vũ như vậy liếc qua một cái cũng biết là thất tình. Hơn nữa, đây chính là lần đầu tiên anh ta lộ ra hết thấy tâm tư trước mặt người khác đó.

Ngọc Hạ cắn khấn tay rầm rứt.

Lão bản a lão bản, em còn đang định giới thiệu cho anh một tiểu thụ khả ái đáng yêu mà, sao anh nở lòng nào biến thành cái dạng như vậy???

Lại còn là thất tình đến vô cảm xúc vì một người phụ nữ nữa chứ!

Hu hu oa, đúng là tình cảm của Lưu Thiên Vũ gặp số phận bi đát bao nhiêu thì chặng đường bẽ thẳng thành cong của giới hủ nữ khó khăn bấy nhiêu!

Hu hu..... Lưu Thiên Vũ đã thay đổi rồi!

Thay đổi, thật sự thay đổi quá nhiều rồi.

Con người ta thường luôn luôn không hề nhận ra bản thân mình thay đổi đến mức nào, nhiều bao nhiêu. Và thay vào đó họ chính là đi suy nghĩ về những khúc mắc lẫn quẩn trong lòng, nghĩ đi nghĩ lại, không tìm ra lối thoát thường thường hay trở nên dẫn dờ, thờ thẩn như vậy.

Với Lưu Thiên Vũ, chuyện lẫn quẩn trong lòng là cái gì?

Lẫn quẩn... lẫn quẩn sao?

Ba ngày trước, sau cuộc nói chuyện với Ngô Nữ Thục Nguyên, cô ở trong phòng một mình suốt cả một ngày. Không ra ngoài, không ăn uống, không nói chuyện, chỉ thi thoảng ngân nga vài khúc dân ca để người khác còn biết cô còn sống.

Không vô lý đâu, một Kẻ Sát Nhân quỷ dị như thế thì chẳng ai quẩn nỗi sẽ xảy ra chuyện gì.

Hôm đó Lưu Thiên Vũ không đi làm.

Và đến mấy lần anh loay quanh trước cửa phòng Thục Nguyên, im lặng lắng nghe vài tiếng ngân nga thanh thanh trầm ổn rồi lại ngẩn người ngồi lại ngoài ban công. Hoặc chần chừ đứng trước cánh cửa, muốn một hơi mở ra mà xông vào.

Vì cửa không hề khóa.

Nhưng chẳng ai dám bước vào.

Bất luận là người đứng bên ngoài nói gì, bên trong vẫn không có tiếng đáp lại. Biết là Ngô Nữ Thục Nguyên vô sự nhưng kẻ đứng ở bên ngoài nghe ngóng cũng chỉ biết giậm chân lo lắng, căn bản vẫn là không dám vào.

Nói đến đây, mới nhận ra mị lực và khí chất thực sự của một mỹ nhân.

Mỹ nhân đẹp thì xoàng rồi, từ trước đến nay chẳng bao giờ thiếu người có dung mạo xuất chúng cả. Nhưng một mỹ nhân có thể hư không khiến người khác làm theo ý muốn của mình thì mới thực sự là mỹ nhân.

Tỉ như khúc dân ca nho nhỏ ngọt ngào kia, lại như ngụ ý muốn tránh mọi sự làm phiền, cũng đừng có chen chân vào chuyện cô có đang hành hạ mình, hành hạ người hay không.

Vì vậy, mặc dù là cửa không khóa, mặc dù là có lo lắng đến thế nào, mặc dù là trời có sụp đến nơi, tất cả vẫn không hện mà vâng lời, ngoan ngoãn đứng bên ngoài, không dám mạo phạm đến thiên tử. Lưu Thiên Vũ cũng không ngoại lệ.

Không phải là có đến mấy lần, mà là có đến mấy trăm lần Lưu Thiên Vũ muốn một phát xông vào, muốn nhìn thấy người con gái mang tên Ngô Nữ Thục Nguyên kia, sau đó, hẳn là phải ngã ngốc đứng một chỗ. Đơn giản vì anh chẳng biết phải làm thế nào cả. Làm thế nào? Sau khi thấy người kia xong lại làm gì nữa? Một hơi bực bực lòng mình à?

Buồn cười. Lòng mình như thế nào còn không rõ mà đòi bực bực. Bực bực cái gì? Hét lên một tiếng a thấu trời xanh à? Mà nếu thật sự hét lên như vậy, thâm tâm Lưu Thiên Vũ chắc chắn sẽ trở thành một cái vỏ ốc rỗng không, rỗng đến mức có thể làm dội lại thanh âm của tiếng hét.

Anh chẳng nghĩ được cái gì cả. Thất thần, ngã ngốc, một cái vỏ ốc không hồn.

”Cái Bống là cái bống bang

Mẹ Bống yêu Bống, Bống càng làm thơ...”

”Con cò mà đi ăn đêm

Đậu phải canh mềm lộn cổ xuống ao...”

Mặt trời khuất sau núi, cuối cùng cũng hết một ngày. Bầu trời úp bát, đen thăm thẳm một màu.

Tiếng ngân nga nhẹ bỗng dừng lại từ lúc nào. Sự im lặng một hồi lâu làm Lưu Thiên vũ đang ngơ ngẩn cũng phải bừng tỉnh. Mỹ nhân thôi hát, không còn chút âm điệu nào quanh quẩn trong gian nhà lạnh lẽo. Lưu Thiên Vũ đứng dậy khỏi ban công, mang theo hơi thở lạnh lạnh của màn đêm vừa buông trở vào, ào một cái liền đứng trước cánh cửa im lìm. Bàn tay phải theo bản năng đưa ra đặt lên nắm đấm cửa.

Do dự một hồi cũng thật là lâu. Sau đó mới dám hạ quyết tâm mở cửa ra.

Quyết tâm vừa hạ, vừa vặn cửa cũng mở.

Lưu Thiên Vũ giật mình, tâm hồn thoát bay một phát lên tận mười tám tầng không, có níu trở về cũng không được.

Ngô Nữ Thục Nguyên lúc này giống như quay trở lại cái ngày cả hai lần đầu tiên gặp nhau.

Mái tóc thắt hai bím dày, cánh mũi nhỏ, thanh tú khê pháp phồng. Đôi môi trắng bệch dù thiếu sức sống vẫn cuốn hút lại thường. Bộ váy ngủ màu trắng, vẫn đục. Làn da trắng đến nỗi gần như trong suốt, dễ làm người ta liên tưởng tới truyền thuyết hoa hồng, về một cô bé có làn da trong suốt đến nỗi có thể nhìn thấy mạch máu bên trong. Và khi chết đi sau khi ôm vào lòng những kẻ mang trên người gai nhọn chi chít, trên nắm mộ lại mọc lên cây hoa hồng. Màu hoa đỏ như màu huyết dụ đẹp mê hồn, thân cây chi chít gai như nhắc nhở cô bé đã làm thế nào để chữa khỏi bệnh cho những kẻ kia....

Lần đầu tiên gặp nhau cũng giống y như vậy.

Ngô Nữ Thục Nguyên khi ấy ôm trong tay một chiếc túi thổ cẩm, đôi mắt lạnh lẽo vô hồn nhìn vào Lưu Thiên Vũ. Mắt đối mắt, mặt đối mặt, hai trái tim bằng giá khê chạm vào nhau liền nhìn nhau thật lâu, phả ra làn hơi của sương mù băng tuyết. Sau đó, cả hai không nói một lời cùng vào trong xe, chiếc xe màu bạc sẽ lăn bánh về gian nhà này.

Còn bây giờ, trong tay Ngô Nữ Thục Nguyên cũng ôm chiếc túi dệt thổ cẩm của ngày đó. Đôi mắt màu đen lầy cũng là đôi mắt bằng giá của ngày đó. Không khí cũng là không khí xa cách của ngày đó.

Nhưng nó lại khiến Lưu Thiên vũ cảm thấy rằng, thời gian chỉ cần nhích thêm hai mươi tư bước nữa, giữa cả hai sẽ không có sau đó nào nữa.

Cô gái nhỏ hơi ngẩng đầu, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào ánh nhìn đầy mông lung và sương mù của Lưu Thiên Vũ.

- Lưu Thiên Vũ.

Nghe được một tiếng gọi trong trẻo, Lưu Thiên Vũ cuống đến độ không thở được.

Chẳng biết vì lý do gì, chỉ biết gắt gao mở mắt thật to chờ đợi những lời nói tiếp theo phát ra từ đôi môi bạc thếch không sức sống kia.

- Lưu Thiên Vũ.

Anh nặng nề thở ra một hơi. Một hơi thở đầy áp lực.

- Lưu Thiên Vũ.

-Ừ.....

Giọng có điểm khàn.....

Được rồi, không sai, là khàn đục vô cùng.

- Tôi thích anh.

-

Thích? Ừ.... Thích.... Đại não Lưu Thiên Vũ lại trống rỗng, chỉ biết vô thức lặp lại mỗi một từ.

Và lại căng ra chờ đợi những lời nói tiếp theo.

-

Bầu không khí lại im lặng một hồi. Im lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng thở, tiếng tim đập, tiếng kêu leng keng như có như không của chuông gió. Chuông. Gió. Gió thoảng qua, động vài cái vào những cái chuông nhỏ xinh xinh, thích thú động thêm vài cái nữa, vài cái rồi vài cái. Leng keng rồi lại leng keng....

- Nhưng đó đã là chuyện của ngày cũ.

Leng keng, leng keng.....

- Lưu Thiên Vũ, từ bây giờ chúng ta không còn quan hệ với nhau nữa.

Leng keng.....

- Anh không thích tôi, anh thấy tôi chướng mắt. Vậy được, tôi giải thoát cho anh.

18. Chương 14: Lưu Thiên Vũ (phần 2)

- Anh không thích tôi, anh thấy tôi chướng mắt. Vậy được, tôi giải thoát cho anh.

Một lời liền bỏ đi. Bước chân nhẹ nhàng và khoan thai, từng bước rời khỏi nơi này, nhanh đến nỗi khiến lòng người hoài nghi có phải thuật phân thân gì đó trong phim ảnh. Cứ như vậy mà đi, trái ngược với Lưu Thiên Vũ, một kẻ như đang mang theo trên chân gông cùm nặng trĩu cất bước không nổi, nói cũng không nên lời.

Ngô Nữ Thục Nguyên, có lẽ thực sự có phép thuật.

Cô biến mất rồi.

Căn nhà đèn điện sáng trưng nhưng nhìn thế nào cũng chỉ thấy là một mảnh hắc ám tiêu điều xơ xác.

Đầu óc đã trống rỗng, giờ lại càng trống rỗng hơn. Tâm can trống rỗng, tiềm thức cũng trống rỗng. Lưu Thiên Vũ làm gì bây giờ đều chỉ theo bản năng.

Mọi việc xảy ra nhanh đến nỗi chỉ giống như một cái chớp mắt. Nhắm mắt lại, mở toang ra, thứ ánh sáng hiện diện kia không biết đã rút đi tự bao giờ, để lại trước mặt là khoảng không tối sẫm, cái gì cũng không nhìn rõ.

Mặt trời lặn, mặt trời mọc, kim giây đi, kim phút rong ruổi, kim giờ chạy theo cuối cùng, tuần hoàn, tuần hoàn, dường như thế giới này chỉ còn tồn tại một mình Lưu Thiên Vũ, tự biên, tự diễn, tự mình làm rồi tự mình ngồi ngẩn người ra, chờ đợi như một cái xác không hồn.

- Chủ tịch? Chủ tịch? Chủ tịch! Anh.... Ly trà đã đổ rồi kìa....

- Ủ.

- Chủ tịch? Nhà vệ sinh ở bên này mà.....

- Ủ.

- Chủ tịch? Chủ tịch! Có người đòi gặp, nói tên là Dương gì đó.... A, chủ tịch, thư kí Trương có chuyện cần bàn.....

- Ủ.

- Chủ tịch! Chủ tịch! Anh có nghe tôi nói không vậy? Phía bên Nam Tuấn muốn kí với ta một hợp đồng mới, sẽ giao cho ai xử trí và làm thế nào đây ạ?

- Ủ.

- Ý của anh là sao..... ạ?

- Ủ.

- Chủ tịch? Anh có sao không vậy.... A, anh Dương, anh xem, chủ tịch Lưu đang có chuyện gì vậy?

- Không có chuyện gì đâu thư kí Trương. Anh trước đi sắp xếp mọi việc, hợp đồng cứ giao cho giám đốc điều hành là được, Lưu Thiên Vũ để tôi lo.

- Vậy được, tôi đi trước.

Có rất nhiều chuyện, chính bản thân đương sự phải chịu trách nhiệm lấy. Và cũng có rất nhiều chuyện, phải có người ngoài nhảy vào giúp mới mong thúc đẩy tiến độ.

Nếu vậy, Dương Lịch Hi anh đây đảm bảo là đến chín phần phải đảm nhiệm vai trò người ngoài.

Thiên a, người hết chuyện làm rồi sao? Nhất định phải là lão tử nhảy vào mới được sao?

Gi? Hồi lão tử làm sao lại dính vào được à? Hừ, nhắc lại cũng cảm thấy hết sức vi diệu!

Lưu Thiên Vũ (chắc chắn là tâm hồn vất ngược trên cây!), lái xe thế nào lại gây ra tai nạn, sau đó cứ giương mắt ếch không hiểu chuyện gì đang xảy ra mà vẫn lái xe một mạch đi luôn. Vừa lúc đó, lão tử tình cờ lái xe đi ngang qua, chứng kiến từ đầu, nhìn tới nhìn lui, nghĩ qua nghĩ lại vẫn là cần rằng bước xuống xe giải quyết giúp đỡ hậu họa người kia gây ra.

Nếu không thì có mà sáng ngày mai cảnh sát đến tìm tận cửa rồi lại xảy ra thế chiến thứ III cũng nên.

Vì vậy, lão tử rút cuộc cũng phải đuổi theo đến đây để làm rõ xem cặp vợ chồng này có chuyện gì.

- Lưu Thiên Vũ, cậu và Ngô Nữ Thục Nguyên đang có chuyện gì thế hả? Trời ạ, trên đời này còn tồn tại cái loại người như cậu sao? Lưu Thiên Vũ? Lưu Thiên Vũ! Nói, mau nói, cậu và Kẻ Sát Nhân đại khai sát giới hay sao hả?

Lưu Thiên Vũ ngược mắt nhìn cây nấm đầu đỏ đang dựng ngược lông mày mà hét.

- Ngô Nữ Thục Nguyên.....

-

Một tiếng hít sâu, hít sâu thật sâu.

Nói này giờ cũng chỉ có cái tên kia là lọt vào tai người này.....

- Lưu Thiên Vũ.... Cậu và Ngô Nữ Thục Nguyên đánh nhau à?

- Ngô Nữ Thục Nguyên.....

-

Được rồi, lão tử sẽ đi gọi điện hỏi Ngô Diệu Hân.

“Tút.... Tút.... Cạch.....”

Vài phút sau, Dương Lịch Hi quay lại, sắc mặt ngưng trọng nhìn Lưu Thiên Vũ.

- Lưu Thiên Vũ. Cậu. Gây. Ra. Chuyện. Lớn. Rồi. Nha.

-

Chuyện lớn? Ờ, cũng không hẳn là lớn..... mà là QUÁ LỚN!

Xin được phép dùng thuật xuyên không để di chuyển đến nhà thương điên hai ngày trước.

Ở đây tuy không có tuyết rơi nhưng cũng có bầu trời đen kịt đầy mây, sấm sét đùng đùng, gió ào ào nổi bão, thời tiết ban đêm muốn có bao nhiêu âm u thì có bấy nhiêu âm u. Nhà thương điên, nhà tù, sở cảnh sát hay các công trình phúc lợi xã hội, mấy năm trở lại đây luôn được chính phủ để mắt tới, hết tu bổ đến đầu tư. Khang trang thì có khang trang, hiện đại thì có hiện đại, nhưng cái nhà thương điên này chính là nằm trên một mô đất trống, không biết làm thế nào mà tới hôm nay, đặc biệt trở nên âm u và đáng sợ vạn phần.

Âm u đã đành, đáng sợ cũng thôi, dùng một phút, sấm sét xé ngang bầu trời, liền xuất hiện một cô gái mặc váy trắng đứng trước cổng nhà thương điên.

Mẹ ơi!

Mấy nhân viên dọn vệ sinh tình cờ thấy liền ngất xỉu.

Là đang dọa chết người sao?

- Mỹ ma nữ a! Sống đến bao nhiêu tuổi đầu, giờ mới thấy được mỹ ma nữ a! Ừ ư.... Tôi ngất.....

Không trách được. Tất nhiên, không trách được.

Ngô Nữ Thục Nguyên thực sự là mỹ ma nữ.

Bộ váy ngủ màu trắng, vắn đục, đỏ thắm. Mái tóc dài màu đen buông xõa, tự do tung bay vô trật tự trong gió, mềm mại như mây mà vương máu như dây thép gai, muốn đâm nát cả trời đêm*. Trong tay ôm một chiếc túi thổ cẩm, cũng loang máu. Gương mặt xinh đẹp của thiên sứ, bị vấy máu, đôi mắt phiếm hồng nhưng băng lãnh và vô hồn tựa như trong suốt. Đôi môi bạc mím chặt, đứng trước cánh cổng nhà thương điên một lúc lâu thì chậm rãi mấp máy từng lời không rõ.

Và từng sợi chỉ đỏ màu huyết dụ dây dưa lăn ra ngoài khoé miệng.

Những “thi thể” nằm bịch trên đất, vừa mới run rẩy đứng dậy được một chút liền vô phương bắt tỉnh lần nữa.

Kẻ khác có thể không biết, nhưng phàm là người liên quan đến nơi từng chấp chứa nàng Tây Thi kia đều biết, mặc kệ là có vô tội hay không, Ngô Nữ Thục Nguyên đều có sở thích “sưu tập máu”.

Nhiều nhất là máu của chính mình.

Cái này có lẽ phải là không kẻ ngoài cuộc nào biết được.

Thiên tài luôn có tính cách vô cùng quái dị. Ngoại trừ người thân quốc thích ra, không ai có thể hiểu nổi trong đầu cô nghĩ cái gì, muốn làm gì, và bản chất thực sự là như thế nào. Thiên a, biết chết liền luôn đó, mặt đối mặt đã thấy nhũn ra như cháo rồi, còn trí tuệ để nghĩ về mấy thứ khác sao? Người thông minh thiên phú dĩ bẩm đã đành, lại thêm sắc đẹp vạn biến vạn hóa kia nữa, đến cả khẩu đại bác chắc cũng mềm

oạt mà bắn trật hướng. Chưa hết chưa hết, thể lực của Ngô Diệu Hân, thể lực của Lưu Thiên Vũ, mặc dù chưa có lời đe dọa nào tất cả đều ngằm run sợ mà yếm kín mọi chuyện mình biết.

Kẻ biết nhiều nhất luôn là kẻ chết sớm nhất.

Với cái thể giới này, đó vẫn là chân lý.

Vì thế, khi Ngô Nữ Thục Nguyên được Lưu Thiên Vũ đón đi, nơi nơi liên tưởng bừng như hoa nở. Những tưởng cuộc đời sẽ đẹp như vậy mãi mãi, thế mà nhằm trúng lúc chẳng ai ngờ được, lại giữa một bầu không khí như thế này, Kẻ Sát Nhân bất ngờ xuất hiện như một con ma nữ xinh đẹp.

Mỹ ma nữ, cái tên nghe chẳng buồn cười chút nào.

Ngay cả Dương Lịch Hi đang ngồi đây tại một thời điểm khác và một không gian khác cũng phải rùng mình một phen sau khi nghe thư kí của Ngô Diệu Hân kể lại chuyện.

Ngô Nữ Thục Nguyên như vậy dám cá mười phần là do gây chuyện với Lưu Thiên Vũ và hai mươi phần là do Lưu Thiên Vũ làm lớn chuyện!

- Vũ. Nói đi, cậu và cô ta có chuyện gì.

Lại nói, lần đầu tiên Dương Lịch Hi mở miệng gọi một chữ Vũ là khi cả hai mới gặp nhau. Lần thứ hai mở miệng gọi Vũ là khi cha của người này mất. Lần thứ ba kêu một tiếng Vũ, không ngờ lại trong tình cảnh này.

Xưng hô thân mật, người ta thường gọi tên riêng của nhau. Nhưng giữa Dương Lịch Hi và người này, chỉ có khi có chuyện thật sự lớn, anh mới có chuyện vô thức mở miệng gọi như thế theo bản năng.

Mà cũng không sai được đâu, anh thừa biết cô ta có thể sẽ là “chuyện lớn nhất” trong đời Lưu Thiên Vũ tính từ khoảng thời gian này à! Anh em tốt phải cùng nhau vượt qua mọi khó khăn, gian khổ, giúp nhau đi lên, chuyện này lỡ dính vào rồi thôi nhảy hố giúp luôn!

- Vũ, cậu và cô ta cãi nhau sao?

-

A....

Dương Lịch Hi đưa tay đỡ trán.

Sau chuyện này chắc phải mua thuốc bổ não để tẩy bổ mắt....

Lưu Thiên Vũ à, cầu người đừng trưng ra bộ mặt ngây ngốc đến xuất thần nhập quỷ như thế! Hồn của người treo đi đâu rồi? Chết xám trong đầu người biến đi đâu rồi? Làm ơn triệu hồi chúng về gấp đi! Mắt của người, lão tử nhớ nó là mắt phượng, luôn bắn ra tia tử ngoại dọa kẻ khác một trận không rét mà run chứ không phải là mắt nai, mắt to, mắt tròn, mắt long lanh lấp lánh, ngây thơ chưa hiểu chuyện à! Còn nữa, khí chất của người, lão tử vẫn luôn nhớ là hàn băng từ trong ra ngoài, hàng thật giá thật chứ đâu phải là tinh anh thuần khiết như thỏ con mắt hồng đâu??? Vì cái gì người chớp mắt một cái là thay đổi xoành xoạch ba trăm sáu mươi độ luôn như vậy? Người phải để cho dân thường bọn ta thích nghi một chút chứ! A!!! Tức chết mất!

Dương Lịch Hi tức đến độ đỏ mặt, đi đi lại lại, nghĩ nghĩ một lát đành rút điện thoại ra gọi cứu viện.

- “Em nghe.”

- “Thúy Hồng ~”

- “Gì? Anh đừng dùng cái giọng điệu đó để nói với em có được không?”

- “Biết làm sao được, người ta nhớ em mà ~”

(Hừ *bĩu môi* mới này là đứa nào tức muốn xì khói?)

- “Cúp máy đây.”

- “Khoan khoan, người ta là có chuyện quan trọng đó! Lưu Thiên Vũ...”

- “A, đừng nhắc cái tên đó trước mặt em! Cái tên kia không biết đã làm gì mà khiến Thục Nguyên thương thế nặng nề thế kia, em thật muốn băm hấn ra làm trăm nghìn mảnh!”
- “Bớt giận, bớt giận ~ Nữ vương à, chi bằng hãy dành thời gian mà hận Lưu Thiên Vũ ra để đến xử lý chuyện này đi? Coi như người ta cầu xin em đó, người ta đang bị dồn vào chân tường đây!”
- “Anh đang ở chỗ hấn sao?”
- “Thúy Hồng, cứu mạng a ~”
- “..... Năm phút sau em tới. Chỉ cần.... anh dẹp cái giọng nũng nịu kia có được không???.....”
- “.....”

Nữ vương tác phong cũng thật mau lẹ và dứt khoát. Cúp máy cái rụp, đúng năm phút sau đã thấy đại khí thế vừa ngạo kiều vừa đáng yêu ấy ào tới. Dương Lịch Hi cười đến híp mắt, cửa vừa mở liền chuẩn xác nhảy tới, hướng Thúy Hồng mà choàng qua ôm, thân thiết cọ cọ lên vai người trước mặt, thiếu điều có một cái đuôi hồ ly vậy vậy nữa là đúng bài.

Nguyễn Thị Thúy Hồng đen mặt xách con hồ ly màu đỏ qua một bên, không nói hai lời đã muốn hướng cái cửa mà ném ra ngoài.

- Anh ở ngoài!
- A, không muốn!
- ~ =”= Dương Lịch Hi, buông em ra.

- Không muốn không muốn

~Nguyễn Thị Thúy Hồng một mặt thở nhẹ một hơi không hề nhẹ, một mặt túm cổ con hồ ly ra, nâng mặt lên cho cái đầu màu đỏ đối diện với mình. Nhìn khuôn mặt anh tuấn mỹ mạo mà thâm hoài niệm nhỏ nhỏ. Đúng là đừng bao giờ trông mặt mà bắt hình dong, người này trông soái thể kia thôi chứ thật ra là cực kì thích nũng nịu, bám dính người khác không rời. Thật muốn đánh cho vài phát!....

..... Mà thôi..... mềm mềm mượt mượt tíu ta tíu tít, thể này cũng thật đáng yêu..... Nghĩ lại muốn hôn một cái.....

“Chụt.”

Nguyễn Thị Thúy Hồng có dùng chút son. Nền trên má phải của Dương Lịch Hi liền lưu lại nhàn nhạt dấu son màu đo đỏ, hai mắt mông lung si ngốc.

-
- Hồ ly xụi lơ xụi lác....
- Anh ở ngoài.
- Tuân chỉ. ^^

-
.....

Người nói gì? Đỏ mặt? Người nói lão nương đỏ mặt? Ha, đỏ cái gì mà đỏ, chỉ có hồng hồng chút thôi, điều đó là chứng tỏ lão nương sức khỏe tốt, da dẻ hồng hào, rõ chưa? E hèm, không bàn về vấn đề này nữa vào chính sự!

Hơi đằng hắng điều chỉnh lại sắc mặt một chút, uốn ngực, ngẩng cao đầu, mang theo khí thế cường đại của nữ vương mà đối mặt với quân thù..... Gì? Ta nói thể không phô trương quá đâu. Thật mà. Với một số người, ngay từ khi sinh ra đã mang trong mình một loại khí chất của đại vương rồi, vì vậy, để vương với nhau, cùng là thống lĩnh kiêu ngạo thì chỉ có đánh nhau trời chết. Tất nhiên ngoại trừ ta với Tiểu Hi Hi ra. Dương Lịch Hi là quân vương, có uy vũ chứ không có ngạo khí, vả lại, đáng yêu như thế, đánh là đánh thế nào được?

Gì? Người đòi ví dụ? Bị mù à? Lưu Thiên Vũ là đế vương vô tình lãnh khốc, cùng với ta mang theo ngạo khí đầy người, chứng cứ rành rành ở đây, còn không thấy sao?

Nữ vương ngay từ lúc quay lại đã trừng trừng nhìn kẻ trước mặt một cách đại nộ và thẳng tay dẫm một phát chí mạng. Tất nhiên là không phải ở mặt.

-

Lưu Thiên Vũ có hơi chao đảo. Thần thái si ngốc cố hữu cũng hơi chao đảo.

Quả nhiên.... Thúy Hồng cắn răng. Chỉ có bạo lực mới giải quyết được vấn đề.

- Tên ngốc chết tiệt, một mình người đã đủ ngu ngốc đến tức chết rồi, còn kéo thêm những người khác vào làm gì, hả?

Dương Lịch Hi đang áp tai lên nghe ngóng cũng phải dựng đứng.

Rầm rầm, bịch bịch, nghe ra chỉ toàn tiếng đập vỡ, hình như là của đồ đạc..... Không phải là đại khai sát giới chứ? Ý, còn có tiếng chửi, hình như của Thúy Hồng..... Ai da ai da, lo quá đi mất! Sao chỉ toàn tiếng ném đồ đạc thôi thế này? Liệu có ném luôn cả bộ bàn ghế vào nhau không? Ừ hừ.... có thể lắm đó.... có khi còn rút súng ra bắn cũng nên.... Ý, im lặng rồi..... Hừ, cừ gì mà cách âm tốt quá vậy? Nếu không phải nói lớn tiếng thì hoàn toàn không thể nghe gì khác nữa. Uy, có khi nào là đánh nhau đến ngắt xỉu luôn rồi không?.... Từ từ.... không có đâu, còn nghe loáng thoáng tiếng Thúy Hồng hét lên mà. Hét gì ấy nhỉ? “Ngô Nữ Thục Nguyên”?

Ồm....Có liên quan sao?

Thôi kệ, nếu chỉ vì cái tên của người đang không có mặt ở đây đó mà bầu không khí trở nên lạnh ngắt như tờ thì chắc có chuyện không nhỏ rồi. Đang nói cái gì nữa vậy? Cửa a, cầu người đừng có cách âm tốt như vậy có được không? Nghe không rõ gì cả.

Gì? “Lưu Thiên Vũ.... Người khắc nghiệt với bản thân mình quá!”

Ừ, khắc nghiệt là bản tính từ xưa đến nay của khúc gỗ kia mà.... Ha ha, nghe đã rõ hơn rồi, giờ mới biết ông nghe y tế có đến hai công dụng!

- Nếu đã biết bản thân không thể phản kháng được, tại sao không xông pha luôn đi? Người do dự cái gì? Người có thời gian do dự sao?

-

- Người biết bản thân vì cái gì như vậy nhưng lại chối bỏ. Cái gì cơ? Người sợ yêu? Sợ đau? Người còn biết đau sao? Người xứng để đau sao? Vương Mỹ Anh là do người chọn, yêu cô ta thì phải chịu những gì có thể xảy ra, người kêu ca cái gì? Người xứng sao? Đây, Lưu Thiên Vũ, đừng lấy cái không xứng đó áp đặt lên Ngô Nữ Thục Nguyên. Nam nhi là phải biết tiến lên, người cứ thụt lùi mãi à?

Ừm ừm! Đúng vậy! Nói rất hay! Càng nghe càng thấy giọng của Tiểu Hồng giống với tiếng chuông bạc, cứ đinh đinh đang đang mà ngân lên, lạnh lạnh như vị tiên nữ xinh đẹp nhảy múa giữa ngàn vạn hoa đào nhuộm thắm cả bầu trời, ướp ngọt cả không gian. Tuy tiếng chuông có hơi lớn nhưng mà không sao, thật mạnh mẽ!.... Á, sao lại nhỏ tiếng lại rồi? Uy, không nghe được gì cả, tiếng nói trầm ổn và bình tĩnh quá. Ngay cả dùng ống nghe cũng không được, vứt đi. Ai da, lão tử thật lo quá đi mất. Còn có chuyện gì khác sao? Có chuyện gì sao? Nghiêm trọng không? Rốt cuộc là có nghiêm trọng không vậy?

- Sao lâu quá vậy? Liệu có giết nhau trong thâm lặng không? Hay là nhảy ra ngoài cửa sổ tự sát rồi?.... Á Á, Lưu Thiên Vũ! Đi đâu vậy? Đây đây, đứng lại! Đây! Lưu Thiên Vũ....

Nguyễn Thị Thúy Hồng cũng bước ra, đè lại con hồ ly đang nháo nhào cả lên.

-Kệ đi. Xong cả rồi.

-Xong rồi? Không có chuyện gì chứ? Không đánh nhau chứ? Em làm cách nào?

Đánh nhau? Ồ, cũng chỉ có ném nhau bằng dao thôi. Làm cách nào? Lão nương chỉ có kể cho hần nghe một câu chuyện nhỏ thôi

--Không có việc gì. Đi thôi, chúng ta đi xem phim, để cho hai tên ngốc kia có không gian riêng.
-Nghe giọng bình tĩnh như thế thì chắc là không sao rồi. Người ta ở ngoài lo cho em chết đi được
~~==”= Thôi ngay đi!
Xin rút lại hai chữ đáng yêu cho con hồ ly này.
-END CHAPTER-

19. Chương 15

- Sao trông mệt mỏi thế kia? Công việc nặng nhọc quá hả? Mọi khi trực đêm cũng thấy còn tinh lực dồi dào mà.
- Thôi, đừng nói nữa, mệt chết tôi mất! Trực ca đêm mà làm như giám sát nhà máy điện nguyên tử không bằng!
- Ô sao vậy?
- Thì do con bé Ngô Nữ Thục Nguyên đó!
- À à nhớ rồi. Thảo nào thảo nào.....

Ngoài mặt thì ai cũng cười nói vui vẻ thế kia thôi chứ thật ra là oán niệm đã giăng tầng tầng lớp lớp khắp nơi như mạng nhện rồi! Vâng, nhờ phúc của Ngô Nữ Thục Nguyên, ai nấy đều rệu ra như bã.

Sự tích về người kia thì đến trẻ con cũng biết, nghe qua đã đủ hơi quý dị rồi chứ đừng nói đến chuyện diện kiến trực tiếp. Vì thế, chả có mà nào đến thăm bệnh cả. Hừ, dám sao? Đám y tá xui xẻo này phải chiều cô ta coi như đã là “phúc ba đời” rồi đó! Cho nên mới nói, ngoại trừ Ngô Diệu Hân và vài gã nhà báo gan hùm ra, phòng bệnh số 304 kia là nơi “hiu quạnh” nhất bệnh viện.

Cũng không phải, đúng ra là chỉ có Ngô Diệu Hân thôi. Ngay cả vài tên nhà báo hiêm hoi kia, mới bước đến trước cửa phòng đã bị mấy người vệ sĩ xách cổ ra ngoài mất tiêu rồi! Cũng dễ hiểu thôi, Ngô Diệu Hân trông thì hiền hậu, chứ hành động thì phải nói là dứt khoát đến vô tình.

Cái gì? Người bị loạn não à? Đã nói là không có ai đi thăm bệnh rồi mà, bĩu môi cái gì? Hả? Người thấy một đám người mặc tây trang như xã hội đen đi hỏi phòng Ngô Nữ Thục Nguyên? Ha ha, buồn cười quá, thôi ngay đi, đừng có tám nhảm nữa....

- Phòng Ngô Nữ Thục Nguyên ở đâu?

Ha ha, số phòng thì 304, còn muốn lấy bệnh án nữa thì đi gặp bác sĩ chủ trị mà lấy. Đúng là buồn cười mà, giờ còn có người đi hỏi về Ngô Nữ Thục Nguyên.... Ha ha.....

- Ha.... Hả?....

Ách..... Từ từ chờ chút, chờ chút.... Người mới nói cái gì? Ngô Nữ Thục Nguyên???

Chị y tá thích buồn đùa lê sau vài phút ôm bụng cười ngặt nghẽo liền méo mặt ngược lên nhìn một chút, rồi thành công bị dọa một mẻ nhảy dựng.

Phật tổ ơi, có người đi hỏi về Ngô Nữ Thục Nguyên..... Không đúng, là một đám người đi hỏi về Ngô Nữ Thục Nguyên!

Tây trang màu đen mà đi lại giữa bệnh viện màu trắng toát thì đúng là quá sức nổi bật. Đàn ông cao lớn đều đều đã đành, gương mặt ai cũng vuông vóc, góc cạnh mang theo sát ý đầy người như sứ giả từ địa ngục. Giờ nhìn lại mới thấy, ai ai trong bệnh viện cũng bị sát khí tràn ngập kia dọa sợ đến mức không dám ngẩng đầu lên đối mặt. Chỉ có người đi đầu là mang nét phong lưu, vương giả, khí chất đạo mạo của vương tôn công tử, và hào hoa phong nhã còn hơn cả minh tinh điện ảnh. Quá mức đẹp trai!

Nhưng đáng tiếc..... chị y tá run rẩy..... cội nguồn của sát khí chính là xuất ra từ người đẹp trai này a..... Đôi mắt nâu so với tiền còn lạnh hơn, mắt kiểng mảy ngài, nhưng lãnh khí cùng ngạo khí lớn không chịu được. Tây trang màu đen còn mang tới sự áp bách cùng đe dọa, chỉ sợ so với bản mặt hầm hầm của đao phủ thủ thì còn đáng sợ hơn! Trời ơi, ông còn công lý không? Xuống đây mà nhìn xem tôi bị ông hại như thế nào!!!

- Có cần tôi nhắc lại không?

-

Ư hự hự, mặc kệ là ông trời có xuống hay không, chị y tá lúc này đã lạnh tới mức xương cốt rã rời luôn rồi! Nhắc lại? “Có cần tôi nhắc lại không”?..... Chị y tá rùng rùng nước mắt..... Bệ hạ ơi, ngài làm ơn thu nòng súng lại đi, con dân bình thường nhỏ nhỏ như thần không dám mạo phạm thánh thượng đâu mà..... Hu hu, thế mới biết trên thế gian này không có nơi nào an toàn cả, ngay cả nơi mà “lương y như từ mẫu” này cũng ẩn chứa nguy hiểm rình rập! Nhìn tất cả trợn mắt trắng dã lên mà dõi theo bóng đám người kia đi khỏi mà chị y tá đáng thương lại thêm đồng cảm.

Tôi hiểu mấy người cảm thấy như thế nào.

Rầm

- Người đâu? Người ở đâu? Các người đem Ngô Nữ Thục Nguyên đi đâu rồi??

Cửa bị oanh liệt đá ra. Ngô Diệu Hân như rồng lửa hầm hầm đi từ tầng trên của bệnh viện đi xuống, chỉ hận không thể một hơi bay ào xuống mà gầm thét, trách cứ tất cả những người có thể trách được. Dung nhan diễm lệ tuy ít phai tàn nhờ chăm sóc tốt, nhưng chỉ cần tức giận một tí thôi liền giống bà phù thủy độc ác ngay. Đáng tiếc, lúc này không đơn thuần là “tức giận một tí” phải là “vô cùng tức giận” mới đúng.

Không thể dùng ngôn ngữ gì để hình dung.

Nãy giờ, tính từ lúc sứ thần địa ngục đi cho đến lúc người này bước vào rồi lại bước xuống, tầm mười phút.

- Giám đốc Ngô.... Bình tĩnh.... Bình tĩnh..... Chúng tôi thật sự không biết gì cả..... A, có có Hồng Ngọc đã gặp kẻ dám đưa Ngô Nữ Thục Nguyên đi....

-

Chị y tá đáng thương về mặt ai oán.

Giám đốc, ngài muốn em sống sao? Ông trời, ông muốn tôi sống sao? Nhân vật chính, mấy người muốn tôi sống sao? Tại sao lại nhắm vào một nhân vật phụ nhỏ nhỏ như tôi mà công kích thế này???

Tại sao? Đừng lấy người yếu đuối như tôi ra làm chất bán dẫn cho mấy người lên sàn chứ! Thật không công bằng!

Hốc mắt chị y tá đỏ lên, đảm bảo sẽ lệ rơi đầy mặt, khóc đến lê hoa đài vũ nếu Ngô Diệu Hân cứ nhiệt tình nắm lấy bả vai nữ - phụ - của - vô - cùng - phụ mà lắc lắc hỏi dồn dập

- Cô đã gặp? Nói mau! Là kẻ nào đã đưa con bé đi, hử đưa đi đâu rồi? Là kẻ nào?

- Giám đốc Ngô... Tôi thật sự không biết gì cả.....

-Đám người như thần chết kia chỉ ào tới một cái là vào rồi ào ra một cái là đi, căn bản không để người nào vào mắt, càng không thềm hạ mắt cáo danh một tiếng. Thậm chí mang người đi cũng không ai dám cản, còn ai có cam đảm mà nói tiếng ngăn cản thì đừng nói đưa đi đâu, thật sự là chẳng biết gì ngoài gương mặt cả. Dẫn một đám người đến đã đủ làm chị y tá bật hồn mất vía rồi, còn tâm trạng nào để để ý đến chuyện khác nữa chứ!

- Nói dối! Mau nói đi, là kẻ nào?

-Hu hu..... Giám đốc.... Tôi không biết....

Đồng nghiệp co ro đứng ngoài thềm hứa hẹn sẽ cúng giỗ đầy đủ cho người con gái hồng nhan bạc mệnh.

- Không biết? Làm sao mà không biết được? Không phải đã nói chuyện sao?

Chần tỉnh lại phun lửa, đã sớm thiêu rụi một nửa bệnh viện rồi. Chị ý tá đáng thương lại run rẩy. Bà Hân, trả lời thử một ngày bà đi bao nhiêu bước chân đi rồi hãy tra khảo tôi. Ư hự hự, đâu phải là nói chuyện thì sẽ biết ai là ai đâu. Tôi bị ép cung chứ cũng chẳng phải nói chuyện nữa đâu bà chần lửa! T^T

Tất nhiên, có đánh chết thì chị ý tá cũng không dám hét lên như vậy.

-Tôi thật sự không biết gì....

-.....

Đừng nhìn tôi bằng đôi mắt “bốc chái” như vậy chứ.... Muốn nướng khét người sao? Tôi vô tội mà!! Tôi không biết gì hết.... Hu hu....

Bà chần lửa chắc cũng còn chút lương tâm mà buông tha cho chị ý tá, tức giận giậm giậm chân, thở phì phò. Sau đó một lúc, cổ bình tĩnh lại mới lấy điện thoại ra, cấp tốc gọi cho ai đó. Diễn biến ra sao gì gì đó chị ý tá không biết, chỉ biết sau đó ông trời lại phái người xuống tiếp.

Mà người đó là, hình như cũng đến rất vội vàng, giống như là trời sắp sụp đến nơi.... Hà? Lưu Thiên Vũ?

Đế vương lãnh khốc trong truyền thuyết đại giá quang lâm, loại bỏ khí thế áp bách như lời đồn ra, ngay cả chị ý tá đang đứng sát vực cũng phải kiềm chế động muốn hét lên. Quá đẹp trai! Quá quyến rũ! Quá phiêu lương!

Nhưng mà.... hình như đang thịnh hành một tâm trạng bề ngoài thì lạnh lùng, trong đáy mắt lại ồ ạt nổi bão thì phải.... Biểu cảm của Lưu Thiên Vũ giống với người ban nãy, chỉ có điều, bão của Lưu Thiên Vũ là vì tức giận, còn bão của người kia là vì độc lãnh cười cho âm mưu gian ác nào đó thôi!

- A A, nhắc tới người kia mới nhớ.... Anh ta có để lại mảnh giấy.....

A A A, giờ này mới nhớ ra, cái người khủng bố lúc nãy trước khi đi còn dừng lại trước mặt chị ý tá đáng thương, hai tay bế Ngô Nữ Thục Nguyên đang ngất lịm, như một con mèo nhỏ, đôi mắt kia liếc tới một cái làm chị ý tá run không ngừng luôn, còn tưởng có gì sẽ xảy ra, không nghĩ tới là anh ta lại ra lệnh cho người vệ sĩ đứng phía sau, đưa cho chị ý tá một mảnh giấy.

Mảnh giấy cứng, chữ viết tay, nét uốn lượn và thanh mảnh như sóng nhẹ, giống như là tùy ý viết vài từ, nhưng là, đặt vào hoàn cảnh này, thì giống như ẩn chứa một thông điệp gì gì đó.

Đôi mắt kia quét tới cái bàn tay run run cầm mảnh giấy của chị ý tá, rồi lại nhìn khuôn mặt chị, môi vẽ nụ cười.

Nụ cười đầy hiểm độc.

Vậy mới nói, anh ta đến và đi cứ như cơn gió, nhưng là cơn gió mang mùi thuốc súng của khủng bố đó! Làm người ta sợ tới mức, quên luôn mình mới làm gì.

May quá, lúc này lại nhớ ra, cái mảnh giấy kia chắc chắn là có bí mật gì đó, cứ giao cho những người này, rồi thì mình sẽ được tha.

Chị ý tá thông minh hiểu ra, lúc này chính là phải nắm bắt thời cơ mà giao nộp thứ cần giao. Giấy.... mảnh giấy chết tiệt.... đây rồi.... đây rồi.... các người cầm thì cầm đi, rồi hãy buông tha cho tôi đi.

Quả nhiên, mới giao nộp ra mảnh giấy, Lưu Thiên Vũ đã gấp rút giật lấy, bắt động thanh sắc trong vài giây rồi xoay người bỏ đi, thậm chí, một lời thoại cũng chưa nói. Ngay cả Ngô Diệu xem xong mảnh giấy, cũng ngưng thần nghĩ ngợi một chút rồi vội vàng bỏ đi ngay. Mảnh giấy tà tà đáp xuống mặt đất.

Chị ý tá cầm xem, nhắm đọc. Đọc xong liền chẳng hiểu gì, mà cũng chẳng còn tâm trạng nào để hiểu.

“Lưu Thiên Vũ, nơi nòng súng bắt đầu tắt cả.”

Chương ngắn nhất trong tất cả các chương – đây chỉ là chất bán dẫn -

End.

20. Chương 16: Trở Lại

Truyện của tôi không liền mạch. Tôi biết.

Truyện này coi như là tôi viết cho chính mình, chỉ là muốn thử xem khi mình ghép tất cả các chương không liền mạch đến mức tùy hứng lại, chuyện gì sẽ xảy ra.

Chương trước tôi lấy điểm nhìn của một nhân vật phụ đến không thể phụ hơn, và bao quát mọi sự việc diễn ra. Đơn giản, tôi muốn tạo điểm nhấn.

Mà, điểm nhấn này cũng chẳng liền mạch tạo nào, rời rạc đến phát ngán.

Bởi lẽ, lý do để xuất hiện nó, vì có một thứ tôi muốn lảng lẽ bỏ qua. Nhưng ngấm đi ngấm lại, bỏ vẫn không được. Vì vậy, đành nối tiếp nó ở chương này.

Có lẽ ai cũng biết rằng, một bộ phim tình cảm cơ bản, không bao giờ để hai nhân vật chính đến với nhau một cách dễ dàng. Đạo diễn lẫn biên kịch sẽ tạo ra một bể chông, một đầu tăm tối, một đầu là thiên đường. Để làm gì? Đương nhiên là để thách thức kẻ đang ở đầu tăm tối xem có thể vượt qua để đến thiên đường hay không. Vì thế, sơ sơ sẽ có ba loại người đối với bể chông này. Loại thứ nhất - điên cuồng đi qua. Loại thứ hai- sợ hãi lẩn tránh. Loại thứ ba – cương nghị mà vượt qua với sự hòa hợp của lý trí lẫn tình cảm.

- Lưu Thiên Vũ, anh thuộc loại thứ hai yếu đuối. Anh chần chừ, anh do dự, anh sợ hãi. Anh sợ yêu vì anh sợ đau!

Đại khái, Nguyễn Thị Thúy Hồng đã khái quát như vậy.

Sợ yêu, sợ đau.... Ừ, đúng, nhưng chỉ một nửa.

Đế vương lãnh khốc vô tình vẫn luôn coi trọng một thứ mà chẳng ai hiểu nổi – lòng tự trọng. Kẻ từng nếm qua mùi vị của đau khổ, thế sẽ truy sát đến cùng trời cuối đất kẻ dám làm trái tim mình đau khổ lần thứ hai, tự nhiên sẽ cảm thấy, mình phải bảo vệ lòng tự trọng. Để không kẻ nào dám chà đạp tình cảm, để không kẻ nào dám đùa giỡn, không kẻ nào dám bỏ rơi mình.

- Tôi hiểu.

-

Giọng nói trong, bình ổn mà vui tai như tiếng chuông bạc lạnh lạnh, dẫn lối người ra khỏi u mê. Đó chính là sự kì diệu của thanh giọng. Điều chỉnh đến một mức cân bằng, dịu dàng như nước, thận trọng nhưng không phòng bị, tạo cho người một loại cảm giác muốn buông lỏng. Một lời nói bao gồm tiếng, cảm xúc và cử chỉ nét mặt. Và Thúy Hồng lúc này, tựa như thiên tiên dưới rừng đào xoay tròn một vũ khúc, thanh tao thoát trần, nhàn nhạt hương hoa mà khẽ động đến đáy lòng người một xúc cảm mát lạnh.

-

- Nỗi trống rỗng và hoảng sợ do bị cướp mất niềm tin đem lại còn khổ sở hơn là trực tiếp buông tay. Tôi hiểu, anh một khi đã thực sự tin yêu vào cái gì, khi bị chính điều ấy vứt bỏ thì sẽ đau khổ hơn bất kì ai.

-

- Nhưng mà, Lưu Thiên Vũ. Chẳng thà anh nhìn tâm can mình bị vứ xuống hồ còn hơn là tự tay mình đẩy nó xuống. Hai người đứng là ngu ngốc. Nói sinh mệnh con người nằm trong tay con người chứ không phải là con người có toàn quyền hủy diệt mình. Chỉ vì một lý do vớ vẩn mà tự diệt, tự mình hại mình, đó mới là bóng ma lớn nhất dưới địa ngục.

-

- Tôi kể anh nghe một câu chuyện. Ngày xưa thượng đế phái xuống trần gian một cô gái tên là Pandora và một chiếc hộp, căn dặn Pandora không được mở hộp. Nhưng Pandora quá tò mò, xuống trần gian rồi lại không kiềm được mà mở hộp. Nào ngờ, nắp hộp vừa mở đã tuôn ra không biết bao nhiêu thảm họa, giáng xuống đầu con người, chúng sinh lâm than, chìm trong bể khổ. Pandora ngu ngốc lại đi nuông chiều con ác thú trong tâm, giống như con người khi yêu là dâng mỗi đến no con ác thú.

-

- Nhưng có điều, chẳng ai biết. Sau cùng của thảm họa, dưới đáy hộp lại là thứ vô giá.

-

- Trần gian khi Pandora được phái xuống vẫn là một bức tranh dang dở của thượng đế - thiếu màu sắc. Pandora mở chiếc hộp, thảm họa tuy mang đến chết chóc, chiến tranh, đau khổ, loạn lạc. Nhưng giữa những thứ đó là mầm non của sự sống. Bệnh tật thúc ép con người phải thông minh, chiến tranh nuôi dưỡng anh hùng và chính nghĩa. Đau khổ, lầm than và loạn lạc vẽ ra bức tranh nhân đạo. Chết chóc phát triển sự cảm thương.... Để rồi cuối cùng, mọi sóng gió qua đi, lúc bấy giờ mới có hạnh phúc và niềm vui nảy nở. Thượng đế không thể trực tiếp tạo ra cảm xúc nên ngài mới gián tiếp vẽ ra điều ấy. Còn Pandora đáng thương phải chấp nhận sự trừng phạt vì những gì mình đã làm. Nỗi đau đớn, hối hận tột cùng khi bị nguyên rửa mạnh mẽ đến mức lan tỏa ra ngoài, từ từ thấm vào sự cảm thụ tất cả những con người khác, làm hoàn thiện mọi tâm hồn còn thiếu một nét vẽ. Và bức tranh thế gian hoàn thành.

-

- “Pandora và chiếc hộp”, tôi kể với anh câu chuyện này, chỉ vì, nó giống ái tình, Lưu Thiên Vũ.

- Anh hiểu không? Nhìn một góc độ khác, chỉ nhờ có dằng dỗi đến nỗi con ác thú thì Pandora mới giúp Thượng đế hoàn thành bức tranh nhân gian. Khi yêu, con ác thú trong anh sẽ dằn vò chính anh, thử thách anh có vượt qua hay không để đến hạnh phúc. Vì vậy, Lưu Thiên Vũ, anh không tò mò ở dưới đáy chiếc hộp Pandora đó có gì sao?

-

Trong nghệ thuật thuyết phục người khác, có một điều cấm kỵ tối cao mà không ai được phép vi phạm, đó là đừng bao giờ dồn kẻ vốn không còn đường để đi trực tiếp vào chân tường.

Thế nên, Thúy Hồng không dám hét lên hỏi tại sao Lưu Thiên Vũ lại nhút nhát như vậy, hay chạy xổ tới nắm cổ áo anh ta, nghiêng rằng bảo anh ta phải quay lại với đứa bạn thân đáng thương của cô.

Cô chỉ đưa ra cho anh ta lựa chọn, và vẽ nên một cách toàn diện nhất bức tranh về lợi hại cho cái lựa chọn đó của anh ta.

Và cũng thêm vài phần cầu khẩn, giống như tha thiết muốn anh ta cứu rồi kẻ đáng thương kia.

Nguyễn Thị Thúy Hồng đứng ngược sáng, đầu hơi nghiêng, ánh chiều tà leo lắt làm kẻ khác chỉ có nhìn thấy hàng mi thẳng thẳng, mỏng manh như sứ, dễ vỡ như thủy tinh và mơ hồ như sương khói. Dáng vẻ làm người ngẩn ngơ như vậy, lời nói lại như tiếng chuông bạc dẫn lòng người vào mộng mơ. Đối với một kẻ đang rối như tơ vò, điều ấy lại càng Lưu Thiên Vũ thơ thẩn.

Nhưng không phải loại thơ thẩn do bị nhấn chìm, mà là loại thơ thẩn vì bỗng nhiên trông thấy tia sáng lấp lánh phía trước mặt.

Kẻ vốn luôn ở trong bóng tối, bỗng chốc nhìn thấy ánh sáng, không thơ thẩn mới là lạ. Bởi lẽ, cũng không phải có người cố ý ép anh mà là người ta rạch ra cho anh thấy ánh sáng, và chờ đợi anh lựa chọn đi hay không.

Chân Lưu Thiên Vũ dừng dằng nửa bước nửa dừng. Những hình ảnh như một thước phim quay chậm chậm chờn quanh trí óc, đều là về một người. Lưu Thiên Vũ một mình đứng giữa một phòng chiếu trống không, ngơ ngẩn, chẳng biết nên ngồi lại hay bỏ về.

Bất giác, anh nhìn tay mình.

Chiếc điện thoại đang réo từng hồi, dòng chữ “Ngô Diệu Hân” lạnh lùng nhấp nháy trên màn hình. Ngón tay lại chần chừ đặt hờ trên nút xanh, không rút khỏi, cũng không nhấn vào.

Ha, từ bao giờ, ngay cả với những người liên quan đến người đó, anh cũng trở nên nhút nhát vậy?

Phải, tự bao giờ và tại vì sao vậy? Vì sao lại như thế chứ?

Có phải chăng, là vì một lý do duy nhất, lý do anh luôn cố gắng chối bỏ?

Anh yêu người đó. Có phải, là vì vậy không?

Cười vì người, vụn biếu cảm vì người, vụn cảm giác vì người, cứ ở bên người, anh lại cảm thấy mình không phải là mình nữa, trời đất như nở hoa, lăng kính cũng chuyển hồng, không phân biệt nổi đâu là bầu trời, đâu là mặt đất, nhưng lại say mê đến nỗi nguyện đem theo cảm giác đắm chìm.

Phải, tất cả những gì anh cố chối bỏ, đều là vì nỗi sợ hãi cùng ám ảnh trong lòng. Phức tạp đến nỗi chính bản thân Lưu Thiên Vũ còn không hiểu được mình, làm sao kẻ khác hiểu được chứ? Phải, yêu mà cứ tăng lờ, phải, yêu mà cứ chạy trốn, Lưu Thiên Vũ, mình là loại người gì vậy?

Thật kinh khủng.

Khi phải thừa nhận, mình lại yêu thêm lần nữa.

Thật kinh khủng, thật tồi tệ, thật ghê sợ. Thật... Thật...

Anh không biết phải làm gì nữa.

Nhắm tịt mắt lại, đầu muốn nổ tung, một tay cầm cái điện thoại vẫn réo, một tay tì lên thành ghế để khỏi ngã phịch. Vô tình, ngón tay cái chạm hẳn vào nút màu xanh. Ngay lập tức, một tràng âm thanh không xa lạ tuôn ra, muốn vỡ òa.

- “Lưu Thiên Vũ, nói cho cậu biết, tôi sẵn sàng giết cậu, hành hạ cậu, mổ ruột moi tim cậu nếu cậu đụng vào con bé. Lưu Thiên Vũ! Tôi đã nhờ vả cậu việc gì, mà bây giờ lại thành ra như vậy? Tôi cảnh cáo cậu, làm đau nó một lần rồi, đừng ngu ngốc mà làm đau nó thêm lần nữa!! Lưu Thiên Vũ, đưa nó về cho tôi!”

Lưu Thiên Vũ giật mình làm rơi luôn điện thoại. Thế mà âm thanh tức giận đến cực điểm vẫn vang lên bình thường, khiến Thúy Hồng đứng ngồi không yên này giờ cũng phải tự mình xem lại đó có phải Ngô Diệu Hân hay không.

- “Đừng chối tôi, Lưu Thiên Vũ! Trên đất nước này chỉ có cậu mới dám ngang nhiên đưa người đi như thế thôi! làm nó tổn thương như vậy vẫn chưa đủ sao? Cậu còn muốn gì nữa?”

- “...”

- “Yêu.... Ha, lúc đầu tôi còn tưởng cậu yêu nó đấy! Hóa ra, hừ, đều là dối trá cả!”

Dối trá.... Dối trá cả....

Lưu Thiên Vũ chẳng nghĩ được gì nhiều, chỉ có một sự phản đối quyết liệt vang lên trong sâu thẳm, bức bách chính con tim điên rồ của mình, nói thành lời.

Dối trá....

- Không phải, không phải dối trá....

Thúy Hồng bỗng sững người.

- “Đúng là không bao giờ tin được đàn ông.... Cậu vừa nói cái gì?”

- Cháu không nói dối. Cháu chưa bao giờ dối trá. Cháu yêu cô ấy. Thật sự, cháu yêu cô ấy.

Thúy Hồng bật mồm mình lại.

- “Cái... gì cơ?”

- Ngô Diệu Hân, bác nghe cháu nói. Cháu yêu cô ấy thật lòng. Vì vậy, bác đợi đi, cháu sẽ đưa Ngô Nữ Thực Nguyên trở về.”

Lưu Thiên Vũ nói xong, thẳng tay cúp máy luôn, bắt giắc nhìn thẳng vào mắt Thúy Hồng. Rồi bỏ đi, để lại nữ vương một mình trong phòng, kinh hách lẫn vui mừng đến rối loạn.

Trở lại rồi.... Trở lại rồi.... Ác vương trở lại với chính mình rồi.... Ác vương cũng đã thừa nhận luôn rồi....

- Ấy, Lưu Thiên Vũ, cậu đi đâu vậy? Đây....

- Dương Lịch Hi, để hắn đi.

Để con rồng đen bộc phát đi. Bị giam cầm bấy lâu thì phải có chỗ giải tỏa chứ.

Hà hà! Mình đã làm được điều tưởng như không thể !!!

— End chương 16 —

:”> xàm quá nhỉ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-sat-nhan>